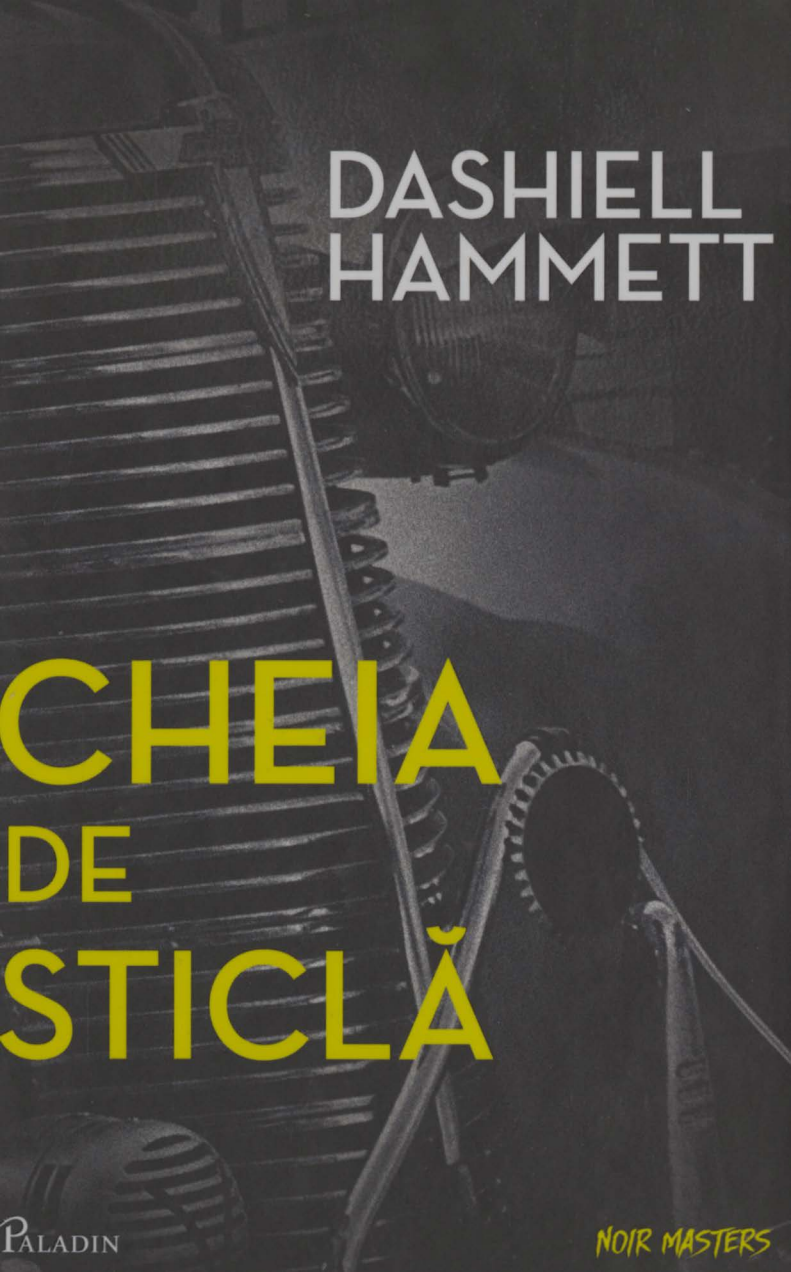
DASHIELL HAMMETT
CHEIA DE STICLĂ
PALADIN
NOIR MASTERS

DASHIELL

HAMMETT

NOIR MASTERS

„*Cheia de sticlă* este cea mai mare realizare a lui Hammett."

Julian Symons

„Despre *Cheia de sticlă* se poate spune că e capodopera lui Hammett, fiind totodată unul dintre cele mai mari romane *crime* ale literaturii americane."

Tom Nolan

„*Cheia de sticlă* este o mărturie despre devotamentul unui om față de un prieten."

Raymond Chandler

„Atât o poveste polițistă, cât și o excepțională analiză a prieteniei în circumstanțe neobișnuite."

James Sandoe

„Stilul lui Hammett era simplu și absolut unic. Ca scriitor de intrigi realiste, Hammett nu a fost depășit nici în timpul vieții, nici după moarte."

Ross Macdonald

DASHIELL
HAMMETT

CHEIA DE STICLĂ

Traducere din limba engleză
de Dan Sociu

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Ioana Tudor, Iulia Pomagă
Corectori: Ela-Evelina Jianu, Roxana Pogonici
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DASHIELL HAMMETT
Cheia de sticlă / Dashiell Hammett; trad. de Dan Sociu. – Bucureşti: Editura Paladin, 2017
ISBN 978-606-8673-43-1
I. Sociu, Dan (trad.)
821.111

Dashiell Hammett
The Glass Key
Copyright © 1931 by Alfred A. Knopf, Inc.
Copyright renewed 1958 by Dashiell Hammett
This translation published by arrangement with Alfred A. Knopf, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Random House, LLC.

© Editura Paladin, 2017, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Lui Nell Martin

1
Cadavrul de pe China Street

I

Zarurile verzi se rostogoliră de-a lungul mesei verzi, izbiră amândouă marginea şi săriră înapoi. Unul se opri brusc şi arătă şase puncte albe dispuse pe două rânduri. Celălalt se duse până în centrul mesei şi se opri cu un singur punct pe faţa de sus.

Nemulţumit, Ned Beaumont mormăi încet şi câştigătorii strânseră banii de pe masă.

Harry Sloss ridică zarurile şi le agită în mâna lui albă, lată şi păroasă.

— Dublă.

Aruncă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari şi alta de cinci.

Ned se dădu înapoi şi spuse:

— Nu-l slăbiţi! Trebuie să-mi fac plinul!

Traversă camera de biliard îndreptându-se către uşă. Acolo se întâlni cu Walter Ivans, care intra. Îl salută într-o doară şi şi-ar fi văzut de drum dacă Ivans nu l-ar fi prins de braţ întorcându-se cu faţa la el.

— A-a-ai v-v-vorbit cu P-p-paul?

Când spuse „P-p-paul", printre buze îi ţâşniră stropi fini de salivă.

— Acum mă duc să mă văd cu el.

Ochii lui Ivans, albaştri precum cobaltul, se luminară pe faţa lui rotundă şi albă, până când Ned Beaumont, cu ochii mijiţi, adăugă:

— Nu te aştepta la prea mult. Aşteaptă o vreme.

Bărbia lui Ivans tresări.

— D-d-dar o să n-n-nască luna viitoare.

În ochii negri ai lui Ned Beaumont se citi surprindere. Îşi retrase braţul din strânsoarea bărbatului mai scund şi făcu un pas înapoi. Apoi colţul gurii îi tresări pe sub mustaţa neagră şi spuse:

— Nu e momentul potrivit, Walt, şi o să te scuteşti de dezamăgiri dacă nu te aştepţi la prea mult până în noiembrie.

Îşi miji din nou ochii, privindu-l pe celălalt cu atenţie.

— D-d-dar dacă îi s-spui...

— O să-i vorbesc despre asta cât pot de repede şi ar trebui să ştii că o să facă tot ce-i stă în putere, dar e într-un moment dificil acum.

Dădu din umeri şi faţa i se posomorî, însă ochii îi străluceau în continuare vigilenţi.

Ivans îşi umezi buzele şi clipi de mai multe ori. Inspiră adânc şi bătu încet cu palmele în pieptul lui Ned.

— D-d-du-te, îi spuse rugător. O s-să t-t-te aştept aici.

II

În timp ce urca scările, Ned Beaumont îşi aprinse un trabuc subţire vârstat verzui. Pe palierul de la primul etaj, unde atârna portretul Guvernatorului, se întoarse spre partea din faţă a clădirii şi ciocăni la uşa de stejar imensă de la capătul coridorului.

Când îl auzi pe Paul Madvig spunându-i să intre, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Paul Madvig era singur în cameră. Stătea la fereastră ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, cu spatele la ușă, și privea în jos, prin plasa de protecție, spre China Street.

— A, ai venit, zise el întorcându-se încet.

Era un bărbat de patruzeci și cinci de ani, la fel de înalt ca Ned Beaumont, dar cu douăzeci de kilograme mai solid, fără să fie însă gras. Părul îi era blond, pieptănat cu cărare pe mijloc și lipit de scalp. Avea o față arătoasă, chiar dacă era mare și roșie. Hainele lui ar fi părut de prost gust, dacă nu ar fi fost de calitate și dacă nu le-ar fi purtat cu stil.

Ned închise ușa și spuse:

— Împrumută-mi niște bani.

Madvig scoase din buzunarul interior al jachetei un portofel mare maro.

— Cât vrei?

— Câteva sute.

Madvig îi dădu o bancnotă de o sută și cinci de câte douăzeci și-l întrebă:

— Barbut?

— Da, spuse Ned și vârî banii în buzunar. Mersi.

— A trecut ceva timp de când ai câștigat ultima oară, nu? îl întrebă Madvig în timp ce își băga iar mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Nu chiar, o lună sau șase săptămâni.

Madvig zâmbi.

— E o perioadă lungă de pierderi.

— Nu și pentru mine.

În vocea lui Ned Beaumont se simțea o urmă vagă de iritare.

Madvig își zornăi niște monede în buzunare.

— Un joc interesant în seara asta?

Stătea pe un colț al mesei și se uita în jos la pantofii lui maro strălucitori.

Ned Beaumont îl privi curios pe bărbatul blond, apoi dădu din cap şi spuse:

— Mărunţişuri.

Se duse la fereastră. Deasupra clădirilor de pe partea cealaltă a străzii cerul era întunecat şi apăsător. Trecu prin spatele lui Madvig spre telefon şi sună undeva.

— Alo, Bernie. Ned sunt. Care-i cota lui Peggy O'Toole? Numai atât? Bun, dă-mi câte cinci sute din fiecare... Sigur... Cred că o să plouă, şi dacă plouă, o să-l bată pe Incinerator... În regulă, dă-mi o cotă mai bună atunci... Aşa.

Puse receptorul în furcă şi veni din nou în faţa lui Madvig.

— De ce nu încerci să iei o pauză în perioadele când ai ghinion? îl întrebă Madvig.

Ned Beaumont se încruntă.

— Nu ajută să iei o pauză. Nu face decât să lungească nenorocul. Ar fi trebuit să le pun pe toate cele o mie cinci sute în loc să le întind pe toată masa. Mi-aş fi luat pedeapsa de la tine şi cu asta, basta.

Madvig chicoti şi îşi ridică privirea:

— Dacă poţi s-o suporţi.

Ned Beaumont îşi coborî colţurile gurii, iar capetele mustăţii i se lăsaseră şi ele.

— Suport tot ce trebuie să suport, zise el, îndreptându-se spre uşă.

Avea mâna pe clanţă când Madvig îi spuse:

— Cred că poţi, Ned.

Ned se întoarse şi întrebă neliniştit:

— Ce să pot?

Madvig îşi mută privirea spre fereastră.

— Să suporţi orice, spuse el.

Ned Beaumont îi studie profilul. Madvig se foi stingherit şi îşi zornăi monedele în buzunar. Cu o privire golită de expresie, Ned întrebă pe un ton nedumerit:

— Cine?

Fața lui Madvig se înroşi. Se ridică de pe masă şi făcu un pas spre Ned.

— Du-te dracului, îi spuse el.

Ned începu să râdă.

Madvig rânji jenat şi îşi şterse fața cu o batistă cu margini verzi.

— De ce n-ai mai trecut pe la noi? îl întrebă el. Mama zicea aseară că nu te-a văzut de-o lună.

— Poate o să trec pe acolo săptămâna asta, într-o seară.

— Ar trebui. Ştii că mama te place. Vino la cină.

Madvig îşi puse batista în buzunar.

Ned Beaumont se îndreptă din nou spre uşă, încet, privindu-l pe celălalt bărbat cu coada ochiului. Punând mâna pe clanță, întrebă:

— Pentru asta ai vrut să mă vezi?

Madvig se încruntă.

— Da, asta e... spuse el, apoi se opri dregându-şi vocea. Ăăă... de fapt... mai e ceva.

Deodată, stinghereala îi dispăru, şi păru calm şi stăpân pe sine.

— Tu ştii mai multe despre chestiile astea decât mine. Joi e ziua domnişoarei Henry. Ce cadou crezi că ar trebui să-i ofer?

Ned îşi luă mâna de pe clanță. Când se întoarse să se uite la Madvig, ochii lui îşi pierduseră deja expresia şocată. Suflă fumul de țigară şi întrebă:

— Fac un fel de petrecere, nu?

— Da.

— Eşti invitat?

Madvig negă clătinând din cap.

— Dar mă duc mâine seară la ei la cină.

Ned Beaumont se uită în jos la trabucul lui, după care iar la fața lui Madvig şi întrebă:

— O să-l sprijini pe senator, Paul?

— Cred că da.

Zâmbetul lui Ned Beaumont era la fel de blând ca vocea lui când îi puse următoarea întrebare:

— De ce?

Madvig zâmbi.

— Pentru că dacă îi ținem noi spatele, o să-l bată pe Roan şi cu ajutorul lui o să jucăm ca şi cum n-am avea niciun adversar.

Ned îşi puse trabucul în gură.

— Şi fără *tine* în spatele lui, întrebă el la fel de blând, ar putea senatorul să treacă mai departe de data asta?

Madvig era calm şi sigur de sine.

— Nicio şansă.

— El ştie asta? întrebă Ned Beaumont după o scurtă pauză.

— Ar trebui s-o ştie mai bine ca oricine. Şi dacă nu... Ce dracu' ai?

Ned râse batjocoritor.

— Dacă n-ar şti, nu te-ai mai duce mâine seară acolo să iei cina? sugeră el.

Încruntându-se, Madvig repetă întrebarea:

— Ce dracu' ai?

Ned Beaumont îşi scoase trabucul din gură – îi muşcase capătul până îl distrusese – şi spuse:

— Nu e nimic în neregulă cu mine.

Îşi luă un aer gânditor.

— Nu crezi că şi ceilalți au nevoie de sprijinul lui?

— Toată lumea are nevoie de sprijin, spuse Madvig nepăsător, dar şi fără ajutorul lui putem să ne facem treaba fără probleme.

— I-ai promis ceva?

Madvig îşi ţuguie buzele.

— E stabilit deja.

Ned Beaumont îşi lăsă capul în pământ până când ajunse să se uite la celălalt bărbat pe sub sprâncene. Se albise la față.

— Scapă de el, Paul, spuse cu o voce joasă, aspră. Înfundă-l.

Madvig îşi puse mâinile în şolduri şi exclamă uşor, fără să-i vină să creadă:

— I-auzi, fir-aş al naibii!

Ned Beaumont trecu pe lângă Madvig şi strivi cu degete subţiri şi nesigure capătul trabucului în farfurioara de aramă de pe masă.

Madvig fixă cu privirea spatele bărbatului mai tânăr până când acesta se îndreptă şi se întoarse. Îi zâmbi cu afecţiune şi exasperare şi-l întrebă:

— Ce te-a apucat, Ned? Stai în banca ta atâta timp, după care te-apucă aşa dintr-odată. Să mă ia dracu' dacă te înţeleg!

Ned făcu o grimasă de dezgust.

— În regulă, las-o baltă, spuse şi reluă imediat atacul cu o întrebare sceptică: Crezi c-o să se mai uite la tine după ce-o să fie reales?

Madvig nu părea îngrijorat.

— Mă descurc cu el.

— Poate, dar nu uita că n-a fost înfrânt niciodată în viaţa lui.

Madvig dădu din cap încuviinţând pe deplin.

— Sigur, tocmai ăsta e unul dintre cele mai bune motive să mă alătur lui.

— Nu, nu e, Paul, spuse Ned Beaumont serios. E cel mai rău. Gândeşte-te la asta, chiar dacă o să te doară capul. Cât de mult şi-a înfipt ghearele în tine ameţita aia blondă de fiică-sa?

— O să mă căsătoresc cu domnişoara Henry, spuse Madvig.

Ned îşi ţuguie buzele ca şi cum ar fi vrut să fluiere, dar nu fluieră. Îşi miji ochii şi întrebă:

— Face parte din înţelegere?

Madvig rânji ca un puştan şi zise:

— Nimeni nu ştie încă, în afară de noi doi.

Pe obrajii supți ai lui Ned apărură pete de culoare. Zâmbi cu surâsul lui cel mai binevoitor şi spuse:

— Poți să ai încredere că n-o să duc vorba şi am un sfat pentru tine. Dacă asta vrei, fă-i să promită în scris şi să jure în fața unui notar şi să depună o garanție în bani sau, şi mai bine, insistă să faceți nunta înainte de alegeri. Atunci o să fii măcar sigur că primeşti bucățica ta de carne sau cele vreo cincizeci de kile, cât cântăreşte fata, nu?

Madvig îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Îi evită privirea lui Ned Beaumont când spuse:

— Nu ştiu de ce tot vorbeşti despre senator ca şi cum ar fi un escroc. E un gentleman şi...

— Absolut. Am citit despre asta în *Post* – e unul dintre puținii aristocrați rămaşi în politica americană. Şi fiica lui e o aristocrată. De-aia te avertizez să-ți coşi cămaşa pe tine când te duci la ei, sau o să pleci fără ea, fiindcă pentru ei tu eşti o formă inferioară de viață şi regulile nu se mai aplică.

— Ah, Ned, nu fi aşa de... zise Madvig oftând.

Însă Ned Beaumont îşi amintise ceva, şi ochii îi străluceau maliții oşi.

— Şi n-ar trebui să uităm că tânărul Taylor Henry e şi el aristocrat şi probabil de aia n-ai mai lăsat-o pe Opal să aibă de-a face cu el. Cum o să te descurci cu asta când o să te însori cu soră-sa şi o să fie *unchiul* fiică-tii sau cum s-o fi chemând? Asta o să-i dea din nou dreptul să se încurce cu ea?

Madvig căscă.

— Nu m-ai înțeles cum trebuie, Ned, spuse el. Nu te-am întrebat nimic despre asta. Te-am întrebat doar ce cadou ar trebui să-i ofer domnişoarei Henry.

Fața lui Ned Beaumont împietri, transformându-se într-o mască uşor posacă.

— Cât de departe ai ajuns cu ea? îl întrebă pe un ton care nu exprima nimic din ceea ce probabil gândea.

— N-am ajuns nicăieri. Am fost pe acolo cam de vreo şase ori să vorbesc cu senatorul. Uneori o văd, uneori nu, dar sunt

mereu alții prin preajmă și nu o întreb decât ce mai face. Știi, până acum n-am avut ocazia să-i spun ceva.

Pentru o clipă, ochii lui Ned Beaumont sclipiră amuzați. Își netezi cu degetul mare un vârf al mustății și întrebă:

— Mâine e prima oară când iei cina acolo?

— Da, deși nu mă aștept să fie și ultima.

— Și n-ai primit invitație la petrecere?

— Nu, zise Madvig ezitând. Încă nu.

— Atunci răspunsul e unul care n-o să-ți placă.

Fața lui Madvig era impasibilă.

— Adică?

— Nu-i da nimic.

— Ah, pe dracu', Ned!

Ned ridică din umeri.

— Fă cum vrei. Tu m-ai întrebat.

— Dar de ce?

— Se presupune că nu trebuie să le oferi oamenilor cadouri până nu ești sigur că le-ar face plăcere să le primească de la tine.

— Dar oricui îi place să...

— Poate, dar e mai complicat de-atât. Când îi oferi ceva cuiva, practic îi transmiți că știi că-i place să primească de la tine...

— Am înțeles, spuse Madvig.

Își frecă bărbia cu degetele mâinii drepte, apoi se încruntă și spuse:

— Cred că ai dreptate.

Fața i se lumină.

— Dar să fiu al naibii dacă o să ratez șansa.

Ned Beaumont spuse repede:

— Păi, ar merge flori atunci, sau ceva de felul ăsta.

— Flori? Iisuse! Voiam...

— Sigur, voiai să-i dai o decapotabilă sau un kilogram de perle. O să ai ocazia mai încolo. Începe cu puțin și apoi crește.

Madvig făcu o grimasă.

— Cred că ai dreptate, Ned. Tu te pricepi mai bine decât mine la lucruri dintr-astea. Flori să fie atunci.

— Şi nu prea multe, zise Beaumont şi continuă imediat: Walt Ivans zice lumii în stânga şi-n dreapta că ar trebui să-l ajuţi pe frate-su.

Madvig îşi trase în jos marginile vestei.

— Lumea poate să-i spună că Tim o să stea la pârnaie până după alegeri.

— O să-l laşi să fie judecat?

— Da, spuse Madvig. Ştii că n-am ce face, Ned, adăugă el cu mai multă convingere. Cu alegerile care bat la uşă şi cluburile de femei puse pe harţă, ar fi ca şi cum m-aş arunca în lac dacă m-aş ocupa de cazul lui Tim.

Ned rânji în colţul gurii şi zise tărăgănat:

— Nu ne preocupau atâta cluburile de femei înainte să ne alăturăm aristocraţiei.

— Ne preocupă acum.

Ochii lui Madvig erau opaci.

— Soţia lui Tim o să nască luna viitoare, spuse Ned Beaumont.

Madvig pufni, semn că îşi pierduse răbdarea.

— Orice, numai să fie şi mai greu, se plânse el. De ce nu se gândesc la lucrurile astea înainte să se bage în belele? N-au minte, niciunul dintre ei n-are.

— Au voturi.

— Asta e buba, mormăi nervos Madvig.

Se uită posac la podea o clipă, apoi îşi ridică privirea.

— O să avem grijă de el imediat după ce sunt numărate voturile, dar nu facem nimic până atunci.

— Asta n-o să le prea placă băieţilor, spuse Ned uitându-se pieziş la Madvig. Cu minte sau fără, s-au obişnuit ca cineva să aibă grijă de ei.

Madvig îşi împinse puţin bărbia în faţă. Ochii lui, rotunzi şi de un albastru-întunecat, îi fixau pe cei ai lui Ned. Întrebă pe un ton blând:

— Deci?

Ned zâmbi şi îşi păstră tonul practic.

— Ştii că nu le trebuie mult ca să înceapă să spună că era altfel pe vremuri, înainte să te alături senatorului.

— Da?

Ned nu cedă şi continuă pe acelaşi ton, zâmbind:

— Ştii cât de puţin le trebuie ca să înceapă să spună că Shad O'Rory are grijă de băieţii lui.

Madvig, care ascultase cu atenţie deplină, spuse foarte încet:

— Ştiu că n-o să le dai tu apă la moară să vorbească aşa, Ned, şi ştiu că pot să mă bazez pe tine să faci tot ce trebuie ca să opreşti discuţiile astea de câte ori le auzi.

O clipă rămaseră tăcuţi, privindu-se în ochi fără ca vreunul să lase să i se citească ceva pe faţă. Ned Beaumont vorbi primul:

— Ar fi de ajutor dacă am avea grijă de nevasta lui Tim şi de copil.

— Asta-i ideea.

Madvig îşi trase bărbia înapoi şi ochii îşi pierdură opacitatea.

— Ai grijă să se întâmple asta, da? Asigură-le tot ce au nevoie.

III

Walter Ivans îl aştepta pe Ned Beaumont la baza scărilor, cu ochii strălucitori şi plin de speranţă.

— C-ce a s-spus?

— Ce ţi-am spus şi eu: nu se poate. După alegeri. Tim o să primească tot ce-i trebuie ca să iasă, dar nu se mişcă nimic până atunci.

Walter Ivans îşi lăsă capul în jos şi scoase un geamăt înăbuşit. Ned Beaumont îi puse o mână pe umăr bărbatului mai scund şi spuse:

— E greu şi nimeni nu-şi dă seama de asta mai bine ca Paul, dar n-are ce face. Vrea să-i transmiţi femeii să nu plătească nicio factură. Trimite-i-le lui pe toate: chiria, cumpărăturile, doctorul şi spitalul.

Walter Ivans îşi ridică brusc capul şi îi strânse mâna lui Ned Beaumont.

— D-doamne, foarte generos din partea lui!

Ochii albaştri precum cobaltul îi erau umezi.

— D-d-dar mi-aş dori să-l s-scoată pe Tim.

— Există întotdeauna şansa să apară ceva care să-i permită asta, spuse Ned.

Îşi eliberă mâna şi adăugă:

— Ne mai vedem.

Îl ocoli pe Ivans şi se îndreptă spre camera de biliard. Înăuntru nu era nimeni. Îşi luă pălăria şi haina şi se duse spre uşa de la intrare. Săgeţi lungi de stropi de ploaie sidefie se izbeau oblic de China Street. Zâmbi şi spuse stropilor de ploaie în şoaptă:

— Veniţi, drăguţilor, valoraţi trei mii două sute cincizeci de dolari.

Intră înapoi şi chemă un taxi.

IV

Ned Beaumont îşi luă mâinile de pe cadavru şi se ridică. Capul mortului căzu puţin spre stânga, departe de bordură, aşa că faţa îi era acum luminată în întregime de felinarul de la colţ. Era tânăr, iar expresia de furie întipărită pe chip era intensificată de rana întunecată care-i traversa fruntea, de la marginea părului blond şi buclat, până la una dintre sprâncene.

Ned se uită în sus şi-n jos pe China Street. Cât reuşea să vadă, nu era nici picior de om. Două blocuri mai jos, în faţa localului Log Cabin Club, doi bărbaţi coborau dintr-o maşină. Lăsară maşina cu botul înspre Ned Beaumont şi intrară în club.

După ce se uită la maşină câteva secunde, Ned întoarse brusc capul ca să privească în spate, apoi, cu o viteză care făcu din cele două mişcări o singură mişcare, se roti şi ţâşni pe trotuar la adăpostul celui mai apropiat copac. Respira pe gură şi, deşi picături mici de sudoare îi străluceau pe mâini în lumină, începu să tremure şi îşi ridică gulerul paltonului.

Rămase cam jumătate de minut sub copac sprijinindu-se de el cu o mână. Apoi îşi îndreptă brusc spatele şi porni spre Log Cabin Club. Mergea cu paşi repezi, aplecat înainte, când văzu un bărbat pe partea cealaltă a străzii. Încetini pasul imediat şi merse drept. Bărbatul intră într-o casă înainte să ajungă în dreptul lui Ned Beaumont.

Când ajunse la club, deja respira normal. Totuşi buzele îi erau încă palide. Se uită la maşina goală fără să se oprească, urcă treptele clubului mărginite de cele două felinare şi intră.

Harry Sloss şi încă un bărbat traversau foaierul venind dinspre garderobă. Se opriră şi spuseră într-un glas:

— Salut, Ned.

— Am auzit că ai pariat pe Peggy O'Toole azi, adăugă Sloss.

— Da.

— Mult?

— Trei mii două sute.

Sloss îşi trecu limba peste buza de jos.

— Frumos. Înseamnă că poţi să te bagi la un joc în seara asta.

— Poate mai târziu. Paul e?

— Nu ştiu. Abia am ajuns şi noi. Să nu fie prea târziu. I-am promis fetei mele că ajung acasă devreme.

— Sigur, spuse Ned şi se îndreptă spre garderobă. Paul e? îl întrebă el pe garderobier.

— Da, a venit acum vreo zece minute.

Ned se uită la ceasul de la mână. Era zece şi jumătate. Se-ndreptă spre prima uşă de la etajul întâi. Când intră, Madvig, îmbrăcat în haine de cină, stătea la o masă cu mâna întinsă spre telefon.

— Ce mai faci, Ned? zise el retrăgându-şi mâna.

Fața lui mare şi chipeşă era rozalie şi calmă.

— Am avut zile şi mai proaste, răspunse Ned închizând uşa, apoi se aşează pe un scaun aproape de Madvig. Cum a mers cina la Henry?

Madvig miji ochii, în colțurile cărora apărură riduri.

— Am luat parte la cine şi mai proaste, spuse el.

Ned Beaumont tăia capătul unui trabuc cu pete deschise la culoare. Tremuratul mâinilor nu se potrivea cu calmul vocii atunci când întrebă:

— A fost şi Taylor?

Îl privea pe Madvig fără să-şi ridice capul.

— La cină nu. De ce?

Ned Beaumont îşi întinse picioarele încrucişate, se lăsă pe spătarul scaunului, trasă relaxat un arc de cerc cu mâna în care ținea trabucul şi spuse:

— Zace mort într-o rigolă în susul străzii.

— Chiar aşa? întrebă Madrig netulburat.

Ned Beaumont se aplecă înainte. Muşchii feței i se încordară. Hârtia trabucului i se rupse între degete cu un pârâit.

— Ai înțeles ce-am spus? întrebă el iritat.

Madvig dădu încet din cap.

— Şi? întrebă Ned.

— Şi ce?

— A fost omorât.

— Bun, spuse Madvig. Vrei să mă isterizez sau ce?

Ned îşi îndreptă spatele şi întrebă:

— Să sun la poliție?

Madvig ridică puțin din sprâncene.

— Încă n-au aflat?

Ned Beaumont îl fixă cu privirea şi răspunse:

— Nu era nimeni în jur când l-am văzut. Voiam să dau de tine înainte să fac ceva. E bine dacă spun că l-am găsit?

Madvig îşi coborî sprâncenele.

— De ce nu? întrebă el plat.

Ned se ridică, făcu doi paşi spre telefon, se opri şi se uită iar la Madvig.

— Pălăria lui nu era acolo, îi spuse răspicat.

— N-o să mai aibă nevoie de ea acum, zise Madvig încruntându-se. Eşti un prost, Ned, adăugă.

— Unul dintre noi e, răspunse el şi se duse la telefon.

V

TAYLOR HENRY A FOST OMORÂT
CADAVRUL FIULUI SENATORULUI
A FOST GĂSIT PE CHINA STREET

Aparent victima unui jaf, Taylor Henry, 26 de ani, fiul senatorului Ralph Bancroft Henry, a fost găsit mort ieri seară la intersecţia dintre China Street şi Pamela Avenue la câteva minute după ora zece.

Legistul William J. Hoops a declarat că moartea tânărului Henry a fost cauzată de o fractură craniană şi o comoţie cerebrală în urma izbirii capului de bordura trotuarului după ce a fost doborât de o lovitură în frunte cu o rangă sau alt obiect contondent.

Cadavrul a fost iniţial descoperit, din câte se ştie, de Ned Beaumont, 914 Randall Avenue, care s-a dus la Log Cabin Club să sune la poliţie; dar înainte să obţină legătura cu secţia de poliţie, cadavrul a fost găsit şi declarat de Michael Smitt, poliţist aflat în patrulă.

Şeful poliţiei, Frederick M. Rainey, a ordonat imediat anchetarea tuturor indivizilor suspecţi din oraş şi a declarat că va căuta şi în gaură de şarpe în efortul de a-l prinde pe ucigaş, sau pe ucigaşi, cât mai repede.

Membrii familiei lui Taylor Henry au declarat că tânărul plecase din locuința de pe Charles Street la ora nouă și jumătate înspre...

Ned Beaumont puse ziarul deoparte, bău și restul de cafea, puse ceașca și farfurioara pe noptiera de lângă pat și se lăsă pe spate în perne. Fața îi era obosită și palidă. Își trase pătura până la gât, își puse palmele sub ceafă și contemplă cu ochi nemulțumiți gravura ce atârna între ferestrele dormitorului.

Rămase așa timp de o jumătate de oră și numai pleoapele i se mișcau. Apoi luă ziarul și reciti articolul. Pe când citea, nemulțumirea i se întinse pe toată fața. Lăsă iar ziarul deoparte, se ridică din pat încet, obosit, își trase peste corpul suplu, îmbrăcat în pijama albă, un chimono maro cu negru, își vârî picioarele în papucii de casă maro și, tușind ușor, se duse în camera de zi.

Era o încăpere spațioasă, cu tavan înalt și ferestre largi, cu o oglindă imensă deasupra șemineului și cu multă tapițerie de pluș roșu. Luă un trabuc dintr-o cutie de pe masă și se așeză într-un fotoliu mare, roșu. Își așeză picioarele în paralelogramul de lumină făcut de soarele acelei dimineți târzii. Fumul de țigară pe care-l sufla în încăpere căpătă consistență când alunecă în bătaia soarelui. Se încruntă, își scoase trabucul din gură și începu să-și roadă o unghie.

Se auzi un ciocănit în ușă. Își îndreptă spatele și deveni atent.

— Intră.

Un chelner în haină albă păși înăuntru.

— A, în regulă, spuse Ned dezamăgit și se cufundă relaxat în plușul roșu al fotoliului.

Chelnerul se duse în dormitor, se întoarse cu o tavă plină de veselă și plecă. Ned Beaumont aruncă în șemineu ce-i mai rămăsese din trabuc și se duse în baie. În vreme ce se

bărbieri, se îmbăie şi se îmbrăcă, faţa lui îşi pierdu din paloare şi trupul, din oboseală.

VI

Nu era încă ora prânzului când Ned Beaumont plecă de acasă şi merse opt cvartale până ajunse la un bloc cenuşiu de pe Link Street. Apăsă pe un buton din vestibul, intră în clădire când auzi declicul uşii şi urcă până la etajul cinci într-un lift mic, automat.

Apăsă pe butonul soneriei din dreptul uşii cu numărul 611 şi îi deschise imediat o fată micuţă, ce părea să fi ieşit din adolescenţă doar de câteva luni. Ochii îi erau întunecaţi şi furioşi, iar faţa albă, mai puţin în jurul ochilor.

— Ah, bună, îi spuse ea zâmbind şi făcu un gest din mână, parcă scuzându-se că era furioasă.

Vocea ei avea o subţirime metalică. Purta o haină de blană maro, dar nu şi pălărie. Avea capul rotund, iar părul ei tuns scurt, aproape negru, era neted şi strălucea ca emailul. La urechi îi atârnau cercei de aur cu pietre de cuarţ. Făcu un pas în spate şi trase uşa după ea.

Ned trecu pragul şi întrebă:

— Bernie s-a trezit?

Faţa ei se aprinse iar de furie.

— Nenorocitul! zise ea cu glas ascuţit.

Ned Beaumont închise uşa fără să se întoarcă.

Fata se apropie de el, îi prinse braţele deasupra coatelor şi încercă să-l zgâlţâie.

— Ştii ce am făcut pentru trântorul ăla? Am părăsit cel mai bun cămin pe care l-ar putea avea o fată şi nişte părinţi care credeau că sunt domnişoara Hristos în persoană. Mi-au spus că e un ratat. Toată lumea mi-a spus şi avea dreptate, dar eu am fost prea proastă să-mi dau seama. Ei bine, acum ştiu...

Urmă o serie de obscenităţi, debitate cu glasul ei ascuţit.

Ned Beaumont ascultă grav fără să se clintească. Ochii nu-i mai erau acum cei ai unui om care se simte bine. Când fata se opri să tragă aer în piept, o întrebă:

— Ce-a făcut?

— Ce-a făcut? M-a părăsit...

Urmă o nouă avalanșă de obscenități.

Ned tresări. Pe buze îi apăru un zâmbet forțat și zise:

— Presupun că n-a lăsat nimic pentru mine.

Fata scrâșni din dinți și își apropie fața de a lui. Ochii i se măriră.

— Îți datorează ceva?

— Am câștigat... spuse el și tuși. S-ar părea că am câștigat trei mii două sute cincizeci de dolari la a patra cursă ieri.

Femeia își retrase mâinile de pe brațele lui și râse batjocoritor.

— Încearcă să-i iei. Uite!

Întinse mâinile. Pe degetul mic al mâinii stângi avea un inel cu cuarț. Își pipăi cerceii.

— Astea-s toate nenorocitele de bijuterii pe care mi le-a lăsat și mi le-ar fi luat și pe-astea dacă nu le-aș fi purtat.

Ned întrebă pe un ton detașat și bizar:

— Când s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută, însă eu am aflat abia dimineață. Să nu crezi că n-o să-l fac pe domnul Jeg să-și dorească să nu mă fi cunoscut.

Își băgă mâna în decolteul rochiei și scoase ceva, ținându-l strâns în pumn. Apropie pumnul de fața lui Ned Beaumont și-l deschise. În palmă avea trei bucățele de hârtie mototolite. Când bărbatul întinse mâna să le ia, ea își închise din nou pumnul, se dădu înapoi și își feri mâna.

Ned făcu o grimasă ce trăda nerăbdarea și își lăsă brațul jos.

— Ai văzut ziarele de azi-dimineață, despre Taylor Henry? îl întrebă ea entuziasmată.

Ned Beaumont încuviință și o o făcu destul de calm, dar respirația i se precipită.

— Ştii ce sunt astea?

Femeia îi arătă din nou cele trei ghemotoace de hârtie, Ned Beaumont dădu din cap, cu ochii mijiți, scăpărători.

— Sunt chitanțele de datornic ale lui Taylor Henry, spuse ea triumfătoare. Valorează o mie două sute de dolari.

Ned vru să spună ceva, se răzgândi şi când începu să vorbească, vocea îi era lipsită de viață.

— Acum, că e mort, nu mai valorează nimic.

Femeia îşi vârî din nou hârtiile în decolteu şi se apropie de Ned Beaumont.

— Ascultă, spuse ea, n-au valorat niciodată nimic şi de aia e mort.

— E o prespunere?

— E cum vrei tu s-o numeşti. Dar hai să-ți spun ceva: Bernie l-a sunat pe Taylor vinerea trecută şi i-a spus că-i dă doar trei zile să-şi bage mințile-n cap.

Ned Beaumont îşi netezi mustața cu degetul mare.

— N-o spui doar pentru că eşti furioasă, nu? o întrebă el prudent.

Femeia făcu o grimasă de iritare.

— Bineînțeles că sunt, sunt destul de nervoasă cât să le duc la poliție şi asta o să şi fac. Dar dacă tu nu crezi că aşa s-a întâmplat, eşti un prost.

Ned încă nu părea convins.

— De unde le ai?

— Din seif, îi răspunse ea şi-i arătă cu bărbia înspre interiorul apartamentului.

— La ce oră a şters-o aseară?

— Nu ştiu. Am ajuns acasă la nouă şi jumătate şi l-am aşteptat toată noaptea. Abia dimineață am început să intru la bănuieli şi, când am verificat, am văzut că luase toți banii din casă şi toate bijuteriile mele, mai puțin cele pe care le purtăm.

Ned îşi netezi iar mustața cu degetul mare şi întrebă:

— Unde crezi că s-a dus?

Ea izbi cu talpa în podea şi, agitându-şi pumnii în aer, începu să-l ocărască pe Bernie cu vocea ei subțire plină de furie.

— Încetează, îi spuse Ned și o prinse strâns de încheieturi. Dacă ai de gând doar să țipi, dă-mi mie hârtiile alea şi mă ocup eu.

Ea se smulse din mâinile lui şi strigă:

— Nu-ți dau nimic. Le dau polițiștilor și numai polițiștilor.

— Bine, atunci fă-o. Unde crezi că s-a dus, Lee?

Femeia îi spuse cu acreală că nu are habar, dar că ştie unde i-ar plăcea să-l trimită.

— Aşa, deci, spuse Ned Beaumont obosit. Dacă o facem pe deştepții, o să ne fie de mare folos. Crezi că s-a întors la New York?

— De unde să ştiu eu? zise Lee și privirea îi deveni precaută.

Pe obrajii lui Ned apărură pete roșii de iritare.

— Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el suspicios.

Fața ei era ca o mască a nevinovăției.

— Nimic. Ce vrei să spui?

Bărbatul se aplecă înspre Lee. Îi vorbi cu multă seriozitate, dând încet din cap, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Să nu-ți treacă prin cap să nu te duci la poliție cu hârtiile, Lee, pentru că o să te duci.

— Normal că mă duc, spuse ea.

VII

Ned Beaumont folosi telefonul din farmacia care ocupa o parte din parterul blocului. Sună la secția de poliție, ceru cu locotenentul Doolan şi spuse:

— Alo, locotenentul Doolan? Vorbesc în numele domnişoarei Lee Wilshire. Se află în apartamentul lui Bernie Despain, pe 1666 Link Street. Se pare că bărbatul a dispărut aseară şi a lăsat în urmă nişte hârtii de credit ale lui Taylor Henry... Da, şi spune că l-a auzit cum îl amenința acum câteva zile... Da, şi vrea să discute cu dumneavoastră cât mai repede... Nu, mai bine veniți aici sau trimiteți pe cineva cât mai repede... Da... Nu contează. Nu mă cunoașteți.

Vorbesc în numele ei doar pentru că n-a vrut să sune din apartament...

Ascultă încă un moment, apoi, fără să mai spună nimic, puse receptorul în furcă şi ieşi din farmacie.

VIII

Ned Beaumont ajunse la o casă frumoasă, făcută din cărămidă roşie, dintr-un şir de alte case frumoase din cărămidă roşie de pe Thames Street. După ce sună, îi deschise uşa o negresă tânără, care-i zâmbi cu toată faţa şi îl întrebă:

— Ce mai faceţi, domnule Beaumont?

Apoi îi deschise uşa larg, ca o invitaţie făcută din toată inima.

— Bună, June, e cineva acasă?

— Da, domnule, sunt încă la masă.

Ned porni spre sufragerie, unde Paul Madvig şi mama lui stăteau faţă în faţă la masa acoperită cu o ţesătură cu pătrăţele albe şi roşii. Mai era şi un al treilea scaun, pe care nu stătea nimeni, iar farfuria şi argintăria din dreptul lui nu fuseseră folosite.

Mama lui Paul Madvig era o femeie înaltă şi sfrijită, al cărei păr blond nu albise complet, cum era de aşteptat la cei şaptezeci şi ceva de ani ai ei. Ochii îi erau la fel de albaştri, senini şi tineri ca ai fiului ei – ba chiar mai tineri decât ai fiului ei, atunci când îşi ridică privirea către Ned Beaumont, care tocmai intra. Încreţiturile de pe fruntea femeii se adâncir㠹i îi spuse:

— Iată-te în sfârşit. Eşti un băiat tare rău, să neglijezi în halul ăsta o femeie bătrână.

Ned rânji obraznic şi spuse:

— Mamă, sunt băiat mare acum şi am de lucru.

Flutură o mână spre Madvig.

— Salut, Paul.

— Stai jos, zise Madvig. June o să-ți încropească ceva de mâncare.

Ned Beaumont se aplecă să sărute mâna sfrijită pe care doamna Madvig i-o întinsese. Femeia şi-o retrase cu o smucitură şi-l certă:

— Unde-ai învățat şmecheriile astea?

— Ți-am spus că sunt băiat mare acum, îi răspunse el, apoi i se adresă lui Madvig: Mersi, dar abia am luat micul dejun.

Se uită la scaunul gol şi întrebă:

— Unde-i Opal?

— Se odihneşte, spuse doamna Madvig. Nu se simte bine.

Ned Beaumont dădu din cap, aşteptă puțin şi întrebă politicos:

— Ceva grav?

Se uită la Madvig, care clătină din cap.

— O migrenă sau ceva. Cred că puştoaica dansează prea mult.

— Eşti cu siguranță un tată straşnic dacă nu ştii când are dureri de cap fiica ta, comentă doamna Madvig.

Paul se încruntă, iar în jurul ochilor îi apărură riduri.

— Hai, mamă, te rog, nu fi indecentă, îi zise el şi se întoarse spre Ned. Ce veşti bune aduci?

Ned Beaumont o ocoli pe doamna Madvig, îndreptându-se către scaunul gol. Se aşeză şi spuse:

— Bernie Despain a şters-o din oraş noaptea trecută cu tot cu câştigurile mele de pe urma lui Peggy O'Toole.

Madvig făcu ochii mari, iar Ned continuă:

— A lăsat în urmă hârtii de credit de-ale lui Taylor Henry în valoare de o mie două sute de dolari.

Madvig îşi miji ochii.

— Lee spune că l-a sunat pe Taylor vineri şi i-a dat trei zile să aducă datoria.

Madvig îşi atinse bărbia cu dosul palmei.

— Cine-i Lee?

— Fata lui Bernie.

— Aha.

Apoi, când văzu că Ned nu mai spunea nimic, întrebă:

— Ce zicea că o să facă dacă Taylor nu se ținea de cuvânt?

— N-am auzit, zise Ned și, punându-și un cot pe masă, se aplecă spre Madvig. Paul, ajută-mă să mă fac ajutor de șerif.

— Doamne! exclamă Madvig clipind. De ce-ai vrea așa ceva?

— O să-mi fie mai ușor. Mă duc să-l caut pe tipul ăsta și dacă am o sirenă n-o să rămân blocat în trafic.

Madvig se uită îngrijorat la bărbatul mai tânăr.

— Ce te-a stârnit așa? îl întrebă el încet.

— Trei mii două sute cincizeci de dolari.

— Înțeleg, spuse Madvig vorbind tot încet, dar ceva te rodea și aseară, înainte să știi că ai luat țeapă.

Ned Beaumont dădu din mână sugerând că-și pierdea răbdarea.

— Te aștepți să mă împiedic de cadavre și să n-am nici cea mai mică tresărire? Lasă. Nu contează acum. Asta contează. Trebuie să dau de tipul ăsta. Trebuie.

Fața îi era palidă, dură și vocea îi era îngrozitor de serioasă.

— Ascultă, Paul, nu e vorba numai de lovele, deși trei mii două sute de dolari sunt mulți bani, dar ar fi fost același lucru și dacă erau cinci dolari. Stau două luni fără să câștig niciun pariu și asta mă deprimă. La ce bun viața asta dacă nu mai am noroc? Pe urmă mă scot, sau așa cred, și sunt iar bine. Pot să-mi scot coada dintre picioare și să simt că sunt din nou o persoană și nu doar o chestie care încasează șuturi. Banii sunt destul de importanți, dar nu despre asta e vorba. E vorba de ce se petrece cu mine când pierd și pierd și pierd. Înțelegi? Mă doboară. Și apoi, când cred că am scăpat de blestem, tipul ăsta îmi trage clapa. Nu suport. Dacă accept situația, e ca și cum mi-aș lua-o din nou și iar o iau razna. N-o să stau așa. Mă duc după el. Mă duc oricum, dar tu poți să aranjezi lucrurile ca să-mi fie mai ușor.

Madvig își întinse palma mare și împinse cu forță fața obosită a lui Ned Beaumont.

— Ned, sigur că te ajut. Nu-mi place să te amesteci în chestii de-astea, dar, la dracu', dacă e așa cum spui, cred că cel mai bine ar fi să te fac investigator special pe lângă biroul procurorului-șef. În felul ăsta o să fii subordonatul lui Farr și n-o să-și bage nasul.

Doamna Madvig se ridică ținând câte o farfurie în mâinile ei osoase.

— Dacă nu mi-aș fi făcut o regulă din a nu mă amesteca în afacerile bărbaților, spuse ea cu severitate, v-aș spune vreo câteva, când vă văd umblând cu Dumnezeu știe ce matrapazlâcuri care o să vă bage în Dumnezeu știe ce belele.

Ned Beaumont rânji până când doamna Madvig ieși din cameră cu farfuriile, apoi spuse:

— Poți să aranjezi acum, ca să fie totul gata până la amiază?

— Sigur, zise Madvig ridicându-se. O să-l sun pe Farr. Și dacă mai e ceva de făcut, spune-mi.

— Bine, spuse Ned Beaumont și Madvig ieși.

June intră și începu să strângă masa.

— Crezi că domnișoara Opal doarme? întrebă Ned.

— Nu, domnule, tocmai i-am dus niște ceai și pâine prăjită.

— Urcă, te rog, și întreab-o dacă pot să-i vorbesc un minut?

— Da, domnule, sigur.

După ce ieși negresa, Ned Beaumont se ridică de la masă și începu să se plimbe dintr-o parte în alta a încăperii. Pete de culoare îi îmbujorau obrajii. Se opri când intră Madvig.

— Bun, spuse Madvig. Dacă nu e Farr acolo, vorbește cu Barbero. O să te rezolve și nu trebuie să-i spui nimic.

— Mulțam, zise Ned și se uită la negresa care stătea în prag.

— A zis că puteți să urcați, spuse ea.

IX

Camera lui Opal Madvig era predominant albastră. Învelită cu un cearşaf albastru-argintiu, fata stătea sprijinită de perne în pat când intră Ned Beaumont. Avea ochii albaştri ca ai tatălui şi ai bunicii ei, cu oase lungi ca ale lor şi trăsături ferme, cu pielea roz, copilărească. Ochii îi erau acum înroşiţi.

Lăsă felia de pâine prăjită pe tava din poală, îi întinse o mână lui Ned Beaumont, îi zâmbi arătându-şi dinţii albi şi sănătoşi şi spuse:

— Bună, Ned.

Vocea îi tremura.

Ned nu-i strânse mâna, ci îi atinse uşor podul palmei şi spuse:

— Salut, micuţo.

Se aşeză picior peste picior la capătul patului şi îşi scoase un trabuc din buzunar.

— Te doare capul de la fum?

— Ah, nu, răspunse fata.

El încuviinţă absent, îşi puse trabucul înapoi în buzunar şi renunţă la aerul nepăsător. Se răsuci pe pat ca să o vadă mai bine. Ochii îi exprimau compătimire, iar vocea îi era răguşită.

— Ştiu că e greu, micuţo.

Ea îl privi cu ochi ca de bebeluş.

— Nu, serios, mi-a trecut durerea de cap aproape de tot şi oricum n-a fost chiar aşa de groaznică.

Nu-i mai tremura vocea.

El îi zâmbi cu buzele subţiate şi o întrebă:

— Deci acum sunt un străin?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Ned, zise fata încruntându-se uşor.

— Mă refer la Taylor, spuse el cu duritate în privire şi în voce.

Opal își mișcă puțin tava pe genunchi, dar expresia feței îi rămase neschimbată.

— Da, dar... știi... nu l-am mai văzut de luni de zile, de când tata...

Ned Beaumont se ridică brusc.

— Bun, spuse el peste umăr, îndreptându-se către ușă.

Opal nu spuse nimic.

Ned ieși din dormitor și coborî scările.

Paul Madvig, care era în hol și tocmai își punea paltonul, spuse:

— Trebuie să mă duc la birou să văd ce-i cu contractele alea de canalizare. Te las la biroul lui Farr dacă vrei.

Ned Beaumont acceptă propunerea, când deodată se auzi vocea lui Opal de sus:

— Ned, ah, Ned!

— Imediat, îi răspunse el și apoi îi zise lui Madvig: Nu mă aștepta dacă te grăbești.

Madvig se uită la ceas.

— Trebuie să fug. Ne vedem la club diseară?

— Îhî, spuse Ned Beaumont și urcă iar scările.

Opal împinsese tava spre capătul patului.

— Închide ușa, zise ea.

După ce Ned închise ușa, fata îi făcu loc în pat lângă ea și-l întrebă:

— De ce te porți așa?

— N-ar trebui să mă minți, îi răspunse el grav, în timp ce se așeza.

— Dar, Ned!

Ochii ei albaștri încercară să-i scruteze privirea căpruie.

— De când nu l-ai mai văzut pe Taylor? o întrebă bărbatul.

— Adică de când n-am mai vorbit cu el? întrebă ea cu o voce candidă, cum îi era și chipul. Au trecut săptămâni de când...

Ned se ridică abrupt.

— În regulă, îi spuse peste umăr şi se îndreptă din nou către uşă.

Opal îl lăsă să facă un pas peste prag şi zise:

— Of, Ned, nu face să-mi fie şi mai greu.

El se întoarse încet, cu faţa golită de expresie.

— Nu suntem prieteni? îl întrebă ea.

— Sigur, îi răspunse Ned imediat, dar fără chef. Numai că e greu să-mi amintesc asta când ne mințim.

Opal se întoarse pe o parte, îşi puse obrazul pe pernă şi începu să plângă fără să scoată un sunet. Lacrimile îi alunecau făcând o pată cenuşie pe pernă. Ned se întoarse în pat, se aşeză iar lângă ea şi îi puse capul pe umărul lui.

Ea plânse acolo tăcută câteva minute. Apoi, rosti pe-nfundate cu gura lipită de haina lui:

— Ştiai... ştiai că mă întâlneam cu el?

— Da.

Ea se ridică alarmată:

— Tata ştie?

— Nu cred. Nu ştiu.

Îşi puse iar capul pe umărul lui şi vorbi din nou înfundat:

— Of, Ned, am fost cu el ieri la amiază, toată după-amiaza!

El o strânse mai tare în braţe, dar nu spuse nimic.

După încă o pauză, Opal îl întrebă:

— Cine... cine crezi că i-a făcut asta?

Ned tresări.

Ea îşi ridică brusc capul. Nu mai părea deloc neajutorată.

— Ştii, Ned?

Bărbatul ezită, îşi umezi buzele şi mormăi:

— Cred că ştiu.

— Cine? întrebă ea aprigă.

El ezită iar, îşi feri privirea, apoi o întrebă calm:

— Promiţi să nu spui nimănui până la momentul potrivit?

— Da, răspunse ea repede, dar când Ned se pregăti să vorbească, îl opri prinzându-i umărul cu ambele mâini. Aşteaptă. Nu-ţi promit nimic dacă nu-mi făgăduieşti că asasinii n-o să scape, că o să fie prinşi şi pedepsiţi.

— Nu pot să-ți promit asta. Nimeni nu poate.

Opal îl privi, își mușcă buza și spuse:

— Bine, atunci, promit oricum. Cine?

— Ți-a spus vreodată că îi datora unui parior, Bernie Despain, mai mulți bani decât putea plăti?

— Despain ăsta... el l-a...?

— Așa cred, dar ți-a spus vreodată ceva despre datorii?

— Știam de la el că are probleme. Dar nu mi-a spus ce fel de probleme, doar că s-a certat cu tatăl lui de la niște bani și că era disperat, ăsta a fost cuvântul.

— A zis ceva de Despain?

— Nu. Ce s-a întâmplat? De ce crezi că Despain ăsta a făcut-o?

— Avea niște hârtii de credit de la Taylor în valoare de peste o mie de dolari și nu putea să le încaseze. A șters-o din oraș azi-noapte. Acum îl caută poliția.

Își coborî vocea și o privi puțin pieziș.

— Vrei să faci ceva ca să-i ajuți să-l prindă și să-l condamne?

— Da. Ce?

— Ceva puțin cam neobișnuit. Vezi tu, o să fie greu de condamnat, dar, dacă e vinovat, vrei să faci ceva ce ar putea fi mai... neobișnuit, ca să ne asigurăm că va fi închis?

— Orice.

Ned oftă și își mușcă buzele.

— Ce vrei să fac? întrebă ea nerăbdătoare.

— Vreau să-mi aduci o pălărie de-a lui.

— Poftim?

— Vreau o pălărie de-a lui Taylor, spuse el și fața i se înroși. Poți să-mi aduci una?

Opal era șocată.

— Dar pentru ce, Ned?

— Ca să ne asigurăm că Despain va fi închis. Deocamdată, numai atât pot să-ți spun. Poți sau nu să-mi faci rost de ea?

— Cred... cred că da, dar aş vrea să-mi...

— Cât de repede?

— În după-amiaza asta, cred, spuse Opal, dar aş vrea...

Ned o întrerupse din nou.

— Nu vrei să ştii nimic. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. Şi asta e valabil şi pentru chestiunea cu pălăria.

Îşi puse braţul în jurul ei şi o trase aproape.

— Chiar l-ai iubit cu adevărat, micuţo, sau a fost doar pentru că tatăl tău...

— Chiar l-am iubit, zise ea şi începu să plângă. Sunt destul de sigură... sunt sigură.

2
Trucul cu pălăria

I

Cu o pălărie pe cap care nu-i venea, Ned Beaumont îl urmă pe hamalul care-i ducea bagajele prin Grand Central Terminal până la o ieşire spre 42 Street şi de acolo spre un taxi maroniu. Îi dădu bacşiş hamalului, se urcă în taxi, îi spuse şoferului numele unui hotel de lângă Broadway, îşi aprinse un trabuc şi se relaxă. Mai mult mestecă trabucul decât îl fumă, în timp ce taxiul se târa prin traficul aglomerat din cauza celor care mergeau la teatru pe Broadway.

Pe Madison Avenue, un taxi verde ignoră semnalul semaforului şi se ciocni de taxiul în care se afla Ned Beaumont, împingându-l într-o maşină parcată pe marginea trotuarului. Ned fu azvârlit într-un colţ, într-o ploaie de cioburi.

Se ridică şi ieşi afară, în mijlocul mulţimii de curioşi. Le spuse că nu era rănit. Răspunse la întrebările unui poliţist. Găsi pălăria care nu-i venea prea bine şi şi-o puse pe cap. Îşi transferă bagajele în alt taxi, îi spuse celuilalt şofer numele hotelului şi se ghemui într-un colţ, alb la faţă şi tremurând.

Când se înregistră la recepţie, îşi ceru corespondenţa şi primi două plicuri sigilate, fără timbre. Două persoane îl sunaseră şi recepţionerul îi dădu două hârtiuţe pe care erau consemnate apelurile telefonice.

Îi ceru valetului care-l condusese în cameră să-i aducă şi o sticlă de whisky. După ce plecă băiatul, răsuci cheia în uşă şi citi cele două bilete. Amândouă erau din ziua respectivă,

unul de la 16.50, celălalt de la 20.05. Se uită la ceasul lui de mână. Era 20.45.

Pe primul bilet scria: „La The Gargoyle". Pe celălalt: „La Tom & Jerry. Sun mai târziu." Amândouă erau semnate Jack.

Deschise unul dintre plicuri. Conținea două foi acoperite cu un scris masculin, îndrăzneț, datate cu o zi înainte.

Ea stă la Matin, camera 1211, înregistrată drept Eileen Dale, din Chicago. A dat câteva telefoane și a vorbit cu un bărbat și o fată care locuiesc pe E. 30th. Au mers în multe locuri, în principal prin baruri în care se vinde ilegal băutură. Probabil că e pe urmele lui, dar se pare că nu a avut prea mult noroc. Camera mea e 734. Pe bărbat și pe fată îi cheamă Brook.

Foaia din celălalt plic, acoperită de același scris, era datată în acea zi.

L-am văzut pe Deward azi-dimineață, dar spune că nu știa că Bernie e în oraș. O să sun mai târziu.

Ambele mesajele erau semnate *Jack*.

Ned se spălă, își puse haine curate din bagaje și tocmai își aprindea un trabuc când sosi băiatul cu sticla de whisky. Îl plăti, luă un pahar din baie și își trase un scaun lângă fereastra dormitorului. Rămase acolo, bând, fumând și privind spre partea cealaltă a străzii, până când sună telefonul.

— Alo, da, Jack... Acum... Unde?... Sigur... Sigur, vin îndată.

Mai luă o gură de whisky, își puse pălăria care nu-i venea, își luă paltonul aruncat pe spătarul unui scaun, îl îmbrăcă, își pipăi unul dintre buzunare, stinse lumina și ieși.

Era 21.10 seara.

II

Ned Beaumont intră într-un hol strâmt prin ușile rotative din sticlă de sub o firmă electrică pe care scria „Tom & Jerry", într-o clădire în apropiere de Broadway. O ușă batantă de pe partea stângă a coridorului îl duse într-un mic restaurant.

De la o masă din colț se ridică un bărbat și îi făcu semn cu degetul arătător. Bărbatul era de înălțime medie, tânăr și spilcuit, cu o față negricioasă chipeșă.

Ned Beaumont se îndreptă spre el.

— Salut, Jack, îi spuse și își dădură mâna.

— Sunt sus, fata și cei doi Brook. E bine dacă stai așa cu spatele la scări. O să-i pot vedea dacă ies sau dacă intră el, și sunt destui oameni între voi încât să nu te vadă.

Ned se așeză la masă.

— Îl așteaptă?

Jack dădu din umeri.

— Nu știu, dar par să tragă de timp. Vrei să mănânci ceva? Aici jos nu poți să-ți iei de băut.

— Vreau să beau ceva. Nu putem să găsim o masă acolo sus, unde să nu fim văzuți?

— Nu e un local prea mare, protestă Jack. Sunt câteva separeuri sus unde am putea să ne ascundem, dar dacă intră el, e posibil să ne vadă.

— Hai să riscăm. Vreau să beau ceva și până la urmă pot să vorbesc cu el și aici, dacă apare.

Jack îl privi nedumerit pe Ned Beaumont, apoi se uită în altă parte și spuse:

— Tu ești șeful. Mă duc să văd dacă e liber vreun separeu.

Ezită, ridică iar din umeri și plecă.

Ned Beaumont se răsuci în scaun ca să-l urmărească pe tânăr urcând scările. Rămase cu privirea ațintită asupra treptelor de jos până îi văzu picioarele apărând din nou. Jack îi făcu semn de pe penultima treaptă. Când Ned se apropie, îi spuse:

— Cele mai bune sunt libere, iar ea e cu spatele încoace, așa că poți să-i vezi pe cei doi Brooks când treci.

Urcară scările. Separeurile, adică mese și bănci plasate între niște despărțituri de lemn care ajungeau până la piept, se aflau în dreapta scărilor. Trebuiră să se întoarcă și să se

uite pe sub o arcadă largă, dincolo de bar, spre restaurantul de la primul etaj.

Ochii lui Ned Beaumont se concentrară pe spatele lui Lee Whilshire, care era îmbrăcată cu o rochie fără mâneci şi purta o pălărie cafenie. Haina de blană maro atârna pe spătarul scaunului. Ned se uită la însoţitorii ei. La stânga era un tip palid, cu nas acvilin şi o bărbie lungă, un animal de pradă la vreo patruzeci de ani. Faţă în faţă cu Lee stătea o fată roşcată cu ochii foarte îndepărtaţi unul de altul şi cu piele fină. Râdea.

Ned Beaumont îl urmă pe Jack în separeu. Se aşezară faţă în faţă. Ned stătea cu spatele spre restaurant, la capătul băncii, ca să fie cât mai bine ascuns după peretele de lemn al separeului. Îşi scoase pălăria, dar nu şi paltonul.

Veni un chelner.

— Whisky, ceru Ned.

Jack spuse:

— Gin Rickey.

Jack deschise un pachet de ţigări, scoase una şi, uitându-se la ea, spuse:

— E jocul tău şi eu lucrez pentru tine, dar nu e locul potrivit să-l încolţeşti dacă are prieteni aici.

— Şi are?

Jack îşi puse ţigara în colţul gurii, şi în timp ce vorbea, aceasta se mişca, de parcă i-ar fi dirijat cuvintele.

— Dacă îl aşteaptă aici, ar putea fi unul dintre localurile pe care Bernie le frecventează.

Chelnerul veni cu băuturile. Ned Beaumont îşi goli paharul imediat şi se plânse:

— L-au îndoit până n-a mai rămas nimic.

— Da, cred că da, spuse Jack şi sorbi din cocteilul său.

Îşi aprinse ţigara şi mai luă o gură.

— Păi, spuse Ned, o să sar pe el imediat ce apare.

— Bine, zise Jack, nelăsând să se citească nimic pe chipul lui oacheş arătos. Şi eu ce fac?

— Lasă lucrurile în grija mea, spuse Ned făcându-i semn chelnerului.

Comandă un scotch dublu şi Jack, încă un cocteil cu gin. Ned Beaumont goli paharul imediat ce-l primi. Jack lăsă chelnerul să-i ia prima băutură pe jumătate nebăută şi sorbi din al doilea pahar. Ned Beaumont îşi mai luă un scotch dublu şi apoi încă unul, în timp ce Jack nu apucă să-şi termine niciuna dintre băuturi.

Apoi Bernie Despain apăru sus.

Jack, care supraveghea capătul scării, îl văzu pe jucător şi-l călcă pe Ned Beaumont pe picior pe sub masă. Ned îşi ridică ochii de la paharul gol, iar privirea îi deveni dintr-odată dură şi rece. Se sprijini cu palmele pe masă şi se ridică. Ieşi din separeu şi-l înfruntă pe Despain.

— Îmi vreau banii, Bernie.

Bărbatul care venise pe scări în spatele lui Despain trecu pe lângă el şi îl lovi tare pe Ned Beaumont în stomac cu pumnul stâng. Nu era un tip prea înalt, dar avea umeri laţi şi pumnii îi erau ca nişte sfere mari.

Ned căzu pe spate şi se izbi de peretele de lemn al separeului. Se aplecă în faţă şi genunchii i se îndoiră, dar nu se prăbuşi. Rămase aşa o clipă. Avea ochii sticloşi, iar pielea îi căpătase o nuanţă verzuie. Mormăi ceva ce nimeni n-ar fi putut să înţeleagă şi se îndreptă spre scară.

Coborî abia ţinându-se pe picioare, palid şi fără pălărie. Traversă restaurantul de la parter, ieşi în stradă şi vomită lângă trotuar. Apoi se urcă într-un taxi din apropiere şi îi dădu şoferului o adresă din Greenwich Village.

III

Ned Beaumont coborî din taxi în faţa unei case a cărei uşă deschisă de la subsol, de sub treptele de piatră maro, lăsa să răzbată în bezna străzii lumină şi gălăgie. Intră pe

uşa subsolului într-o încăpere mică, unde doi barmani cu sacouri albe serveau mai mulţi bărbaţi şi femei la o tejghea lungă de vreo şase metri, iar doi chelneri se învârteau printre mesele la care stăteau ceilalţi clienţi.

— Ia uite cine a venit pe la noi! Salut, Ned! zise barmanul mai chel, apoi puse jos amestecul roz pe care-l agita într-un pahar înalt şi întinse o mână umedă pe deasupra tejghelei.

— Salut, Mack, spuse Ned Beaumont şi îi strânse mâna.

Unul dintre chelneri veni să dea mâna cu el fiind urmat de un italian gras şi roşu la faţă, căruia Ned i se adresă cu apelativul Tony. Când terminară cu saluturile, Beaumont spuse că face cinste cu o băutură.

— Faci cinste pe dracu', spuse Tony, apoi se întoarse la bar şi bătu în tejghea cu un pahar de cocteil gol. Tipul n-are bani nici să-şi ia un pahar cu apă astă-seară, îi spuse el barmanului care-l asculta. Tot ce comandă va fi trecut în contul barului.

— Nu mă deranjează, spuse Ned. Un scotch dublu.

Două fete de la masa din capătul încăperii se ridicară şi strigară în cor:

— Iuu-huu, Ned!

— Mă întorc imediat, îi zise el lui Tony şi se duse la masa fetelor.

Îl îmbrăţişară, îi puseră întrebări, îi făcură cunoştinţă cu bărbaţii care le însoţeau şi îi făcură loc să stea la masa lor.

Ned se aşeză şi le răspunse la întrebări. Le spuse că se întorsese în New York pentru o scurtă vizită şi că ceruse un scotch dublu.

Cu puţin înainte de ora 3.00, se ridicară de la masă, părăsiră localul lui Tony şi se duseră în altul asemănător, la trei cvartale depărtare, unde se aşezară la o masă care cu greu putea fi deosebită de prima şi comandară aceleaşi băuturi.

Unul dintre bărbaţi plecă la 3.30. Nu-i salută la plecare şi nici ei pe el. Zece minute mai târziu, Ned Beaumont plecă împreună cu celălalt bărbat şi cele două fete. Luară un taxi de

la colț și se duseră la un hotel de lângă Washington Square, unde bărbatul și una dintre fete coborâră.

Fata rămasă în mașină, căreia Ned Beaumont îi zicea Fedink, îl duse într-un apartament de pe 73rd Street. Apartamentul era foarte călduros. Când deschiseră ușa, îi întâmpină un val de aer cald. Fedink făcu trei pași înăuntru, scoase un oftat și căzu pe podea.

Ned închise ușa și încercă să o trezească, dar nu reuși. O târî cu dificultate în camera alăturată și o așeză pe patul cu așternuturi de creton. Îi dădu jos o parte din haine, o înveli cu o pătură și deschise fereastra. Apoi i se făcu rău și se duse în baie. Se întoarse în camera de zi, se așeză pe canapea îmbrăcat și adormi.

IV

Telefonul țârâi lângă el și-l trezi. Ned deschise ochii, își puse tălpile pe podea și se uită în jur. Văzând telefonul, închise ochii și se relaxă.

Aparatul continua să sune. Bărbatul deschise iar ochii și se foi până când reuși să-și elibereze mâna stângă prinsă sub trup. Își apropie încheietura de ochi și se uită la ceas cu ochii mijiți. Ceasul nu mai avea geam și limbile i se opriseră la ora douăsprezece fără douăsprezece minute.

Se foi iar pe canapea până când ajunse să se sprijine pe cotul stâng, ținându-și capul în palmă. Telefonul continua să sune. Se uită în jur amorțit. Se simțea groaznic. Luminile erau aprinse. Prin ușa deschisă vedea picioarele lui Fedink învelite cu pătura.

Gemu iar și se ridică, își trecu degetele prin părul negru răvășit și își masă tâmplele cu podul palmelor. Avea buzele uscate și acoperite cu o crustă maronie. Își trecu limba peste ele și se strâmbă. Apoi se ridică, tuși, își scoase mănușile și paltonul, le aruncă pe canapea și intră în baie.

După ce ieşi, se duse în cameră şi se uită la Fedink. Fata dormea adânc, cu faţa în jos şi un braţ îndoit deasupra capului. Telefonul încetase să mai sune. Îşi îndreptă cravata şi se întoarse în camera de zi.

Pe masă, într-o cutie deschisă, erau trei ţigări Murad. Luă una dintre ele, murmurând fără umor:

— Nonşalant!

Găsi o cutie de chibrituri, aprinse ţigara şi se duse în bucătărie. Stoarse sucul din patru portocale într-un pahar înalt şi îl bău. Îşi făcu două ceşti de cafea şi le bău şi pe acelea.

Când ieşea din bucătărie, Fedink întrebă cu o voce plată şi nefericită:

— Unde-i Ted?

Ochiul care i se vedea era doar parţial deschis.

Ned Beaumont se duse la ea.

— Cine-i Ted? o întrebă.

— Tipul cu care eram.

— Erai cu cineva? Eu de unde să ştiu?

Fata îşi deschise gura şi o închise cu un cloncănit neplăcut.

— Cât e ceasul?

— Nici asta nu ştiu. Spre dimineaţă.

Ea îşi frecă faţa de perna cretonată şi spuse:

— Ce om mai sunt şi eu, i-am promis ieri că mă mărit cu el şi pe urmă m-am dus acasă cu primul tip care mi-a ieşit în cale.

Îşi deschise şi îşi închise palma aşezată deasupra capului.

— Dar oare sunt acasă?

— Aveai cheia de aici, îi spuse Beaumont. Vrei nişte suc de portocale şi cafea?

— Nu vreau decât să mor. Ned, poţi să pleci, te rog, şi să nu te mai întorci niciodată?

— O să-mi fie greu, spuse el neprietenos, dar o să încerc.

Îşi puse paltonul şi mănuşile, scoase dintr-un buzunar o căciulă neagră boţită, şi-o puse pe cap şi plecă.

V

O jumătate de oră mai târziu, Ned Beaumont ciocănea la uşa camerei 734 de la hotelul lui. Vocea lui Jack, somnoroasă, se auzi imediat dinăuntru:

— Cine e?

— Beaumont.

— Ah, îi răspunse Jack fără entuziasm. Vin imediat.

Jack deschise uşa şi aprinse luminile. Era desculţ, îmbrăcat în pijama cu picăţele verzi. Avea ochii înceţoşaţi şi faţa roşie de la somn. Căscă, dădu din cap şi se întoarse în pat, unde se întinse pe spate şi îşi aţinti privirea în tavan. Apoi întrebă indiferent:

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Ned Beaumont închise uşa. Stătea între uşă şi pat şi se uita la el mohorât.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Jack şi căscă iar. Sau mă întrebi ce am făcut?

Nu mai aşteptă răspunsul.

— Am ieşit şi am stat pe trotuarul celălalt până au plecat. Despain, fata şi tipul care te-a bătut. S-au dus la Buckman pe 48th Street. Acolo se ascunde Despain, în apartamentul 938, sub numele Barton Dewey. M-am învârtit pe acolo până după ora trei şi apoi am plecat. Încă mai erau înăuntru, dacă nu cumva m-au fentat.

Îşi ridică brusc capul şi arătă spre colţul camerei.

— Pălăria ta e acolo pe scaun. M-am gândit să ţi-o recuperez.

Ned Beaumont se duse la scaun şi luă pălăria care nu-i venea. Îşi puse căciula şifonată în buzunar şi pălăria pe cap.

— E nişte gin pe masă, dacă vrei, spuse Jack.

— Nu, mulţam. Ai un pistol?

Jack încetă să se mai holbeze la tavan. Se ridică în capul oaselor, îşi întinse braţele larg, căscă pentru a treia oară şi întrebă:

— Ce ai de gând să faci?

Din voce nu îi răzbătea nimic altceva decât curiozitate politicoasă.

— Mă duc să-i fac o vizită lui Despain.

Jack îşi ridicase genunchii, îşi pusese mâinile în jurul lor şi stătea ghemuit, aplecat puţin înainte, privind fix picioarele patului.

— Nu cred că ar trebui, nu acum, spuse el încet.

— Trebuie să fac asta, chiar acum.

Tonul lui îl făcu pe Jack să se uite la el. Faţa lui Ned Beaumont avea o culoare bolnăvicioasă, gălbui-cenuşie. Ochii îi erau tulburi, injectaţi, nu destul de deschişi ca să li se vadă albeaţa. Buzele îi erau uscate şi cumva mai umflate ca de obicei.

— Ai stat treaz toată noaptea? întrebă Jack.

— Am reuşit să dorm puţin.

— Beat?

— Da. Cum rămâne cu arma aia?

Jack îşi scoase picioarele de sub pătură şi le puse pe podea.

— De ce nu dormi puţin mai întâi? Şi pe urmă mergem după el. Acum nu eşti în formă.

— Mă duc acum.

— Bine, dar greşeşti. Ştii că nu-s nişte bebeluşi, să te duci la ei în starea în care eşti. Oamenii ăştia nu se joacă.

— Unde-i pistolul?

Jack se ridică şi începu să-şi descheie nasturii de la pijama.

— Dă-mi pistolul şi bagă-te înapoi în pat, spuse Ned. Mă duc.

Jack îşi încheie la loc nasturii şi se întinse în pat.

— Pistolul e în sertarul de sus al biroului. Sunt şi cartuşe de rezervă, dacă vrei.

Se întoarse pe o parte şi închise ochii.

Ned Beaumont găsi pistolul şi-l puse la şold.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, apoi stinse luminile şi ieşi.

VI

Buckman era o clădire de apartamente pătrăţoasă şi galbenă, care se întindea pe aproape tot cvartalul. Ajuns înăuntru, Ned Beaumont spuse că vrea să vorbească cu domnul Dewey. Când fu întrebat cine îl caută, răspunse:

— Ned Beaumont.

Cinci minute mai târziu ieşea din lift şi traversa un hol lung spre o uşă deschisă, în pragul căreia stătea Bernie Despain.

Despain era un bărbat mic şi vânos, cu un cap prea mare pentru trupul lui. Mărimea capului era exagerată, iar părul lung, des şi înfoiat îl făcea să pară o monstruozitate. Avea faţa oacheşă, cu trăsături mari, cu excepţia ochilor, şi cu riduri adânci pe frunte şi în jos, pe lângă nas, spre gură. Pe un obraz avea o cicatrice roşiatică abia vizibilă. Costumul albastru era bine călcat şi nu purta nicio bijuterie.

Stătea în prag şi zâmbea sardonic:

— Bună dimineaţa, Ned.

— Vreau să vorbesc cu tine, Bernie.

— M-am gândit eu. Cum m-au sunat şi mi-au spus numele tău, m-am gândit: „Pun pariu că vrea să vorbească cu mine."

Ned Beaumont nu spuse nimic. Era palid la faţă şi îşi ţinea buzele strânse.

Zâmbetul lui Despain se lărgi.

— Păi, băiete, nu trebuie să stai acolo. Intră.

Se dădu la o parte.

Uşa se deschidea într-un hol mic. Printr-o altă uşă deschisă se vedeau Lee Wilshire şi tipul care-l pocnise. Împachetau lucruri în două genţi şi se opriră pentru a-l privi pe Ned, care intră în hol.

Despain veni după el, închise uşa şi spuse:

— Puştiu' e cam repezit şi când ai venit aşa la mine, a crezut că poate vrei să-mi faci necazuri, înţelegi? L-am certat rău şi poate o să se scuze, dacă-i ceri.

Puştiu' îi şopti ceva lui Lee Wilshire, care se uita la Ned Beaumont. Râse încet şi răutăcios şi spuse:

— Da, fairplay până la moarte.

— Intră, domnule Beaumont, spuse Despain. Pe cei doi îi cunoşti deja, da?

Ned Beaumont intră în cameră.

— Ce-ţi mai face burta? îl întrebă Puştiu'.

Ned nu spuse nimic.

— Iisuse! exclamă Bernie Despain. Parcă ziceai c-ai venit aici să vorbeşti, iar tu taci mâlc.

— Vreau să discut cu tine, spuse Ned Beaumont. Chiar trebuie să avem asistenţă?

— Eu da, tu nu. Poţi să scapi de ei dacă ieşi şi-ţi vezi de treburile tale.

— Aici sunt treburile mele.

— A, da, era ceva despre nişte bani, zise Despain rânjind către Puştiu'. Nu că era ceva despre nişte bani, Puştiule?

Puştiu' se plasase în pragul uşii pe unde intrase Ned Beaumont.

— Era ceva, spuse el aspru, dar am uitat ce.

Ned îşi scoase paltonul şi îl puse pe spătarul unui scaun maroniu. Se aşeză şi îşi puse pălăria la spate.

— De data asta am venit pentru altă treabă. Am... hai să vedem.

Scoase un ziar dintr-un buzunar, îl despături, se uită la el şi spuse:

— Sunt aici în calitate de anchetator special pentru biroul procurorului-şef.

Pentru o clipă, sclipirea din ochii lui Despain se stinse.

— Ce mai avansezi în lume! spuse el imediat. Ultima oară când te-am văzut, făceai învârteli pentru Paul.

Ned Beaumont împături ziarul şi şi-l puse în buzunar.

— Bun, dă-i drumul, spuse Despain, anchetează ceva pentru noi, orice, doar ca să ne arăți cum se face.

Se așeză față în față cu Ned Beaumont clătinând din capul lui disproporționat.

— Să nu-mi spui c-ai venit tocmai până la New York să mă-ntrebi dacă l-am omorât pe Taylor Henry.

— Ba da.

— Păcat. Te-aș fi scutit de un drum.

Flutură o mână spre bagajele de pe podea.

— Imediat ce Lee mi-a spus despre ce-i vorba, am început să împachetez ca să mă întorc și să râd de înscenarea ta.

Ned Beaumont se lăsă pe spate confortabil. Își ținea o mână la spate.

— Dacă e vreo înscenare, Lee e autoarea. Polițiștii au luat informațiile de la ea.

— Da, spuse ea furioasă, că n-am avut încotro. I-ai trimis tu acolo, javră!

— Îhî, spuse Despain. Lee e o gâsculiță, bine, dar chitanțele alea nu înseamnă nimic. Sunt...

— Sunt o gâsculiță, da? țipă Lee indignată. Am venit tocmai până aici să te avertizez, după ce ai plecat cu toate...

— Da, zise Despain amiabil, și faptul că ai venit aici arată cât de gâsculiță ești, pentru că l-ai condus pe tipul ăsta până la mine.

— Dacă așa crezi, atunci mă bucur că le-am dat polițiștilor hârtiile de credit, ce zici de asta?

— Îți zic eu ce cred după ce pleacă musafirul nostru.

Se întoarse spre Ned.

— Deci, sincer, Paul Madvig te lasă să-mi pui mie asta în cârcă, ha?

Ned Beaumont zâmbi.

— Nu ți se înscenează nimic, Bernie, și o știi și tu. Lee ne-a dat un indiciu și restul s-a potrivit mănușă.

— Mai e și altceva în afară de ce ți-a dat Lee?

— Destule.

— Adică?

Ned Beaumont râse din nou.

— Ți-aș putea spune multe lucruri, Bernie, pe care n-aș vrea să le audă și alții.

— Prostii! spuse Despain.

Puștiu' vorbi cu vocea lui aspră:

— Hai să-i facem vânt ăstuia de aici și să plecăm.

— Așteaptă, spuse Despain, apoi se încruntă și-l întrebă pe Ned Beaumont: E vreun mandat pe numele meu?

— Păi, eu nu...

— Da sau nu? întrebă Despain lipsit acum de orice urmă de amuzament.

Ned Beaumont spuse rar:

— Din câte știu eu, nu.

Despain se ridică și își împinse scaunul în spate:

— Atunci ieși dracului imediat de aici sau îi dau Puștiului undă verde să te frăgezească din nou.

Ned se ridică. Își luă paltonul și își scoase căciula din buzunar. Cu paltonul așezat pe un braț și cu căciula în cealaltă mână, spuse cu gravitate:

— O să-ți pară rău.

Apoi ieși cu un aer demn. În urma lui răsunară râsul aspru al Puștiului și chicotitul lui Lee.

VII

Când ieși din Buckman, Ned Beaumont grăbi pașii în josul străzii. Ochii îi străluceau pe fața obosită și zâmbi pe sub mustața neagră.

La primul colț dădu peste Jack.

— Ce faci aici? îl întrebă Ned.

— Din câte știu, încă lucrez pentru tine. Am venit să văd dacă pot să-ți fiu de folos.

— Perfect. Fă rost de un taxi repede. Ne scapă.

— Am înțeles, să trăiți, spuse Jack și ieși în stradă.

Ned Beaumont rămase la colț. De unde era, putea supraveghea ieșirea din față și pe cea din spate ale clădirii Buckman.

Jack se întoarse repede într-un taxi. Ned Beaumont urcă și îi spuse șoferului unde să parcheze.

— Ce le-ai făcut? îl întrebă Jack.

— Chestii.

— Oh.

Trecură zece minute și apoi Jack îi arătă un taxi care oprea în fața ușii laterale a clădirii.

Puștiu' ieși primul din clădire, ducând în mâini două genți de voiaj, și se urcă în taxi, apoi veniră în fugă și Despain și fata. Taxiul plecă în trombă.

Jack se aplecă și îi spuse șoferului ce să facă. Porniră după celălalt taxi. Merseră pe străzi care străluceau în lumina soarelui de dimineață, pe rute ocolite, până ajunseră la o casă veche de piatră de pe West 49th Street.

Taxiul lui Despain se opri în fața casei și din nou Puștiu' ieși primul pe trotuar. Se uită într-o parte și în cealaltă a străzii. Se duse la ușa casei și o descuie. Apoi se întoarse la taxi. Despain și fata săriră afară și intrară grăbiți în casă. Puștiu' veni cu bagajele.

— Stai aici în taxi, îi spuse Ned Beaumont lui Jack.

— Ce ai de gând?

— Îmi încerc norocul.

Jack dădu din cap dezaprobator.

— Nici cartierul ăsta nu e locul potrivit să cauți belele.

— Dacă ies cu Despain, spuse Ned, o ștergi. Iei un alt taxi și te duci în față la Buckman. Dacă nu ies, decide singur ce e de făcut.

Deschise portiera și ieși. Tremura. Ochii îi sclipeau. Jack îi spuse ceva, dar îl ignoră și traversă în grabă strada până la casa unde dispăruseră cei doi bărbați și fata.

Urcă treptele și puse mâna pe clanță. Ușa nu era încuiată. O împinse și, aruncând o privire în holul întunecat, intră.

Uşa se trânti în urma lui şi pumnul Puştiului îl lovi în cap. Lui Ned îi zbură căciula, iar el se izbi de perete. Se lăsă puţin în jos, ameţit, aproape sprijinindu-se într-un genunchi. Celălalt pumn al Puştiului lovi peretele deasupra capului său.

Ned închise gura şi îl pocni pe Puşti în vintre cu o lovitură scurtă care-l făcu pe atacator să geamă şi să se retragă destul cât să-i lase timp să se mobilizeze înainte să fie atacat din nou.

Ceva mai încolo pe hol, Bernie Despain se sprijinea de perete, cu gura larg deschisă şi ochii mijiţi, deveniţi acum doar nişte puncte negre, şi repeta cu o voce joasă:

— Trosneşte-l, Puştiule, trosneşte-l...

Lee Wilshire nu era prin preajmă.

Alte două lovituri aterizară în pieptul lui Ned Beaumont, lipindu-l de perete şi făcându-l să tuşească. Pe a treia, îndreptată spre faţa lui, o evită. Apoi îl împinse pe Puşti, băgându-i antebraţul în gât şi-i dădu un genunchi în burtă. Puştiu' urlă furios şi se repezi înainte cu pumnii ridicaţi, dar ofensiva lui îi dăduse timp lui Ned să-şi scoată din buzunar pistolul pe care-l luase de la Jack. N-avu timp să-l ridice şi să ţintească, dar, ţinându-l în jos, trase şi reuşi să-l împuşte pe Puşti în coapsa dreaptă. Bărbatul scoase un vaiet şi se prăbuşi pe podea. Rămase acolo, uitându-se la Ned Beaumont cu ochi injectaţi şi înspăimântaţi.

Ned se dădu înapoi, îşi puse mâna stângă în buzunarul pantalonilor şi i se adresă lui Bernie Despain:

— Hai afară cu mine. Vreau să vorbim.

Pe chip i se citea o determinare sumbră.

Pe holul de deasupra răsunară paşi în alergare. Undeva se deschise o uşă şi se auziră voci gălăgioase, dar nu apăru nimeni.

Despain se holbă o vreme la Ned Beaumont cuprins parcă de o fascinaţie îngrozită. Apoi, fără să spună nimic, păşi peste bărbatul care zăcea pe podea şi ieşi din clădire înaintea

lui Ned Beaumont. Acesta îşi puse pistolul în buzunarul vestei înainte să iasă afară pe trepte, dar fără să-i dea drumul din mână.

— Spre taxiul ăla, îi spuse el lui Despain, arătându-i maşina din care tocmai ieşea Jack.

Când ajunseră la maşină, îi ceru şoferului să conducă fără o ţintă anume.

— Dă ocol pe-aici până îţi spun eu unde mergem.

Plecaseră deja, când Despain îşi recăpătă glasul:

— Asta e extorcare. Îţi dau ce vrei pentru că nu vreau să fiu omorât, dar e extorcare.

Ned Beaumont râse maliţios şi dădu din cap.

— Nu uita că am urcat pe scara ierarhică şi sunt angajat al procurorului-şef.

— Dar nu sunt acuzat de nimic. Nu sunt căutat. Ai spus...

— Te-am păcălit, Bernie, am avut motivele mele. Eşti căutat.

— Pentru ce?

— Pentru uciderea lui Taylor Henry.

— Pentru asta? La dracu', vin acolo şi înfrunt acuzaţia. Ce dovezi aveţi contra mea? Am avut nişte hârtii de credit pe numele lui, da. Şi am plecat în noaptea în care a fost omorât. Şi l-am ameninţat pentru că nu-şi plătea datoria, corect. Dar ce caz e ăsta pentru un avocat bun? Îl face praf. Iisuse, dacă am lăsat hârtiile de credit în seiful meu înainte de nouă jumate, cum zice Lee, nu arată asta că nu încercam să recuperez banii în seara aia?

— Nu, şi astea nu sunt singurele dovezi pe care le avem.

— Mai mult de-atât nu există, spuse Despain serios.

— Greşit, Bernie, rânji Ned. Mai ţii minte că aveam pălărie pe cap când am venit să te văd dimineaţă?

— Poate. Cred că aveai.

— Mai ţii minte că mi-am scos din palton o căciulă şi mi-am pus-o pe cap când am plecat?

În ochii mici ai bărbatului oacheș se vedeau consternarea și teama.

— Iisuse, şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că sunt dovezi. Ții minte că pălăria nu-mi venea prea bine?

Vocea lui Bernie Despain era gâfâită şi aspră.

— Nu ştiu, Ned. Doamne, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu-mi venea pentru că nu era pălăria mea. Mai ții minte că pălăria pe care o purta Taylor când a fost omorât n-a fost găsită?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre el.

— Păi, încerc să-ți spun că pălăria pe care o aveam de dimineață era a lui Taylor şi acum se află între perna scaunului și spătar în apartamentul pe care l-ai închiriat la Buckman. Crezi că asta, plus celelalte dovezi, ar fi de ajuns să te trimită pe scaunul electric?

Despain ar fi urlat de groază dacă Ned nu i-ar fi astupat gura cu mâna şi nu i-ar fi mormăit în ureche să-și țină fleanca.

Pe fața bărbatului negricios curgea sudoare. Despain se repezi la Ned Beaumont, îl prinse de reverele paltonului cu ambele mâini şi începu să bolborosească:

— Ascultă, nu-mi face asta, Ned. Pot să-ți dau toți banii pe care ți-i datorez, cu dobândă, dacă nu faci asta. N-am vrut să te jefuiesc, Ned, jur. Doar că eram lefter şi m-am gândit să mă împrumut de la tine. Jur, Ned. Acum n-am mult, dar o să încasez banii pe bijuteriile lui Lee şi o să-ți restitui toată datoria. Câți erau, Ned? Ți-i dau pe toți în dimineața asta.

Ned îl împinse pe negricios şi-i spuse:

— Erau trei mii două sute cincizeci de dolari.

— Trei mii două sute cincizeci. Fac rost de ei în dimineața asta, până la ultimul dolar, acum, imediat.

Despain se uită la ceas.

— Da, domnule, imediat cum ajungem acolo. Bătrânul Stein o să fie deja la prăvălia lui. Doar spune-mi că-mi dai drumul, Ned, de dragul vremurilor trecute.

Ned Beaumont îşi frecă palmele una de alta gânditor.

— Nu pot să-ţi dau drumul. Nu acum, adică. Trebuie să-ţi amintesc că lucrez pentru procuratură şi că eşti căutat pentru interogatoriu. Dar putem negocia pentru pălărie. Uite ce-ţi propun: dă-mi banii şi o să am grijă să fiu singur când recuperez pălăria şi nimeni n-o să afle de ea. Altfel, o să iau jumate din poliţiştii din New York cu mine şi... Cam astea sunt opţiunile. Tu alegi.

— Oh, Doamne! gemu Bernie Despain. Spune-i să ne ducă la prăvălia bătrânului Stein. E pe...

3
Lovitura ciclonului

I

Noul Ned Beaumont care cobora din trenul ce-l adusese înapoi din New York era un bărbat cu ochi limpezi şi spatele drept. Numai pieptul lui plat dădea impresia de slăbiciune fizică. Dar culoarea şi trăsăturile feţei erau ale unui om sănătos, iar el mergea cu paşi mari şi elastici. Urcă sprinţar treptele care legau peronul de stradă, traversă sala de aşteptare, făcu semn cu mâna unei cunoştinţe de la biroul de informaţii şi ieşi din gară.

Cât îl aştepta pe trotuar pe băiatul cu bagajele, îşi luă un ziar. Îl deschise în taxi, în drum spre Randall Avenue. Citi o jumătate de coloană de pe prima pagină:

AL DOILEA FRATE ASASINAT

Francis F. West a fost ucis
aproape de locul unde
şi-a găsit moartea fratele lui

Pentru a doua oară în ultimele două săptămâni, tragedia a lovit familia West de pe 1342 N. Achland Avenue noaptea trecută, când Francis W. West, 31 de ani, a fost împuşcat şi omorât în stradă la mai puţin de un cvartal distanţă de locul unde fratele său Norman se presupune că a fost lovit şi omorât luna trecută, sub ochii lui Francis, de maşina unui contrabandist de alcool.

Francis West, care era chelner la Rockaway Café, se întorcea de la muncă la puțin timp după miezul nopții, când, după cum au declarat martorii tragediei, a fost ajuns din urmă de o mașină neagră decapotabilă care venea pe Achland Avenue în viteză. Mașina a intrat pe trotuar când a ajuns lângă West și dinăuntru s-au tras mai multe focuri de armă înspre el. West a căzut cu opt gloanțe în el și a murit înainte să poată primi ajutor. Mașina morții, care n-a oprit, a prins imediat viteză și a dispărut după colț, pe Bowman Street. Poliția întâmpină dificultăți în identificarea mașinii, din cauza descrierilor contradictorii făcute de martori, care declară, de asemenea, că nu i-au văzut pe ocupanții automobilului.

Boyd West, fratele supraviețuitor, care a fost și el martor la moartea celuilalt frate al lui luna trecută, nu a identificat niciun motiv pentru uciderea lui Francis. Bărbatul a declarat că nu știa ca fratele lui să fi avut dușmani. Domnișoara Marie Shepperd, de pe 1917 Baker Avenue, cu care Francis West urma să se căsătorească săptămâna viitoare, n-a putut nici ea numi un posibil vinovat pentru moartea logodnicului ei.

Timothy Ivans, suspectul principal în cazul morții lui Norman West de luna trecută, a refuzat să discute cu reporterii în celula lui, unde este reținut fără posibilitatea eliberării pe cauțiune așteptându-și procesul pentru omor prin imprudență.

Ned Beaumont împături ziarul cu o încetineală deliberată şi îl puse în buzunarul paltonului. Cufundat în gânduri, îşi ținea buzele strânse, iar ochii îi sclipeau. Altfel, fața îi era calmă. Se lăsă pe spătarul banchetei taxiului şi începu să se joace cu un trabuc neaprins.

Când ajunse în apartamentul lui se duse la telefon, fără să se oprească să-şi dea jos pălăria sau haina, şi sună la patru numere, întrebând de fiecare dată dacă Paul Madvig era acolo şi dacă se știa unde putea fi găsit. După al patrulea apel se dădu bătut. Puse receptorul în furcă, luă trabucul de pe masă, unde-l lăsase, îl aprinse, îl puse iar pe marginea

mesei, ridică receptorul şi sună la primărie. Ceru cu biroul procurorului-şef. În timp ce aştepta, îşi trase un scaun cu piciorul, se aşeză şi îşi puse trabucul în gură.

Apoi spuse:

— Alo! Domnul Farr e...? Ned Beaumont... Da, mulţumesc.

Trase încet din trabuc şi inhală fumul la fel de încet.

— Alo, Farr? Acum câteva minute am ajuns... Da. Putem să ne vedem acum?... Da. Ţi-a spus Paul ceva despre asasinarea lui West?... Nu ştiu unde e, tu ai idee? Păi, e o pistă despre care aş vrea să vorbesc cu tine... Da, în jumătate de oră... În regulă.

Puse receptorul jos şi traversă încăperea spre masa de lângă uşă unde avea corespondenţa primită. Pe masă erau câteva reviste şi nouă scrisori. Se uită rapid peste plicuri, le lăsă pe masă fără să le deschidă şi intră în dormitor să se dezbrace, apoi în baie să se bărbierească şi să se spele.

II

Procurorul-şef Michael Joseph Farr era un bărbat de patruzeci de ani, mic de statură şi îndesat. Era tuns periuţă şi scalpul îi era roşu, ca şi faţa lui cu trăsături agresive. Pe biroul din lemn de nuc nu se afla nimic, în afară de un telefon şi un suport mic de onyx verde cu o figurină nudă din metal ţinând în sus un avion, stând într-un picior între două stilouri alb cu negru încrucişate ca două halebarde.

Îi strânse mâna lui Ned Beaumont cu ambele palme, apoi îl împinse uşor într-un fotoliu din piele şi se întoarse la scaunul lui. Se lăsă pe spătar şi întrebă:

— Ai avut o călătorie plăcută?

În ochii prietenoşi se vedea o sclipire de curiozitate.

— A fost bine, răspunse Ned. În legătură cu Francis West ăsta: odată ce a fost eliminat, cum rămâne cu dosarul împotriva lui Tim Ivans?

Farr tresări, apoi făcu să pară că tresărirea lui era parte dintr-o mişcare naturală de a se aşeza mai confortabil în scaun.

— Păi, n-o să se schimbe multe, adică nu aşa multe, pentru că mai e celălalt frate care poate să depună mărturie împotriva lui Ivans.

Privea ţintă colţul biroului său de nuc, încercând în mod evident să nu se uite la Ned Beaumont.

— Dar de ce? Ce ai de gând?

Ned se uita grav la bărbatul care îi evita privirea.

— Mă întrebam pur şi simplu. Deşi presupun că e în regulă dacă celălalt frate poate şi o să-l identifice pe Tim.

— Sigur, spuse Farr fără să ridice ochii.

Se legănă uşor în scaun înainte şi înapoi de vreo câteva ori. Obrajii lui dolofani făceau mici cute care se cutremurau în jurul maxilarului. Îşi drese vocea şi se ridică. Acum îi aruncă lui Ned Beaumont o privire prietenoasă.

— Aşteaptă o clipă, spuse el. Trebuie să rezolv ceva. Ăştia uită tot dacă nu mă ţin de coada lor. Nu pleca. Vreau să vorbim despre Despain.

— Nu te grăbi.

Procurorul ieşi din birou şi Ned Beaumont fumă apatic tot sfertul de oră cât lipsi el.

Farr se întoarse încruntat.

— Scuze că te-am lăsat aşa, îi spuse în timp ce se aşeza, dar suntem îngropaţi în muncă. Dacă o mai ţinem aşa...

Completă propoziţia cu un gest deznădăjduit.

— Nicio problemă. S-a mai aflat ceva despre asasinarea lui Taylor Henry?

— Nimic. De-aia voiam să te întreb de Despain.

Din nou, Farr îi evita privirea.

Un zâmbet firav, batjocoritor, pe care celălalt nu-l putea vedea, îi apăru lui Ned în colţurile gurii.

— Dacă te gândeşti bine, nu avem cine ştie ce dovezi împotriva lui.

Farr dădu încet din cap către colțul biroului.

— Poate, dar faptul că a şters-o din oraş în aceeaşi noapte nu dă prea bine.

— Avea alt motiv, unul bun.

Zâmbetul îi apăru din nou pe buze şi îi dispăru.

Farr dădu iar din cap, de parcă ar fi cerut să fie convins.

— Nu crezi că există posibilitatea ca el să-l fi omorât?

Ned Beaumont răspunse relaxat:

— Nu cred că el a făcut-o, dar e posibil orice, iar tu ai destule motive să-l reții dacă vrei.

Procurorul îşi ridică privirea şi se uită la celălalt. Zâmbi cu un amestec de sfială şi prietenie şi spuse:

— Zi-mi să mă duc dracului dacă nu e treaba mea, dar spune-mi de ce te-a trimis Paul la New York după Bernie Despain?

Ned Beaumont nu răspunse imediat şi păru că se gândeşte. Apoi îşi mişcă puțin umerii şi spuse:

— Nu m-a trimis. M-a lăsat să mă duc.

Farr nu comentă nimic.

Ned îşi umplu plămânii cu fum de trabuc, îi goli şi zise:

— Bernie a şters-o cu banii mei de la un pariu. De-aia a fugit. E doar o coincidență că Taylor Henry a fost omorât în seara zilei în care Peggy O'Toole a ieşit prima, iar eu pariasem pe ea o mie cinci sute de dolari.

— E în regulă, Ned, spuse grăbit procurorul. Nu e treaba mea ce faceți tu şi Paul. Eu... vezi tu, nu sunt aşa de sigur că Despain n-a dat poate peste tânărul Henry pe stradă. Cred că o să-l rețin o vreme, să fiu sigur.

Gura lui proeminentă se curbă într-un zâmbet care era cumva mieros.

— Să nu crezi că mă bag în afacerile lui Paul sau ale tale, dar...

Fața lui roşie era umflată şi lucioasă. Se aplecă brusc şi deschise un sertar. Nişte hârtii îi foşniră sub degete. Îşi

scoase mâna din sertar şi o întinse peste birou. Ţinea un plic mic, alb, cu o margine tăiată.

— Uite, spuse el cu voce groasă, uită-te la asta şi vezi ce e cu ea, dacă nu cumva e o prostie.

Ned Beaumont luă plicul, dar nu se uită imediat la el. Îşi ţinu ochii, acum reci şi strălucitori, concentraţi pe faţa roşie a procurorului.

Faţa lui Farr devenise de un roşu întunecat sub privirea celuilalt şi procurorul ridică o mână musculoasă ca şi cum s-ar fi apărat. Şi vocea avea în ea ceva defensiv:

— Nu-i dau nicio importanţă, Ned, numai că... vreau să zic, la orice caz investigat primim tot felul de gunoaie şi... dar citeşte-l şi vezi.

Trecu ceva timp înainte ca Ned Beaumont să îşi mute privirea de la Farr la plic. Adresa era bătută la maşină:

Dlui J. Farr
Procuror
Primărie
Personal

Ştampila poştei era datată cu o sâmbătă în urmă. Înăuntru era o singură foaie de hârtie, pe care, fără nicio introducere sau semnătură, era scris la maşină:

De ce a furat Paul Madvig o pălărie de-a lui Taylor Henry după ce acesta a fost omorât?

Ce s-a ales de pălăria pe care o purta Taylor Henry când a fost omorât?

De ce a ajuns membru al personalului dumneavoastră omul care pretinde că l-a găsit primul pe Taylor Henry?

Ned Beaumont împături hârtia, o puse înapoi în plic, pe care-l aruncă pe birou şi îşi netezi mustaţa cu degetul mare, privindu-l relaxat pe procuror şi adresându-i-se pe un ton calm:

— Deci?

Obrajii lui Farr făcură din nou cute în jurul maxilarului. Se încruntă, privindu-l în acelaşi timp pe Ned cu ochi rugători.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ned, îi spuse el serios, să nu te gândeşti că iau asta în serios. Primim saci cu porcării de-astea de fiecare dată când se întâmplă ceva. Doar voiam să ţi-o arăt.

— Nicio problemă, câtă vreme continui să crezi asta.

Era la fel de calm ca mai devreme.

— I-ai spus ceva lui Paul?

— Despre scrisoare? Nu. Nu l-am văzut de dimineaţă, de când am primit-o.

Ned luă plicul de pe birou şi şi-l puse în buzunarul interior al hainei. Procurorul nu părea în largul lui văzând cum îi era luată scrisoarea, dar nu spuse nimic.

După ce puse plicul în buzunar şi scoase un trabuc subţire, Ned spuse:

— Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş zice nimic despre asta. Are destule pe cap.

— Sigur, cum zici tu, Ned, răspunse Farr înainte ca interlocutorul lui să-şi termine ideea.

Apoi niciunul nu mai scoase o vorbă un timp. Farr continuă să privească biroul şi Ned Beaumont să se uite gânditor la Farr. Momentul de linişte fu întrerupt de un târâit slab care venea de sub birou.

Farr ridică telefonul.

— Da... Da.

Îşi trecu buza de jos peste cea de sus şi faţa lui roşie se umplu de pete.

— Pe dracu' nu e! se răsti el. Adu-l pe ticălos încoace şi confruntă-i, şi dacă nu, o să-l convingem noi... Da... Fă-o!

Trânti receptorul în furcă şi se uită la Ned Beaumont.

Acesta tocmai voia să îşi aprindă trabucul, dar se opri. Într-o mână ţinea trabucul, în cealaltă bricheta. Stătea cu

gâtul puțin întins în față. Ochii îi străluceau. Își puse vârful limbii între buze, îl retrase și zâmbi într-un fel care nu avea nimic de a face cu buna dispoziție.

— Noutăți? întrebă el cu o voce joasă, insinuantă.

Procurorul era turbat de furie:

— Boyd West, celălalt frate care l-a identificat pe Ivans. M-am gândit la asta când stăteam de vorbă și am trimis după el să vedem dacă îl mai poate identifica. Acum ticălosul zice că nu-i sigur.

Ned Beaumont dădu din cap de parcă se aștepta la așa ceva.

— Și ce-o să se întâmple?

— N-are cum să scape, zise procurorul rânjind. L-a identificat o dată și o să confirme când ajunge în fața juraților. Îl aduc acum aici și până termin cu el, o să se facă băiat de treabă.

— Da? Și dacă nu se face?

Biroul procurorului se zgudui sub pumnul lui.

— Ba o să se facă.

Aparent, Ned Beaumont nu era impresionat. Își aprinse trabucul, puse bricheta în buzunar, suflă fumul și zise pe un ton ușor amuzat:

— Sigur că o să fie, dar să presupunem că nu va fi. Să presupunem că se uită la Tim și zice: „Nu sunt sigur că e el."

Farr izbi din nou cu pumnul în birou.

— N-o să facă asta, nu și după ce termin cu el. O să se ridice în fața juraților și o să spună: „El e."

Amuzamentul dispăru de pe fața lui Ned și spuse puțin obosit:

— S-a răzgândit și tu știi asta. Ce poți să faci? Nu poți să faci nimic, nu? Asta înseamnă că tot cazul tău împotriva lui Tim Ivans se destramă. Ai găsit mașina cu băutură acolo unde a lăsat-o, dar singura dovadă pe care o aveai că el o conducea când a dat peste Norman West era mărturia

celor doi frați. Păi, dacă Francis e mort şi lui Boyd îi e frică să vorbească, n-ai niciun caz şi tu ştii asta.

Furios, Farr aproape urlă:

— Dacă tu crezi că o să stau...

Dar Ned Beaumont îl întrerupse gesticulând cu mâna în care ținea trabucul:

— Dacă stai, sau te ridici, sau mergi pe bicicletă, s-a terminat şi ştii asta.

— Oare? Sunt procurorul-şef al acestui oraş şi al acestui comitat şi eu...

Farr se opri brusc. Îşi drese vocea şi înghiți. Din ochi îi dispăru expresia arțăgoasă şi fu înlocuită mai întâi de confuzie, apoi de ceva ce semăna cu frica. Se aplecă deasupra biroului, prea îngrijorat ca să îşi mai poată ascunde îngrijorarea de pe fața lui roşie.

— Sigur ştii dacă tu... dacă Paul... adică dacă există vreun motiv pentru care n-ar trebui... ştii... putem s-o lăsăm aşa.

Zâmbetul care n-avea nimic de-a face cu buna dispoziție se ivi din nou pe chipul lui Ned Beaumont şi ochii îi sclipiră prin fumul trabucului. Dădu din cap încet şi spuse rar, pe un ton neplăcut de mieros:

— Nu, Farr, nu există niciun motiv, oricum, nu unul de acel gen. Paul a promis să-l scoată pe Ivans după alegeri, dar, crezi sau nu, Paul n-a ordonat nicio crimă şi chiar dacă a făcut-o, Ivans nu e atât de important încât să merite efortul. Nu, Farr, nu există niciun motiv şi nu mi-ar plăcea să crezi că e vreunul.

— Doamne, Ned, înțelege-mă şi pe mine, protestă Farr. Ştii bine că nu e nimeni în oraşul ăsta care să vă susțină pe tine şi pe Paul mai mult decât mine. Ar trebui să ştii asta. N-am vrut să spun decât că... poți să contezi oricând pe mine.

— În regulă, spuse Ned Beaumont fără prea mult entuziasm şi se ridică.

Farr se ridică şi el şi dădu ocol biroului întinzând mâna lui roşie:

— De ce te grăbeşti? De ce nu mai stai pe aici să vezi cum se poartă West ăsta când o să-l aducă? Sau... zise el uitându-se la ceas... ce faci diseară? Nu vrei să luăm cina împreună?

— Îmi pare rău, nu pot. Trebuie să plec.

Îl lăsă pe Farr să-i strângă mâna, murmură un „da, o să vin" ca răspuns la insistenţa procurorului de a-l mai vizita şi de a ieşi împreună în oraş într-o seară, apoi plecă.

III

Când Ned Beamont îşi făcu apariţia, Walter Ivans stătea lângă un şir de muncitori care operau maşinile de fixat cuie din fabrica de cutii unde era angajat ca maistru. Îl văzu pe Ned imediat şi îi făcu semn cu mâna. Apoi veni spre rândul din mijloc, dar în ochii lui albaştri şi pe faţa rotundă şi albă se citea cumva mai puţină voioşie decât încerca el să arate.

— Salut, Walt, spuse Ned Beaumont şi, întorcându-se spre uşă, evită să strângă sau să ignore mâna pe care i-o întinsese bărbatul mai scund. Hai să ieşim din magherniţa asta.

Ivans spuse ceva care se pierdu în zgomotul metalului care perfora lemnul. Cei doi bărbaţi ieşiră pe uşa deschisă pe care intrase Ned Beaumont. Afară era o platformă mare din lemn. O scară de lemn de şapte metri lega platforma de sol.

— Ştii că unul dintre martorii care l-au văzut pe frate-tu a fost omorât noaptea trecută? întrebă Ned.

— D-da, am văzut în z-ziar.

— Ştii că celălalt nu mai e sigur acum că-l poate identifica pe Tim?

— N-nu, n-am ştiut asta, N-ned.

— Ştii că dacă nu-l identifică, Tim scapă?

— D-da.

— Nu pari aşa de bucuros de asta pe cât ar trebui.

Ivans îşi şterse fruntea cu mâneca.

— D-dar sunt, N-ned, j-jur!

— Îl ştiai pe West? Ăla care a fost omorât?

— N-nu, doar că m-am întâlnit o dată cu el, s-să-l rog să f-fie mai blând cu T-tim.

— Şi ce a zis?

— Că nu.

— Când a fost asta?

Ivans se foi şi îşi şterse iar fruntea.

— Acu d-două sau t-trei zile.

Ned Beaumont întrebă blând:

— Ai idee cine l-ar fi putut ucide, Walt?

Ivans clătină din cap.

Pentru o clipă, Ned Beaumont se uită meditativ peste umărul lui Ivans. Se auzea clănţănitul maşinilor, iar de la un alt etaj se auzeau ferăstraie. Ivans inspiră şi expiră adânc.

Faţa lui Ned Beaumont deveni compătimitoare când îşi mută privirea spre ochii albaştri ai celuilalt bărbat. Se aplecă puţin şi întrebă:

— Eşti bine, Walt? Vreau să zic că vor fi oameni care se vor întreba dacă nu cumva l-ai împuşcat pe West ca să-ţi salvezi fratele. Ai vreun...?

— A-am fost la c-club toată noaptea, de la opt p-p-până la d-două d-dimineaţă, îi răspunse Ivans pe cât de repede îi permitea bâlbâiala. Harry Sloss şi B-ben Ferriss şi Brager p-pot să-ţi confirme.

Ned râse.

— Atunci ai noroc, Walt, îi zise el vesel.

Îi întoarse spatele şi coborî treptele de lemn până în stradă. Nu luă în seamă strigătul foarte prietenos al lui Walter Ivans:

— L-la r-revedere, Ned!

IV

De la fabrica de cutii, Ned Beaumont merse pe jos patru cvartale până la un restaurant, unde folosi telefonul. Sună

la cele patru numere la care sunase şi mai devreme, ceru iar cu Paul Madvig, şi pentru că nu dădu de el, lăsă vorbă ca acesta să-l sune. Apoi se urcă într-un taxi şi se duse acasă.

Pe măsuţa de lângă uşă găsi alte plicuri. Îşi puse haina şi pălăria în cui, îşi aprinse un trabuc şi se aşeză în cel mai mare dintre fotoliile lui tapiţate cu pluş roşu. Al patrulea plic pe care-l deschise era asemănător cu cel pe care i-l arătase procurorul. Înăuntru era o foaie cu trei fraze bătute la maşină, fără introducere şi fără semnătură:

> L-ai găsit pe Taylor Henry după ce a murit sau erai acolo când a fost omorât?
>
> De ce n-ai raportat moartea lui decât după ce i-a găsit poliţia cadavrul?
>
> Crezi că poţi să-l salvezi pe vinovat fabricând dovezi împotriva celui inocent?

Ned Beaumont făcu ochii mari şi se încruntă. Trase adânc din trabuc. Compară mesajul cu cel primit de procuror. Hârtia şi literele erau la fel, precum şi poziţia celor trei fraze pe foaie şi data poştei.

Încruntat, puse foile înapoi în plicuri şi le băgă în buzunar, doar ca să le scoată iar într-o clipă şi să le recitească. Pentru că fuma prea repede, trabucul începu să ardă neregulat, mai mult pe o parte. Îl puse pe marginea mesei, afişând o mină nemulţumită, şi începu să-şi tragă nervos de mustaţă. Puse iar mesajul în plic şi se lăsă pe spătarul fotoliului, holbându-se la tavan şi rozându-şi o unghie. Îşi trecu degetele prin păr şi îşi vârî vârful unui deget între guler şi gât. Se ridică şi scoase iar plicurile din buzunar, dar le puse înapoi fără să se uite la ele. Îşi muşcă buza de jos. În cele din urmă, se scutură nerăbdător şi începu să citească şi restul corespondenţei. Asta făcea când sună telefonul.

— Alo... A, salut, Paul, unde eşti?... Cât o să stai acolo?... Da, bine, treci pe aici în drum spre... Da, o să fiu aici.

Reveni la corespondenţă.

V

Paul Madvig ajunse la Ned Beaumont când clopotele din biserica cenuşie de peste drum băteau de Angelus. Intră spunând cu voioşie:

— Salutare, Ned, când te-ai întors?

Trupul lui mare era îmbrăcat în haine de tweed cenuşiu.

— Azi-dimineaţă, îi răspunse Ned Beaumont după ce-şi strânseră mâinile.

— Totul bine?

Ned Beaumont îşi arătă dinţii rânjind mulţumit.

— Am obţinut ce voiam, tot ce voiam.

— Excelent, spuse Madvig şi îşi aruncă pălăria pe un scaun, aşezându-se apoi pe altul lângă şemineu.

Ned se reaşeză în fotoliul lui.

— S-a mai întâmplat ceva cât am lipsit? întrebă el luând paharul de cocteil pe jumătate plin de pe măsuţă, de lângă shakerul de argint.

— Am clarificat contractul cu canalizarea.

Ned Beaumont sorbi din cocteil şi întrebă:

— A trebuit să tai mult?

— Prea mult. N-o să mai fie profitul care trebuia să fie, dar e mai bine decât să riscăm să tulburăm apele înainte de alegeri. O să ne revanşăm cu lucrările stradale. Anul viitor, când o să se aprobe prelungirile pe Salem şi Chestnut.

Ned încuviinţă. Se uită la gleznele încrucişate ale celuilalt.

— N-ar trebui să porţi ciorapi de mătase la tweed, spuse el.

Madvig îşi ridică un picior ca să-şi privească glezna.

— Nu? Îmi place cum se simte mătasea.

— Atunci renunţă la tweed. Taylor Henry a fost îngropat?

— Vineri.

— Te duci la înmormântare?

— Da, răspunse Madvig şi adăugă puţin stingherit: Senatorul mi-a sugerat.

Ned Beaumont îşi puse paharul pe masă şi îşi şterse uşor buzele cu o batistă albă scoasă din buzunarul exterior de la piept.

— Ce mai face senatorul?

Aruncă o privire piezişă bărbatului blond fără să-şi ascundă amuzamentul din ochi.

Madvig, încă stingherit, îi răspunse:

— E bine. Mi-am petrecut după-amiaza cu el.

— La el acasă?

— Mda.

— Pericolul blond era acolo?

— Janet era acolo, răspunse Madvig aproape încruntat.

Punându-şi batista în buzunar, Ned scoase un icnet şi spuse:

— Mmm. Acum e Janet. Ai mai avansat vreun pic cu ea?

Faţa lui Madvig redeveni calmă.

— Eu tot cred c-o s-o iau de nevastă, zise bărbatul liniştit.

— Ea ştie că... ştie că ai intenţii onorabile?

— Doamne, Ned! protestă Madvig. Cât ai de gând să mă mai interoghezi?

Ned Beaumont râse, luă de pe măsuţă shakerul argintiu, îl agită şi îşi reumplu paharul.

— Ce părere ai de asasinarea lui Francis West? întrebă el când se lăsă iar pe spătarul fotoliului, cu paharul în mână.

Madvig păru încurcat pentru o clipă. Apoi faţa i se limpezi şi spuse:

— A, e tipul care a fost împuşcat pe Achland Avenue noaptea trecută.

— El e.

În ochii albaştri ai lui Madvig reapăru o urmă vagă de nedumerire.

— Păi, nu l-am cunoscut.

— Era unul dintre martorii împotriva fratelui lui Walter Ivans. Acum celălalt martor, Boyd West, se teme să mai depună mărturie, deci cazul ăsta a picat.

— Foarte bine, spuse Madvig, dar înainte să-şi termine gândul, în ochi îi apăru îndoiala.

Îşi trase picioarele şi se aplecă înainte întrebând:

— Se teme?

— Da, dacă nu preferi să zici că e speriat.

Faţa lui Madvig se încordă, era atent şi ochii îi deveniră două discuri albastre de piatră.

— Ce vrei să spui, Ned? întrebă el cu o voce spartă.

Ned îşi goli paharul şi îl puse pe masă.

— După ce i-ai spus lui Walt Ivans că nu poţi să-l ajuţi pe Tim până la alegeri, s-a dus cu problemele lui la Shad O'Rory, spuse Ned pe un ton intenţionat monoton, ca şi cum ar fi recitat o lecţie. Shad şi-a trimis gorilele să-i sperie pe cei doi fraţi West. Unul dintre ei nu s-a speriat, aşa că l-au lichidat.

Madvig, uitându-se urât, obiectă:

— De ce dracu' i-ar păsa lui Shad de problemele lui Tim Ivans?

Întinzându-se după shaker, Ned răspunse iritat:

— În regulă, făceam doar nişte speculaţii. Las-o aşa.

— Termină, Ned. Ştii că am încredere în speculaţiile tale. Dacă ai ceva de spus, spune.

Ned Beaumont puse shakerul jos fără să-şi toarne de băut şi zise:

— Poate e doar o părere, Paul, dar aşa văd eu lucrurile. Toată lumea ştie că Walt Ivans a lucrat pentru tine în Third Ward şi că e membru al clubului şi că ai fi făcut orice să-i scoţi fratele din belele dacă te-ar fi rugat. Bun, deci toată lumea sau mulţi dintre ei o să se întrebe dacă nu cumva ai pus să fie omorât martorul. Asta s-ar întreba cei de afară, cluburile de femei de care începe să-ţi fie frică zilele astea şi cetăţenii respectabili. Cei dinăuntru, cărora nici nu le pasă dacă ai făcut asta, o să primească ştirile adevărate. O să ştie că unul dintre băieţii tăi a trebuit să se ducă la Shad ca să fie rezolvat şi că Shad l-a rezolvat. Asta e groapa în care te-a

băgat Shad – sau nu crezi că ar merge atât de departe ca să te înfunde?

Madvig mormăi printre dinți:

— Știu că ar face-o, păduchele.

Se uita în jos la o frunză verde din covor.

Privindul-l insistent, Ned continuă:

— Și mai e un aspect. Poate n-o să se întâmple, dar ești vulnerabil la chestia asta dacă Shad vrea s-o facă.

— Ce chestie? întrebă Madvig ridicând privirea.

— Walt Ivans a fost la club noaptea trecută, până la două dimineața. A stat cu trei ore mai mult decât stă el de obicei, în afară de banchete sau de serile alegerilor. Înțelegi? Și-a făcut un alibi - în clubul nostru. Să presupunem...

Vocea lui Ned coborî și ochii negri îi deveniră gravi.

— ...că Shad îl lucrează pe Walt și plantează dovezi că l-a omorât pe West. Cluburile de femei și toți cei cărora le place să trăncănească despre chestii de-astea o să credă că alibiul lui Walt e fals – că i l-am fabricat noi, ca să-l protejăm.

— Păduchele, spuse Madvig.

Se ridică și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Mi-aș dori ca alegerile să se fi încheiat deja sau să mai fie mult până la ele.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Madvig făcu doi pași spre mijlocul camerei.

— Dracu' să-l ia, mormăi el și se uită încruntat la telefonul de lângă ușa dormitorului.

Pieptul lui uriaș se mișca în ritmul răsuflării. Spuse vorbind în colțul gurii, fără să se uite la Ned Beaumont:

— Găsește o soluție să nu se întâmple chestia asta.

Făcu un pas spre telefon și se opri.

— Nu contează, spuse el întorcându-se spre Ned. Cred că o să-l zbor pe Shad din orașul nostru. M-am săturat să-l am prin preajmă. Cred că o să-l zbor imediat, în seara asta.

— Adică?

Madvig rânji.

— Adică o să-l pun pe Rainey să închidă Dog House şi Paradise Gardens şi orice loc de care ştim că sunt interesaţi Shad şi prietenii lui. Cred că o să-l pun pe Rainey să le închidă unul după altul la noapte.

Ned Beaumont vorbi ezitant:

— Îl pui pe Rainey într-o poziţie dificilă. Poliţaii noştri nu-s obişnuiţi să-şi bată capul cu aplicarea Prohibiţiei. N-o să le placă prea mult.

— O dată pot s-o facă pentru mine fără să simtă că şi-au plătit toate datoriile.

— Poate, spuse Ned Beaumont, iar pe chipul şi în vocea lui încă se mai simţea îndoiala. Dar ar fi ca şi cum ai folosi un ciclon ca să spargi uşa unui seif, când ai putea să o deschizi cu un şperaclu, fără să faci zgomot.

— Ai vreun as în mânecă, Ned?

Ned Beaumont dădu din cap.

— Nimic de care să fiu prea sigur, dar n-ar strica să aşteptăm câteva zile până...

— Nu, vreau acţiune. Nu ştiu nimic despre cum se deschid seifurile, Ned, dar ştiu să mă lupt, genul meu de luptă, fără mănuşi. N-am învăţat niciodată să boxez şi de câte ori am încercat, mi-am luat-o. O să trimitem ciclonul peste O'Rory.

VI

Bărbatul înalt şi slab, cu ochelari cu ramă de os, spuse:

— Deci nu mai trebuie să-ţi faci griji.

Se sprijini mulţumit de spătarul scaunului.

Bărbatul din stânga lui, osos, cu o mustaţă cafenie stufoasă şi fără prea mult păr pe cap, îi spuse celui din stânga:

— Mie nu-mi sună aşa de minunat.

— Nu? zise slăbănogul şi se întoarse să se uite prin lentilele ochelarilor la bărbatul osos. Păi, Paul nu trebuie vreodată să vină personal în curtea mea să...

— A, pe dracu'! exclamă ososul.

— Breen, l-ai văzut pe Parker? întrebă Madvig

— Da, l-am văzut şi el zice cinci, dar cred că putem să mai scoatem ceva de la el.

Ochelaristul spuse disprețuitor:

— Doamne, aşa cred şi eu.

Breen rânji strâmb.

— Da? Şi de la cine ai scos tu vreodată atâta?

În uşa mare de stejar se auziră trei ciocănituri.

Ned Beaumont se ridică de pe scaun şi se duse la uşă. O întredeschise.

Cel care ciocănise era un bărbat cu sprâncene mici, negricios, îmbrăcat în nişte haine albastre şifonate. Nu încercă să intre în cameră şi se strădui să vorbească încet, dar era aşa de agitat încât îl auziră toți cei din încăpere:

— Shad O'Rory e jos. Vrea să vorbească cu Paul.

Ned închise uşa, se întoarse cu spatele la ea şi se uită la Paul Madvig. Numai ei doi păreau netulburați de anunțul pe care-l făcuse negriciosul. Ceilalți bărbați nu-şi arătau direct tulburarea – la unii aceasta lua forma unei încremeniri bruşte a feței, dar tuturor li se schimbase ritmul respirației.

Ned, prefăcându-se că nu ştia că nu mai era nevoie să repete ce auzise, spuse pe un ton care exprima cât de multă importanță dădea mesajului:

— O'Rory vrea să te vadă. E jos.

Madvig se uită la ceas.

— Spune-i că sunt prins acum, dar dacă aşteaptă puțin, vin la el.

Ned Beaumont dădu din cap şi deschise uşa.

— Spune-i că Paul e ocupat acum, îl instrui el pe cel care ciocănise, dar dacă mai stă pe aici, Paul o să-l primească.

Închise uşa.

Madvig îi punea întrebări unui bărbat gălbejit, cu fața pătrățoasă, despre șansele lor de a obține mai multe voturi dincolo de Chestnut Street. Bărbatul îi răspunse că vor obține mai multe decât data trecută, „cu mult mai multe", dar nu destule cât să producă vreo fisură în opoziție. În timp ce vorbea, privirea îi tot aluneca într-o parte, spre ușă.

Ned se așeză pe un scaun lângă fereastră și își aprinse un trabuc.

Madvig se adresă unui alt bărbat, întrebându-l despre consistența susținerii financiare la care s-ar fi putut aștepta de la un individ pe nume Hartwick. Celălalt se abținea să se uite spre ușă, dar răspunsul lui era lipsit de coerență.

Nici calmul afișat de Madvig și de Ned Beaumont, nici concentrarea lor profesionistă asupra chestiunilor legate de campanie nu reușiră să oprească escaladarea tensiunii din cameră.

După un sfert de oră, Madvig se ridică și spuse:

— Bun, încă nu suntem la mal, dar începe să se vadă. Trageți tare și o să reușim.

Se duse la ușă și strânse mâna fiecărui bărbat care ieșea. Părăseau încăperea parcă în grabă.

Ned Beaumont, care nu se ridicase de pe scaun, întrebă când rămase numai cu Madvig:

— Să rămân sau să o șterg?

— Rămâi.

Madvig se duse la fereastră și se uită pe însorita China Street.

— Fără mănuși? întrebă Ned Beaumont după o scurtă pauză.

Madvig se întoarse de la fereastră dând din cap.

— Nu știu altfel, zise el rânjind șmecherește. Decât poate să dau și cu picioarele.

Ned Beaumont începu să spună ceva, dar îl întrerupse zgomotul clanței.

Un bărbat deschise uşa şi intră. Depăşea doar puţin înălţimea medie, iar greutatea îi conferea aparenţa înşelătoare de fragilitate. Deşi părul îi era alb strălucitor, nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Ochii îi erau albaştri-cenuşii, foarte limpezi, şi avea o faţă lungă şi îngustă, dar foarte frumos sculptată. Purta un palton albastru-închis peste un costum bleumarin, mănuşi negre, şi ţinea în mână o pălărie de aceeaşi culoare.

Tipul din spatele lui era o matahală crăcănată, de aceeaşi înălţime, un bărbat masiv ce aducea cu o maimuţă în forma umerilor aplecaţi înainte, în lungimea braţelor şi în placiditatea feţei. Avea pălăria gri de fetru pe cap. Închise uşa şi se sprijini de ea, punându-şi mâinile în buzunarele paltonului de stofă în carouri.

După ce făcu patru paşi în cameră, bărbatul care intrase primul îşi lăsă pălăria pe un scaun şi începu să-şi scoată mănuşile.

Madvig, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, îi zâmbi prietenos.

— Ce mai faci, Shad?

— Bine, Paul. Tu? zise bărbatul cu părul alb.

Avea o voce puternică şi muzicală, de bariton. Vorbele îi erau colorate de un uşor accent irlandez.

Madvig făcu semn cu bărbia înspre bărbatul aşezat pe scaun şi întrebă:

— Îl ştii pe Beaumont?

— Da.

— Da, spuse şi Ned.

Nu se salutară şi Ned nu se ridică de la locul lui.

Shad O'Rory îşi scosese mănuşile. Le puse în buzunar şi spuse:

— Politica e politică şi afacerile sunt afaceri. Mi-am plătit datoriile şi intenţionez să le plătesc în continuare, dar vreau să ştiu pentru ce plătesc.

Vocea lui modulată era plăcută şi serioasă.

— Adică? întrebă Madvig oarecum nepăsător.

— Adică jumate dintre poliţaii din oraş îşi cumpără gogoşile şi berea cu bani de la mine şi de la prietenii mei.

Madvig se aşeză la masă.

— Şi? întrebă el la fel de nepăsător.

— Vreau să mi se dea lucrul pentru care plătesc. Plătesc ca să fiu lăsat în pace. Vreau să fiu lăsat în pace.

Madvig chicoti.

— Adică vii să te plângi la mine, Shad, că poliţaii tăi nu se mai lasă cumpăraţi?

— Vreau să spun că Doolan mi-a zis aseară că de la tine au venit ordinele să mi se închidă prăvăliile.

Madvig chicoti iar şi întoarse capul spre Beaumont.

— Ce crezi despre asta, Ned?

Ned Beaumont zâmbi uşor, dar nu spuse nimic.

— Ştii ce cred eu? spuse Madvig. Căpitanul Doolan a muncit prea mult. Cred că ar trebui să-i dea cineva o vacanţă lungă. Să-mi aduci aminte.

— Mi-am cumpărat protecţie, Paul, zise O'Rory, şi o vreau. Afacerile sunt afaceri şi politica e politică. Să nu le amestecăm.

— Nu, spuse Madvig.

Ochii albaştri ai lui Shad O'Rory rămaseră privind în gol. Zâmbi trist, iar când vorbi, o notă de tristeţe se simţi în vocea lui muzicală, cu uşor accent irlandez.

— Asta o să însemne omor.

Ochii albaştri ai lui Madvig erau opaci şi vocea îi era la fel de greu de citit ca şi ochii.

— Doar dacă o faci tu să însemne omor.

Bărbatul cu păr alb dădu din cap.

— O să trebuiască să însemne omor, spuse el, la fel de trist. Sunt prea mare acum ca să mă scoţi afară în şuturi.

Madvig se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişă picioarele. După tonul folosit, părea că dă puţină importanţă vorbelor pe care le spune.

— Poate că eşti prea mare să stai nemişcat când iei şuturi, dar tot o să le iei.

Îşi ţuguie buzele şi adăugă:

— Le iei deja.

Aerul visător şi trist de pe chipul lui Shad O'Rory dispăru brusc. Îşi puse pălăria neagră pe cap. Îşi aranjă gulerul. Întinse un deget spre Madvig şi spuse:

— În seara asta deschid iar Dog House. Nu vreau să fiu deranjat. Deranjează-mă şi o să te deranjez şi eu.

Madvig se întinse după telefonul de pe masă. Sună la secţia de poliţie, ceru cu şeful poliţiei şi îi spuse:

— Salut, Rainey... Da, bine. Ai tăi?... Asta-i bine. Ia zi, Rainey, am auzit că Shad vrea să deschidă iar diseară... Da... Da, trânteşte-o aşa de rău, să iasă din ţâţâni... Da... Sigur. Pa.

Împinse telefonul şi îi spuse lui O'Rory:

— Acum înţelegi cum stai? Eşti terminat aici, Shad. Definitiv.

— Înţeleg, răspunse O'Rory calm.

Se întoarse, deschise uşa şi ieşi.

Matahala crăcănată se opri ca să scuipe pe covor şi să se uite provocator la Madvig şi la Ned Beaumont. Apoi ieşi.

Ned îşi şterse palmele cu o batistă. Nu-i spuse nimic lui Madvig, care îl privea întrebător. Ochii lui Ned Beaumont erau sumbri.

După un moment, Madvig întrebă:

— Deci?

— Greşit, Paul.

Madvig se ridică şi se duse la fereastră.

— Iisuse! se plânse el. Nu-ţi convine nimic niciodată?

Ned Beaumont se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

Madvig, întorcându-se de la fereastră, întrebă furios:

— Alte prostii de-ale tale?

— Da, spuse Ned şi ieşi din cameră.

Coborî scările, îşi luă pălăria şi ieşi din Log Cabin Club. Merse pe jos până la gară, îşi luă un bilet către New York şi

făcu rezervare pentru un tren de noapte. După care luă un taxi şi se duse acasă.

VII

O femeie îndesată, fără forme, îmbrăcată în cenuşiu, şi un băiat gras, mic de statură, îi împachetau lucrurile lui Ned Beaumont într-un cufăr şi-n trei genți de piele când se auzi soneria.

Femeia, care stătea în genunchi, se ridică gemând şi se duse la uşă. O deschise larg:

— O, domnule Madvig, zise ea. Intrați.

— Ce mai faci, doamnă Duveen? spuse Madvig intrând. Întinereşti pe zi ce trece.

Privirea i se plimbă de la cufăr la genți, apoi la băiat.

— Salut, Charlie. Eşti gata să operezi betoniera la noua ta slujbă?

Băiatul rânji sfios şi spuse:

— Ce mai faceți, domnule Madvig?

Madvig se întoarse zâmbind spre Ned Beaumont.

— Pleci undeva?

— Da, răspunse el şi zâmbi politicos.

Madvig se uită prin cameră, din nou la cufăr şi la bagaje, la lucrurile adunate pe scaune şi la sertarele deschise. Femeia şi băiatul se întoarseră la treaba lor. Ned Beaumont găsi într-un teanc de haine două cămăşi mai uzate şi le puse alături.

— Ai jumătate de oră, Ned?

— Am destul timp.

— Ia-ți pălăria.

Ned Beaumont îşi luă pălăria şi paltonul.

— Pune cât de multe poți, îi spuse el femeii, în timp ce se ducea cu Madvig spre uşă, iar ce mai rămâne poate fi trimis mai târziu cu celelalte lucruri.

Coborâră în stradă şi o luară spre sud. Apoi Madvig întrebă:

— Unde te duci, Ned?

— La New York.

Intrară pe o alee.

— De tot?

Ned Beaumont ridică din umeri.

— De aici plec de tot.

Deschiseră o uşă verde de lemn şi pătrunseră într-o clădire de cărămidă roşie. Apoi traversară un hol şi pe o altă uşă intrară într-un bar unde beau şase inşi. Îi salutară pe barman şi pe trei dintre clienţi şi intrară într-o încăpere mai mică, unde se aflau patru mese. Nu era nimeni acolo. Se aşezară la o masă.

Barmanul îşi băgă capul înăuntru şi întrebă:

— Bere ca de obicei, domnilor?

Apoi, când barmanul dispăru, întrebă:

— De ce?

— M-am săturat de fundătura asta.

— Adică de mine?

Ned nu zise nimic.

Nici Madvig nu mai spuse nimic o vreme. Apoi oftă:

— Ţi-ai ales un moment perfect să mă laşi baltă.

Barmanul veni cu două halbe de bere blondă şi un castron cu covrigei. Când ieşi iar, trântind uşa în urma lui, Madvig exclamă:

— Doamne, greu se mai înţelege omul cu tine, Ned!

Ned Beaumont se foi.

— N-am pretins niciodată că lucrurile ar sta altfel.

Îşi ridică halba şi bău.

Madvig rupea un covrig în bucăţele.

— Chiar vrei să pleci, Ned?

— Plec.

Madvig lăsă bucăţelele de covrig să cadă pe masă şi scoase din buzunar un carnet de cecuri. Rupse un cec, scoase un

stilou din alt buzunar şi îl completă. Apoi îl uscă agitându-l şi i-l puse lui Ned Beaumont în faţă, pe masă.

Acesta, uitându-se în jos, clătină din cap şi spuse:

— N-am nevoie de bani şi tu nu-mi datorezi nimic.

— Ba da. Îţi datorez mai mult de-atât, Ned. Aş vrea să-i iei.

— Bine, mulţam, spuse Ned şi îşi băgă cecul în buzunar.

Madvig bău din bere, mâncă un covrig, bău iar, îşi puse halba pe masă şi întrebă:

— E şi altceva care ţi-a dat impuls în afară de ce s-a întâmplat azi la club?

Ned Beaumont clătină din cap.

— Nu-mi vorbi mie aşa. Nimeni nu-mi vorbeşte aşa.

— La dracu', Ned, n-am spus nimic.

Ned Beaumont tăcu. Madvig sorbi din nou din bere.

— Îmi spui şi mie, te rog, de ce crezi că am procedat greşit cu O'Rory?

— Nu te-ar ajuta la nimic.

— Încearcă.

— Bine, dar n-o să ajute la nimic.

Ned Beaumont îşi înclină scaunul în spate, ţinând halba într-o mână şi un covrig în cealaltă.

— Shad o să riposteze. N-are încotro. L-ai încolţit. I-ai spus că e terminat aici. Acum nu poate decât să încerce o lovitură pe termen lung. Dacă poate să-ţi strice alegerile, o să facă orice ca să câştige. Dacă tu câştigi alegerile, va trebui s-o şteargă oricum. Ai asmuţit poliţia pe el. Va trebui să lupte cu poliţia şi o să lupte. Asta înseamnă c-o să ai de-a face cu ceva ce-o să semene cu un val de crime. Încerci să fie realeasă administraţia oraşului. Dacă le dai un val de crime şi unul căruia sigur n-o să-i poată face faţă, chiar înainte de alegeri, n-o să pară prea eficienţi. O să...

— Crezi că ar fi trebuit să mă înclin în faţa lui? îl întrerupse Madvig încruntându-se.

— Nu cred asta. Cred c-ar fi trebuit să-i laşi o ieşire, un câmp de retragere. N-ar fi trebuit să-l pui cu spatele la zid.

Madvig se încruntă şi mai mult.

— Nu ştiu nimic despre cum te lupți tu. El a început. Tot ce ştiu e că dacă l-ai pus pe unul la colț, îl termini. Sistemul ăsta a mers până acum pentru mine.

Roşi puțin.

— Nu vreau să spun că aş fi Napoleon sau ceva, Ned, dar am ajuns de la băiatul care-i făcea comisioane lui Packy Floyd pe vechea Fifth Street la ce sunt acum, şi ce sunt acum arată destul de bine.

Ned Beaumont îşi goli halba şi lăsă picioarele din față ale scaunului să coboare înapoi pe podea.

— Ți-am spus că n-o să conteze. Fă cum vrei. Continuă să crezi că ce era bun pe Fifth e bun oriunde.

Din glasul lui Madvig răzbătu un amestec de resentiment şi umilință când întrebă:

— Nu prea mă vezi ca pe un mare politician, nu, Ned?

Acum fața lui Ned Beaumont se înroşi.

— N-am spus asta, Paul.

— Dar cam asta ar fi concluzia, nu? insistă Madvig.

— Nu, însă cred că de data asta te-ai lăsat dus de nas. Întâi i-ai lăsat pe cei din familia Henry să te păcălească să-l susții pe senator. Ai avut şansa să termini un duşman pus la colț, dar senatorul se întâmplă să aibă o fiică şi o poziție socială şi altele, aşa că...

— Încetează, Ned, mormăi Madvig.

Fața lui Ned Beaumont se goli de orice expresie. Se ridică şi spuse:

— Trebuie să plec.

Şi se îndreptă spre uşă.

Madvig veni imediat în spatele lui şi îi puse o mână pe umăr.

— Aşteaptă, Ned.

— Ia mâna de pe mine, spuse Ned Beaumont fără să se întoarcă.

Madvig îşi puse şi cealaltă mână pe braţul bărbatului şi-l întoarse spre el.

— Ascultă, Ned...

— Lasă-mă, spuse acesta, cu buzele albite şi ţepene.

Madvig îl scutură.

— Nu fi prost. Noi doi...

Ned Beaumont îl pocni pe Madvig în gură cu pumnul stâng.

Madvig îşi luă mâna de pe el şi se dădu doi paşi înapoi. Pentru câteva secunde gura i se deschise larg şi pe faţă i se văzu uimirea. Apoi chipul i se întunecă de furie şi închise gura, încleştând maxilarul. Îşi strânse pumnii, îşi aplecă umerii şi se pregăti să atace.

Ned întinse o mână şi apucă o halbă de pe masă, dar n-o ridică. Corpul îi era uşor înclinat într-o parte. Altfel, era gata să-l înfrunte pe bărbatul blond. Era tras la faţă şi avea o expresie rigidă, cu linii albe de încordare în jurul gurii. Ochii lui negri îi priveau sălbatici pe cei albaştri ai lui Madvig.

Rămaseră aşa, la un pas distanţă unul de celălalt – unul blond, înalt şi vânjos, cu umerii aplecaţi înainte, cu pumnii mari pregătiţi, celălalt brunet, cu ochi negri, înalt şi zvelt, cu trupul înclinat puţin într-o parte şi cu mâna întinsă ca să apuce halba grea de sticlă – şi în afară de respiraţiile lor, nu se mai auzea nimic în încăpere. Nici de la bar nu se auzea vreun sunet, nici zăngănitul paharelor, nici murmurul conversaţiilor şi nici apa de la robinet.

După două minute, Ned Beaumont îşi luă mâna de pe halbă şi îi întoarse spatele lui Madvig. Nimic nu se schimbă pe faţa lui, în afară de privirea lui care, odată desprinsă de cea a lui Madvig, nu mai exprima furie, ci devenise rece şi dură. Se îndreptă fără grabă spre uşă.

Madvig spuse pe o voce aspră, care parcă îi răsuna din piept:

— Ned!

Bărbatul se opri şi se albi la faţă. Nu se întoarse.

— Nebunul dracului, spuse Madvig.

Apoi Ned Beaumont se întoarse încet.

Madvig întinse o mână şi atinse faţa lui Beaumont, împingându-l într-o parte. Bărbatul se dezechilibră şi fu nevoit să-şi mute repede greutatea pe un picior şi să se sprijine cu mâna de un scaun.

— Ar trebui să-ţi rup oasele, spuse Madvig.

Ned rânji jenat şi se lăsă pe scaunul de care se sprijinise. Madvig se aşeză şi el jos, în faţa lui, şi izbi cu halba în masă.

Barmanul deschise uşa şi-şi vârî capul înăuntru.

— Mai adu bere, spuse Madvig.

Din bar, prin uşa deschisă, se auziră vocile bărbaţilor şi sunetul paharelor ciocnindu-se unele de altele şi de lemnul meselor.

4
The Dog House

I

În timp ce-şi lua micul dejun în pat, Ned Beaumont strigă:

— Intră!

Apoi, când uşa de la intrare se deschise şi se închise, zise:

— Da!

O voce piţigăiată şi aspră strigă din camera de zi:

— Unde eşti, Ned?

Înainte să-i poată răspunde, bărbatul care vorbise ajunsese deja la uşa dormitorului comentând:

— Foarte confortabil.

Era un tânăr solid, cu faţa pătrăţoasă şi gălbejită. Avea gura mare, cu buze groase, din colţul căreia atârna o ţigară, iar ochii îi erau veseli, scrutători şi negri.

— Salut, Whisky, spuse Ned Beaumont. Ia-ţi un scaun.

Whisky se uită în jur.

— Ce bârlog bun ai!

Îşi scoase ţigara din gură şi, fără să se întoarcă, făcu semn cu ea în spate, spre camera de zi:

— Ce-i cu bagajele alea? Te muţi?

Ned mestecă şi înghiţi tacticos omleta din gură înainte să-i răspundă:

— Aşa mă gândesc.

— Da, spuse Whisky îndreptându-se spre un scaun aflat faţă în faţă cu patul. Unde? întrebă el aşezându-se.

— Poate în New York.

— Cum adică poate?

— Păi, am un bilet pentru New York.

Whisky scutură scrumul pe podea şi îşi puse ţigara înapoi în colţul stâng al gurii. Pufăi.

— Cât o să lipseşti?

Ned Beaumont ţinea o ceaşcă de cafea la jumătatea distanţei dintre tavă şi gură. Se uită gânditor pe deasupra ei la tânărul gălbejit.

— E bilet doar dus, spuse el şi bău.

Whisky se uită la Ned mijindu-şi şi mai mult ochii, până când unul dintre ei se închise de tot şi din celălalt nu se mai vedea decât o scânteiere mică şi neagră. Îşi scoase ţigara din gură şi o scutură iar pe podea. Vocea lui aspră avea un ton insinuant:

— De ce nu te vezi cu Shad înainte să pleci? îi sugeră el.

Ned Beaumont puse ceaşca jos şi zâmbi.

— Shad şi cu mine nu suntem aşa de buni prieteni ca să se simtă rănit că am plecat fără să-l salut.

— Nu despre asta-i vorba.

Ned îşi mută tava din poală pe noptieră. Se aşeză pe-o parte sprijinindu-se într-un cot pe perne. Îşi trase cearşaful şi mai sus pe piept, apoi întrebă:

— Ce rost ar avea?

— Tu şi Shad ar trebui să fiţi capabili să faceţi afaceri împreună.

Ned Beaumont clătină din cap.

— Nu prea cred.

— Poate greşeşti şi tu uneori, nu? insistă Whisky.

— Sigur. În 1921 am greşit o dată. Am uitat care a fost greşeala.

Whisky se ridică şi-şi strivi ţigara într-o farfurie de pe tavă. Stând lângă pat, aproape de noptieră, spuse:

— De ce nu încerci, Ned?

— Mi se pare o pierdere de timp, Whisky, răspunse el încruntându-se. Nu cred că eu şi Shad ne putem înţelege.

Whisky își supse zgomotos o măsea. Colțurile lăsate ale buzelor lui groase confereau sunetului ceva disprețuitor.

— Shad crede că ați putea.

Ned Beaumont făcu ochii mari.

— Da? El te-a trimis?

— Normal, ce dracu', doar nu crezi că aș fi aici și aș spune toate astea dacă nu m-ar fi trimis el.

Ned Beaumont mijì ochii și întrebă:

— De ce?

— Pentru că s-a gândit că el și cu tine ați putea face afaceri împreună.

— Ce întrebam eu e de ce crede că aș face afaceri cu el.

Whisky se strâmbă.

— Faci mișto de mine, Ned?

— Nu.

— Păi, Dumnezeule, crezi că nu știe deja tot orașul că tu și Paul v-ați încăierat ieri la Pip Carson?

Ned Beaumont dădu din cap.

— Deci asta era, spuse el încet, pentru sine.

— Exact. Shad știe că te-ai certat cu Paul pentru că i-a închis localurile. Așa că ai acum o șansă bună cu Shad dacă te gândești mai bine.

Ned Beaumont spuse gânditor:

— Nu știu. Mi-ar plăcea să plec de-aici, să mă-ntorc în marele oraș.

— Folosește-ți creierul, spuse Whisky aspru. Marele oraș o să fie tot acolo și după alegeri. Rămâi aici. Știi că Shad e plin de bani, și îi pune la bătaie să-l bată pe Madvig. Rămâi aici și ia-ți și tu partea.

— Păi, spuse Ned fără grabă, n-ar strica să vorbesc cu el.

— Fii sigur că n-ar strica, îi zise Whisky entuziasmat. Trage-ți izmenele pe tine și să mergem.

— Bine, încuviință Ned și se dădu jos din pat.

II

Shad O'Rory se ridică şi făcu o plecăciune.

— Mă bucur să te văd, Beaumont. Lasă-ţi pălăria şi haina unde vrei.

Nu-i întinse mâna. Ned spuse „bună dimineaţa" şi începu să-şi dea jos paltonul.

— Ne vedem mai târziu, băieţi, spuse Whisky din uşă.

— Da, zise O'Rory, iar Whisky închise uşa după el.

Ned îşi lăsă paltonul pe braţul unei canapele, îşi puse pălăria peste el şi se aşeză alături. Se uită la O'Rory lipsit de orice curiozitate.

O'Rory se întorsese la fotoliul lui moale, tapiţat cu auriu şi rubiniu. Se aşeză picior peste picior şi îşi împreună mâinile pe genunchi. Îşi lăsă capul sculptural în piept şi îl privi pe Ned pe sub sprâncene cu ochii lui albaştri-cenuşii. Spuse cu o voce plăcut modulată, cu accent irlandez:

— Îţi sunt dator că ai încercat să-l faci pe Paul să se răzgândească...

— Ba nu-mi eşti.

— Nu?

— Nu. Eram cu el atunci. Ce i-am spus era pentru binele lui. Mi s-a părut că face o mişcare greşită.

O'Rory zâmbi blând.

— Şi o să-şi dea seama înainte să termine.

Se lăsă un moment de tăcere. Cufundat în fotoliu, O'Rory zâmbea. Ned Beaumont stătea pe canapea şi se uita la el cu ochi care nu lăsau să se vadă ce gândeşte.

Shad rupse tăcerea:

— Cât ţi-a spus Whisky?

— Nimic. Mi-a zis că vrei să ne vedem.

— Şi aşa şi e.

Îşi despreună degetele şi bătu uşor cu o mână în dosul palmei celeilalte.

— E adevărat că tu şi Paul aţi rupt-o definitiv?

— Credeam că ştii. Credeam că de-asta ai trimis după mine.

— Am auzit, dar nu înseamnă întotdeauna că e adevărat. Şi ce te-ai gândit să faci de acum înainte?

— Am în buzunar un bilet spre New York şi mi-am făcut bagajele.

O'Rory ridică o mână şi îşi netezi părul alb, mătăsos.

— Ai venit aici de la New York, nu?

— N-am spus nimănui de unde am venit.

O'Rory schiţă un gest de protest.

— Sper că nu crezi că dau doi bani pe lucrurile astea, nu? zise el.

Ned Beaumont nu spuse nimic.

— Dar mă interesează unde te duci, şi dacă ar fi după mine, ai mai sta o vreme pe-aici. Nu te-ai gândit că ai putea să-ţi faci o grămadă de bine dacă mai rămâi?

— Nu, nu până a venit Whisky.

— Şi acum ce crezi?

— Nu cred nimic. Aştept să aud ce ai de spus.

O'Rory îşi duse din nou mâna la păr. Ochii lui albaştri-cenuşii erau prietenoşi şi vicleni.

— De când eşti aici?

— De un an şi trei luni.

— Şi de când sunteţi tu şi Paul pe aceeaşi felie?

— De un an.

O'Rory dădu din cap.

— Şi probabil ştii multe lucruri despre el.

— Ştiu.

— Probabil că ştii multe lucruri care mi-ar fi de folos.

— Fă o ofertă, spuse Ned Beaumont calm.

O'Rory se ridică din fotoliul unde se afundase şi se îndreptă spre o uşă opusă celei pe care intrase Ned. Când o deschise, în încăpere intră un bulldog englezesc uriaş. O'Rory se aşeză din nou în fotoliu. Câinele se trânti pe covor în

fața fotoliului auriu-rubiniu și se uită cu ochi mohorâți la stăpânul său.

— În primul rând, îți ofer o șansă să te răzbuni pe Paul.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu?

— Din partea mea, suntem chit.

O'Rory își înălță capul și întrebă încet:

— Și n-ai vrea să-i faci niciun rău?

— N-am spus asta, răspunse Ned puțin iritat. Nu mă deranjează să-i fac rău, dar pot s-o fac oricând pe cont propriu și nu vreau să crezi că-mi oferi ceva când îmi dai șansa asta.

O'Rory dădu încet din cap și spuse cu satisfacție:

— Eu aș vrea să-i fac rău. De ce l-a omorât pe tânărul Henry?

Ned începu să râdă.

— Ia-o mai ușor. Încă n-ai făcut vreo ofertă. E simpatică potaia. Câți ani are?

— Aproape de limită, șapte.

O'Rory întinse un picior și-i frecă nasul câinelui cu vârful pantofului. Buldogul dădu din coadă leneș.

— Vrei să știi ce-ți iese? După alegeri, îți dau pe mână cel mai bun cazinou din statul ăsta și te las să-l conduci cum vrei tu, cu toată protecția.

— E o ofertă condiționată de un „dacă", spuse Ned oarecum plictisit. Dacă o să câștigi. Oricum, nu sunt sigur că vreau să stau aici după alegeri și nici până atunci.

O'Rory își retrase vârful pantofului de pe nasul câinelui. Se uită iar la Ned Beaumont, zâmbi visător și întrebă:

— Nu crezi că o să câștigăm alegerile?

— Nici tu n-ai paria pe asta, zâmbi Ned.

O'Rory, care surâdea în continuare visător, îi puse o altă întrebare:

— Nu ești prea încântat să colaborezi cu mine, nu-i așa, Beaumont?

— Nu, îi răspunse acesta, şi se ridică luându-şi pălăria. N-a fost ideea mea.

Vocea îi era degajată, iar faţa lipsită de expresie, dar politicoasă.

— I-am spus lui Whisky că o să fie o pierdere de timp.

Întinse mâna să-şi ia paltonul.

— Stai jos, îi spuse bărbatul cu păr alb. Putem să vorbim totuşi, nu? Şi poate o s-ajungem la un rezultat înainte să terminăm.

Ned Beaumont ezită, ridică din umeri, îşi scoase pălăria, o puse împreună cu paltonul pe canapea şi se aşeză lângă ele.

— Îţi dau zece mii bani gheaţă acum, dacă te bagi, şi încă zece în noaptea alegerilor dacă îl batem pe Paul. Şi menţin şi oferta cu cazinoul.

Ned Beaumont îşi ţuguie buzele şi se uită sumbru la O'Rory pe sub sprâncenele încruntate.

— Vrei să-l torn, bineînţeles.

— Vreau să te duci la *Observer* cu tot ce ştii despre el şi combinaţiile lui, contractele pe canalizare, cum şi de ce a fost omorât Taylor Henry, mizeria cu Shoemaker de iarna trecută, mizeriile din deciziile administrative ale oraşului.

— Nu e nimic în afacerea cu canalizările, spuse Ned Beaumont vorbind de parcă mintea îi era ocupată cu alte gânduri. A renunţat la profituri ca să ţină duhoarea sub control.

— În regulă, zise O'Rory, cu o siguranţă de sine impasibilă. Dar e ceva în povestea cu Taylor Henry.

— Da, acolo e al nostru, spuse Ned Beaumont încruntându-se. Dar nu ştiu dacă putem folosi chestia cu Shoemaker... zise el ezitând. ...fără să mă bag şi pe mine în necazuri.

— Păi, la dracu', nu vrem asta, spuse O'Rory repede. Deci asta nu. Ce altceva mai avem?

— Poate ceva cu extinderea francizei pentru tramvaie şi problemele de anul trecut de la Registratură. Dar mai întâi trebuie să facem nişte săpături.

— O să merite, şi pentru mine şi pentru tine. O să-i spun lui Hinkle, el e tipul de la *Observer*, să pună totul cap la cap. Tu doar dă-i marfa şi lasă-l pe el s-o scrie. Putem să începem cu Taylor Henry. Asta e acum pe ţeavă.

Ned îşi netezi mustaţa cu degetul mare şi murmură:

— Poate.

Shad O'Rory începu să râdă.

— Zici c-ar trebui să-ncepem cu cei zece mii de dolari? Ai şi tu dreptate.

Se ridică şi traversă camera până la uşa pe care i-o deschisese câinelui. Ieşi, închizând-o în urma lui. Câinele nu se ridică din faţa fotoliului cu tapiţerie roşie-aurie.

Ned Beaumont îşi aprinse un trabuc. Buldogul îşi întoarse capul şi se uită la el.

O'Rory se întoarse cu un teanc gros de bancnote verzi de o sută, prinse cu o etichetă din hârtie maro pe care scria cu cerneală albastră: 10 000 $. Îşi trânti teancul în cealaltă palmă şi spuse:

— Hinkle e pe drum. I-am spus să vină.

Beaumont se încruntă.

— Am nevoie de ceva timp să-mi pun ordine în gânduri.

— Relatează-i totul lui Hinkle cum îţi vine. O să-i dea el o formă.

Ned Beaumont dădu din cap. Suflă fumul şi spuse:

— Da, pot să fac asta.

O'Rory îi întinse teancul de bani. Ned îi mulţumi, îl luă şi-l puse în buzunarul interior al hainei, unde-i făcu o umflătură peste pieptul lui plat.

— Şi eu îţi mulţumesc, zise Shad O'Rory şi se întoarse la fotoliul lui.

Ned îşi scoase trabucul din gură.

— Uite ce-aş vrea să-ţi spun despre cealaltă chestie. Dacă-i pui lui Walt Ivans în cârcă uciderea lui West, chestia asta n-o să-l deranjeze pe Paul la fel de mult cât l-ar deranja dacă lucrurile ar rămâne cum sunt.

O'Rory se uită curios la Ned Beaumont.

— De ce?

— Paul n-o să-l lase să folosească alibiul cu clubul.

— Vrei să spui c-o să le dea ordin băieților să uite că Ivans a fost acolo?

— Da.

O'Rory plescăi din limbă şi întrebă:

— De unde i-a venit ideea asta, că vreau să-i înscenez ceva lui Ivans?

— Ne-am dat seama.

— Adică tu ți-ai dat seama, zâmbi O'Rory. Paul nu e aşa ascuțit la minte.

Ned îşi luă o înfățişare de om modest şi întrebă:

— Ce fel de aranjament i-ai făcut?

— L-am trimis pe clovn la Braywood să cumpere armele care au fost folosite, răspunse O'Rory chicotind.

Ochii lui albaştri-cenuşii deveniră brusc duri şi tăioşi. Apoi amuzamentul îi reveni în privire.

— Dar, na, nu mai contează, acum că Paul a făcut din asta război. Asta l-a stârnit împotriva mea, nu?

— Da, răspunse Ned Beaumont. Deşi era de aşteptat să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Paul e de părere că el ți-a dat startul aici şi că ar fi trebuit să rămâi sub aripa lui, nu să sari pe el să-l loveşti.

O'Rory zâmbi delicat.

— Iar eu sunt băiatul care o să-l facă să-i pară rău că mi-a dat startul ăla. Poate să...

Se deschise o uşă şi intră cineva. Era un tânăr îmbrăcat în haine cenuşii largi. Avea nasul şi urechile foarte mari. Părul lui castaniu nedefinit ar fi avut nevoie de o tunsoare, iar fața sumbră îi era prea adânc ridată pentru vârsta lui.

— Intră, Hinkle, spuse O'Rory. El e Beaumont. O să-ți livreze informația. Arată-mi şi mie după ce îi dai o formă şi o să-i dăm drumul în ziarul de mâine.

Hinkle zâmbi, arătându-şi dinţii stricaţi şi mormăi ceva politicos şi neinteligibil spre Ned Beaumont.

— Bine. Mergem la mine acum şi lucrăm.

— Ar fi mai bine aici, zise O'Rory dând din cap.

Ned Beaumont, luându-şi pălăria şi paltonul, zâmbi şi spuse:

— Îmi pare rău, dar aştept nişte telefoane şi altele. Ia-ţi pălăria, Hinkle.

Hinkle, speriat, rămase pe loc, cu o expresie tâmpă pe chip.

— Trebuie să staţi aici, Beaumont, spuse O'Rory. Nu ne permitem să ţi se întâmple ceva. Aici o să ai destulă protecţie.

Ned zâmbi cu cel mai simpatic zâmbet al lui.

— Dacă de bani îţi faci griji, zise el băgând mâna în buzunar şi scoţând teancul, poţi să-i ţii până termin de predat marfa.

— Nu-mi fac griji pentru nimic, spuse O'Rory calm. Dar eşti în pericol dacă află Paul că ai venit aici şi nu vreau să risc să fii omorât.

— Va trebui să rişti. Plec.

— Nu.

— Ba da.

Hinkle se întoarse repede şi ieşi din cameră.

Ned se îndreptă spre cealaltă uşă, cea pe unde intrase. Mergea cu spatele drept, fără să se grăbească.

O'Rory îi spuse ceva bulldogului de la picioarele sale. Câinele îşi ridică repede trupul greoi şi, ocolindu-l pe Ned Beaumont, ajunse la uşă. Se aşeză în faţa ei cu picioarele depărtate şi îl privi pe Ned morocănos.

Acesta zâmbi cu buzele strânse şi se întoarse din nou spre O'Rory. Ţinea în mână teancul de bancnote de o sută, pe care îl ridică în aer.

— Ştii unde poţi să ţi-l bagi, spuse el şi-i aruncă pachetul lui O'Rory.

Când Ned își coborî brațul, câinele sări și-și înfipse colții în încheietura lui. Impactul îl împinse înspre stânga, iar Ned se lăsă pe un genunchi, lăsând brațul pe podea, ca să nu mai susțină greutatea câinelui.

Shad O'Rory se ridică din fotoliu și se duse la ușa pe care ieșise Hinkle. O deschise și spuse:

— Intră puțin.

Apoi se apropie de Ned Beaumont, care, încă în genunchi, încerca să-și lase brațul cât mai moale în gura câinelui. Acesta se întinse pe podea și îi ținea brațul cu labele.

Intrară Whisky și alți doi bărbați. Unul dintre ei era gorila cu picioare crăcănate care-l însoțise pe Shad O'Rory la Log Cabin Club. Celălalt era un băiat de vreo douăzeci de ani, cu părul de culoarea nisipului, îndesat, roșu în obraji și ursuz. Băiatul îl ocoli pe Ned și se așeză între el și ușă. Gorila își puse mâna dreaptă pe brațul stâng al lui Ned Beaumont, pe care i-l prinsese câinele. Whisky se opri la jumătatea distanței dintre Ned și cealaltă ușă.

— Patty, îi spuse O'Rory câinelui.

Acesta îi dădu drumul lui Ned și se duse la stăpânul lui.

Ned se ridică. Era palid și transpirat. Se uită la mâneca ruptă și la sângele care-i curgea din încheietură. Îi tremura mâna.

— Tu ai vrut-o, zise O'Rory cu accentul lui irlandez muzical.

Beaumont se uită la bărbatul cu păr alb.

— Da, spuse el, și probabil că o să mai primesc ca să mă împiedici să plec de aici.

III

Ned deschise ochii și gemu.

Băiatul cu păr nisipiu și roșu în obraji se uită peste umăr și spuse aspru:

— Ține-ți gura, nemernicule.

— Lasă-l în pace, Rusty, zise gorila negricioasă. Poate încearcă să iasă iar şi o să ne distrăm din nou.

Se uită în jos la gleznele lui umflate ale lui Ned şi spuse rânjind:

— Împarte cărţile.

Ned mormăi ceva despre Fedink şi se ridică. Stătea într-un pat strâmt, fără aşternuturi, iar salteaua era pătată de sânge. Faţa îi era tumefiată, învineţită şi cu urme de sânge. Sângele uscat îi lipise manşeta cămăşii de încheietura rănită şi avea dâre roşii pe toată mâna. Se afla într-o cameră mică, zugrăvită cu alb şi galben. Aici erau două scaune, o masă, un dulap cu sertare, o oglindă pe perete şi trei reproduceri franţuzeşti în rame albe, deasupra patului. În faţa acestuia era o uşă deschisă prin care se vedea o baie cu faianţă albă. Mai era o uşă, închisă. Nu existau ferestre.

Maimuţoiul şi tânărul jucau cărţi la o masă. Puseseră la bătaie, pe masă, vreo douăzeci de dolari în bancnote şi monede.

Beaumont îi privi pe jucători cu ochii lui întunecaţi, în care sclipea abia întrezărită ura. Făcu eforturi să se dea jos din pat. Braţul drept îi atârna nefolositor. Fu nevoit să-şi împingă pe rând picioarele peste marginea patului şi de două ori căzu pe o parte şi trebui să se împingă în sus cu mâna stângă.

Maimuţoiul se uită la el şi-l întrebă amuzat:

— Te descurci, frate?

Cei doi bărbaţi de la masă îl lăsară în pace.

Tremurând, se ridică în cele din urmă. Se sprijini cu mâna stângă de pat şi merse până la capul acestuia. Apoi se îndreptă de spate şi, fixându-şi cu privirea ţinta, se avântă spre uşa închisă. Când ajunse aproape de ea, se împiedică şi căzu în genunchi, dar întinse disperat mâna stângă în sus, prinse clanţa şi se trase în picioare.

Bărbatul cu înfățișare de maimuță își puse cărțile atent pe masă și spuse:

— Acum.

Rânji destul de larg cât să se vadă că dinții lui frumoși și remarcabil de albi erau falși. Se duse lângă Ned Beaumont, care trăgea de clanță.

— Hei, gata, Houdini, spuse maimuțoiul, și îl izbi cu toată puterea în față.

Impactul loviturii îl azvârli pe Ned în spate, izbindu-l de perete. Mai întâi se lovi de zid cu ceafa, apoi cu restul trupului, și alunecă pe podea.

Rusty cel roșu în obraji, care stătea la masă ținându-și în mână cărțile, spuse cu chipul lui întunecat, dar lipsit de orice emoție:

— Doamne, Jeff, o să-l omori.

— Pe ăsta? întrebă Jeff lovindu-l pe Ned în șold, dar nu prea tare. Nu poți să-l omori. E dur. E un puișor dur. Îi place tratamentul ăsta.

Se aplecă, îl prinse de revere pe bărbatul care zăcea inconștient și îl ridică în genunchi.

— Nu-i așa că-ți place, puișor? îl întrebă și, ținându-l cu o mână, îl pocni în față cu cealaltă.

Cineva încercă ușa pe exterior.

— Cine e? întrebă Jeff.

— Eu, se auzi vocea plăcută a lui Shad O'Rory.

Jeff îl trase pe Ned suficient de departe de ușă cât s-o poată deschide, îl lăsă să cadă pe podea și descuie cu o cheie pe care o scosese din buzunar.

Intrară O'Rory și Whisky. O'Rory se uită la Ned, apoi la Jeff și în cele din urmă la Rusty. Ochii lui albaștri-cenușii erau tulburi. Când vorbi, i se adresă lui Rusty:

— Jeff l-a pocnit doar ca să se distreze?

Băiatul roșu în obraji dădu din cap că nu.

— Beaumont e un ticălos, spuse el ursuz. De câte ori își revine, se ridică și încearcă să fugă.

— Nu-l vreau mort, nu încă, spuse O'Rory și se uită în jos la Ned Beaumont. Vezi dacă poți să-l trezești. Vreau să vorbesc cu el.

Rusty se ridică de la masă.

— Nu știu. E cam dus.

Jeff era mai optimist.

— Sigur că putem, spuse el. Stai să vezi. Ia-l de picioare, Rusty.

Îl luă pe Ned Beaumont de la subraț. Îl cărară până la baie și îl așezară în cadă. Jeff puse dopul și dădu drumul la apă rece de la robinete și de la duș.

— Într-o clipă se trezește și cântă, spuse bărbatul.

Cinci minute mai târziu, după ce îl scoaseră ud din cadă și îl ridicară, Ned Beaumont reuși să stea în picioare. Îl duseră în dormitor. O'Rory stătea pe un scaun și fuma o țigară. Whisky plecase.

— Pe pat, ordonă O'Rory.

Jeff și Rusty îșI aduseră prizonierul lângă pat, îl întoarseră și-l împinseră să se așeze. Când își luară mâinile de pe el, Ned căzu pe spate. Îl ridicară în capul oaselor, iar Jeff îl plesni peste fața tumefiată zicând:

— Hai, Rip Van Winkle, trezește-te la viață.

— Cam mici șansele să se trezească la viață, bodogăni Rusty.

— Crezi? întrebă Jeff vesel și-l plesni iar.

Beaumont își deschise ochiul cel mai puțin umflat.

— Beaumont, spuse O'Rory.

Ned își înălță capul și încercă să se uite în jur, dar nu părea să-l vadă pe Shad O'Rory.

Acesta se ridică de pe scaun și se duse lângă el. Se aplecă până când fața îi ajunse la doar câțiva centimetri de a lui Ned.

— Mă auzi, Beaumont?

Ochiul deschis al acestuia îl privi cu ură.

— Sunt eu, O'Rory, Beaumont, mă auzi?

Mişcându-şi buzele cu dificultate, Ned mormăi:

— Da.

— Bun. Acum ascultă. O să-mi dai informaţiile despre Paul.

Vorbea răspicat, fără să ridice vocea şi fără ca aceasta să-şi piardă muzicalitatea.

— Poate crezi că n-o să mi le dai, dar te înşeli. O să lucreze cu tine până îmi zici. Mă-nţelegi?

Ned Beaumont zâmbi. Felul în care îi arăta faţa făcea ca zâmbetul să pară oribil.

— Nu-ţi zic nimic.

O'Rory se dădu înapoi şi spuse:

— La treabă, băieţi.

În timp ce Rusty ezita, Jeff lovi mâna ridicată a lui Ned şi îl împinse pe pat.

— Trebuie să-ncerc ceva.

Îi ridică picioarele şi le dădu drumul brusc pe pat. Se aplecă deasupra lui şi îşi începu experimentul.

Corpul, mâinile şi picioarele lui Ned se zbătură convulsiv, iar bărbatul gemu de trei ori. Apoi rămase nemişcat. Jeff se îndreptă apoi de spate şi îşi luă mâinile de pe el. Răsufla greu prin gura lui de urangutan. Spuse, pe jumătate lamentându-se, pe jumătate cerându-şi scuze:

— Nu mai are niciun rost acum. Iar a leşinat.

IV

Când se trezi, Ned era singur în cameră. Luminile erau aprinse. La fel de perseverent ca şi mai devreme, se ridică din pat şi traversă camera spre uşă. Era închisă. Trăgea de clanţă, când deodată uşa se deschise cu putere, iar el fu aruncat în perete.

Intră Jeff, în chiloţi şi desculţ.

— Ce jucăuş mai eşti. Tot timpul pus pe şotii. Nu te-ai săturat să fii izbit de pereţi?

Îl luă pe Beaumont de gât cu mâna stângă şi îl lovi în faţă cu pumnul drept de două ori, dar nu la fel de tare ca înainte. Apoi îl împinse şi-i făcu vânt pe pat.

— Şi stai liniştit de data asta.

Ned rămase nemişcat, cu ochii închişi.

Jeff ieşi şi încuie uşa.

Ned se ridică din pat, chinuit de dureri, şi se duse la uşă. O încercă. Apoi se retrase doi paşi şi încercă să se izbească în ea, reuşind numai să se clatine pe picioare. Continuă să încerce până când Jeff deschise din nou uşa larg.

— N-am văzut niciodată un tip căruia să-i placă aşa mult să fie bătut sau pe care să-mi placă aşa mult să-l bat.

Se aplecă mult într-o parte şi-i trase un pumn de undeva de sub nivelul genunchiului.

Ned rămase nemişcat, cu ochii închişi şi aşteptă lovitura. Îl izbi în obraz şi-l proiectă în partea cealaltă a camerei. Rămase nemişcat pe podea. Peste două ore, când Whisky intră în cameră, era tot acolo.

Whisky îl trezi stropindu-l cu apă din baie şi îl ajută să urce în pat.

— Foloseşte-ţi mintea, îl rugă el. Ticăloşii ăştia o să te omoare. Nu te pune cu ei.

Ned Beaumont se uită amorţit la Whisky, cu un ochi înceţoşat şi însângerat.

— Lasă-i... reuşi el să spună.

Dormi până îl treziră O'Rory, Jeff şi Rusty. Refuză să-i povestească lui O'Rory despre afacerile lui Paul Madvig. Îl traseră jos, îl bătură până la inconştienţă şi-l aruncară din nou pe pat.

Peste câteva ore, povestea se repetă. Nu i se aduse nimic de mâncare.

Când îşi recăpătă cunoştinţa după ultima bătaie, merse în patru labe la baie şi văzu pe podea, în spatele piciorului

chiuvetei, o lamă de bărbierit ruginită. Îi luă zece minute să o scoată de acolo şi degetele lui fără vlagă ratară de multe ori până izbutiră să o ia de pe gresie. Încercă să-şi taie gâtul cu ea, dar îi căzu din mână după ce reuşi doar să-şi zgârie bărbia în trei locuri. Se lăsă pe podea şi plânse până adormi.

Când se trezi din nou, putea să stea în picioare şi se ridică. Îşi băgă capul sub jetul de apă rece şi bău patru pahare. I se făcu rău şi începu să tremure. Se întoarse în dormitor şi se lăsă pe salteaua pătată de sânge, dar se ridică aproape imediat şi se duse clătinându-se grăbit spre baie, unde se lăsă în genunchi şi căută pe podea până găsi lama. Şi-o puse în buzunarul de la vestă, unde dădu şi peste brichetă. O scoase şi se uită la ea. O lucire vicleană îi apăru în ochiul deschis. O lucire care nu era a cuiva zdravăn la cap.

Tremurând în aşa hal încât îi clănţăneau dinţii, se ridică de pe podeaua băii şi se duse iar în dormitor. Râse aspru când văzu ziarul sub masa unde jucaseră cărţi gorila şi băiatul roşu în obraji. Îl făcu ferfeniţă, se duse la uşă şi puse hârtia pe podea, lângă uşă. Pe fundul fiecărui sertar al dulapului găsi câte o foaie de hârtie de împachetat. Le strânse ghemotoc şi le puse peste bucăţile de ziar. Cu lama făcu o tăietură lungă în saltea, scoase bumbacul cenuşiu cu care era umplută şi îl duse la uşă. Nu mai tremura, nu se mai împiedica şi îşi folosea mâinile cu dexteritate. Obosi să mai scoată bumbacul şi trase restul saltelei cu totul la uşă.

Chicoti şi, după a treia încercare, reuşi să-şi aprindă bricheta. Apropie flacăra de baza grămezii sprijinite de uşă. La început, stătu aproape de grămadă, ghemuit deasupra ei, dar pe măsură ce fumul se întetea, se trase înapoi, pas cu pas, tuşind. Se duse repede în baie, înmuie un prosop în apă şi şi-l înfăşură în jurul capului, acoperindu-şi ochii, nasul şi gura. Se întoarse în dormitor în fugă, împiedicându-se. Acum era o siluetă ştearsă în camera plină de fum; se lovi de pat şi se aşeză alături pe podea.

Acolo îl găsi Jeff când intră.

Gorila veni înjurând şi tuşind prin cârpa pe care şi-o ţinea la gură şi la nas. Împingând uşa, împinsese un pic şi grămada care ardea. Îi dădu câteva şuturi ca să o dea din drum şi călcă pe resturile în flăcări în timp ce se apropia de Ned. Îl luă de guler din spate şi-l scoase afară din cameră.

Ajuns afară, încă ţinându-l de guler, Jeff îi puse piedică şi-l trase după el în fugă până la capătul holului. Acolo îl împinse printr-o uşă deschisă şi strigă:

— O să-ţi mănânc urechile când mă întorc, javră.

Îl lovi iar, ieşi pe hol, trânti uşa şi răsuci cheia în broască.

Ned Beaumont se opri din cădere agăţându-se de o masă. Se îndreptă de spate şi se uită în jur. Prosopul îi căzuse şi îi stătea ca un fular în jurul gâtului şi al umerilor. Camera avea două ferestre. Se duse până la cea mai apropiată şi încercă să o ridice. Era blocată. O deblocă şi ridică geamul. Afară era întuneric. Îşi puse un picior pe pervaz, apoi pe celălalt, se întoarse ca să se sprijine pe burtă, se lăsă în jos până când rămase agăţat numai cu mâinile, căută cu talpa ceva pe care să se sprijine, nu găsi nimic şi se lăsă să cadă.

5
Spitalul

I

O asistentă îi făcea ceva lui Ned Beaumont la față.

— Unde sunt? întrebă el.

— La spitalul St. Luke.

Era o asistentă mică de statură, cu ochi foarte mari, căprui, cu o voce domoală parcă fără suflu şi cu un parfum de mimoze.

— Ce zi?

— E luni.

— Anul, luna?

Când asistenta se încruntă la el, Ned spuse:

— A, lasă. De când sunt aici?

— Asta e a treia zi.

— Unde-i telefonul? întrebă el şi încercă să se ridice.

— Stai liniştit, îi spuse asistenta. Nu poți să vorbeşti la telefon şi n-ai voie să te agiți.

— Atunci vorbeşte tu. Sună la Hartford 6116 şi spune-i domnului Madvig că trebuie să-l văd urgent.

— Domnul Madvig vine aici în fiecare după-amiază, dar nu cred că doctorul Tait o să te lase să vorbeşti cu nimeni, deocamdată. De fapt, acum ai vorbit mai mult decât trebuia.

— Ce e acum, dimineață sau amiază?

— Dimineață.

— Nu pot să aştept atât, sună-l acum.

— Doctorul Tait o să apară în curând.

— Nu vreau să vorbesc cu niciun doctor Tait, zise Ned nervos. Vreau cu Paul Madvig.

— O să faci ce ți se spune. O să stai aici liniştit până vine doctorul Tait.

Ned se uită urât la ea.

— Ce asistentă grozavă mai eşti şi tu. Nu ți-a spus nimeni că nu e bine pentru pacienți să te cerți cu ei?

Femeia îi ignoră întrebarea.

— În plus, nu ştiu ce-mi faci, dar mă doare falca.

— Dacă stai nemişcat nu te mai doare.

El tăcu un moment, apoi întrebă:

— Ce se presupune că mi s-a întâmplat? Sau n-ai ajuns până acolo cu lecțiile ca să ştii?

— Probabil o încăierare între beți, răspunse cu seriozitate asistenta, dar nu reuşi să-şi înăbuşe râsul. Dar pe cuvânt că n-ar trebui să vorbeşti aşa de mult şi nu poți să vezi pe nimeni până nu-ți dă voie doctorul.

II

Paul Madvig ajunse la spital după-amiaza devreme.

— Doamne, mă bucur că eşti iar viu! spuse el.

Cuprinse în palme mâna nebandajată a invalidului.

— Sunt bine. Dar uite ce trebuie să faci tu: ia-l pe Walt Ivans şi du-l la Braywood şi arată-l vânzătorilor de arme de acolo. El...

— Mi-ai spus toate astea. S-a rezolvat.

Ned Beaumont se încruntă.

— Ți-am spus eu?

— Da, în dimineața în care ai fost găsit. Te-au dus la Spitalul de Urgență şi nu i-ai lăsat să-ți facă nimic până nu am venit eu aici. Mi-ai spus despre Ivans şi Braywood, după care ai leşinat.

— Nu-mi amintesc nimic. I-ai prins?

— I-am prins pe frații Ivans, da, şi Walt Ivans a vorbit după ce a fost identificat în Braywood, iar Marele Juriu i-a pus sub acuzare pe Jeff Gardner şi pe alți doi, dar n-am reuşit să-l amestecăm şi pe Shad în asta. Gardner e tipul cu care s-a târguit Ivans, şi toată lumea ştie şi n-ar face nimic fără să-i spună Shad. Dar să şi dovedim asta e cu totul altă chestie.

— Jeff e tipul care arată ca o maimuță, nu? A fost săltat?

— Nu. Shad l-a luat cu el şi l-a ascuns după ce ai scăpat, cred. Te-au cam caftit, nu?

— Mda. În Dog House, sus. Am fost acolo să-i întind o cursă şi-am căzut într-a lui, zise el încruntându-se. Mi-aduc aminte că am fost acolo cu Whisky Vassos şi că am fost muşcat de câine şi bătut de Jeff şi de un puşti blond. Apoi îmi amintesc un foc şi cam atât. Cine m-a găsit? Şi unde?

— Un polițist te-a găsit, te târai în patru labe pe mijlocul străzii Colman la trei dimineața. Lăsaseşi o dâră de sânge în urma ta.

— Mă gândesc să fac nişte chestii ciudate, spuse Beaumont.

III

Asistenta micuță cu ochi mari întredeschise încetişor uşa şi-şi vârî capul înăuntru.

Ned Beaumont îi vorbi obosit:

— Ne jucăm cucubau? Dar nu crezi că eşti puțin cam în vârstă pentru asta?

Asistenta deschise uşa mai larg şi rămase în prag, ținând-o de margine cu o mână.

— Nu-i de mirare că te bat oamenii, zise ea. Am vrut să văd dacă eşti treaz. Domnul Madvig şi... o doamnă sunt aici, adăugă ea după o pauză, cu vocea şi mai eterică şi ochii şi mai strălucitori.

Ned o privi curios şi puțin zeflemitor.

— Ce fel de doamnă?

— E doamna Janet Henry, spuse ea de parcă ar fi dezvăluit ceva plăcut şi neaşteptat.

Ned se întoarse pe o parte, cu spatele la asistentă. Îşi închise ochii. Un colţ al gurii îi zvâcni, dar vocea i se golise de orice expresie.

— Spune-le că dorm.

— Nu poţi să faci asta. Ştiu că nu dormi, chiar dacă nu te-au auzit vorbind, altfel m-aş fi întors la ei mai devreme.

El mormăi teatral şi se propti într-un cot.

— O să vină şi altă dată. Aşa că mai bine scap acum.

Privindu-l disprețuitor, asistenta îi spuse sarcastică:

— A trebuit să aducem polițişti în fața spitalului să se lupte cu toate femeile care vor să te vadă.

— Ție-ți convine să vorbești. Poate că eşti impresionată de fiicele senatorilor pe care le vezi tot timpul în ziar la rubrica de mondenități, dar n-ai fost vânată de ele ca mine. Crede-mă, mi-au făcut viața un calvar, ele şi mondenitățile lor. Fiicele senatorilor, mereu fiicele senatorilor, niciodată o fiică de deputat sau de secretar de stat sau de consilier municipal, doar așa, de dragul diversității... Crezi că senatorii sunt mai fecunzi decât...

— Nu eşti deloc amuzant. E din cauza pieptănăturii. Îi conduc înăuntru.

Ieşi din cameră. Ned Beaumont inspiră adânc. Ochii îi străluceau. Îşi umezi buzele şi apoi le strânse într-un zâmbet secretos, dar când intră Janet Henry în cameră, fața îi luă o expresie politicoasă.

Femeia veni direct la patul lui şi spuse:

— Oh, domnule Beaumont, m-am bucurat aşa de mult când am auzit că eşti mai bine încât pur și simplu a trebuit să vin să te văd.

Îl luă de mână şi îi zâmbi. Deşi ochii ei nu erau căprui-închis, părul ei blond natural îi făceau să pară aşa.

— Dacă nu voiai să vin, să nu dai vina pe Paul. L-am forțat să mă aducă.

— Mă bucur mult că ai venit, spuse Ned Beaumont zâmbind. E foarte drăguț din partea ta.

Paul Madvig, care intrase în urma lui Janet, se dusese pe partea cealaltă a patului. Îi zâmbi cu afecțiune întâi femeii, apoi lui Ned, şi zise:

— Ştiam că o să te bucuri, Ned. I-am şi spus. Cum te simți azi?

— Magnific. Trageți-vă nişte scaune.

— Nu putem să stăm mult, spuse Madvig. Trebuie să mă întâlnesc cu McLaughlin la Grandcourt.

— Dar eu nu, spuse Janet Henry şi îi zâmbi iar lui Ned Beaumont. Pot să mai stau puțin?

— M-aş bucura, o asigură Ned Beaumont, în timp ce Madvig, venind cu un scaun pentru ea, le zâmbi încântat amândurora spunând:

— Foarte bine.

După ce fata luă loc, iar haina ei neagră era aşezată frumos pe spătarul scaunului, Madvig se uită la ceas şi îi anunță că trebuie să plece. Îi strânse mâna lui Ned.

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, mersi, Paul.

— Bun, atunci fă-te bine.

Madvig se întoarse spre Janet Henry, se opri şi i se adresă iar lui Ned:

— Cât de departe crezi că ar trebui să merg cu McLaughlin acum, că e prima dată?

Ned ridică puțin din umeri.

— Cât de departe vrei, câtă vreme nu-i spui nimic în mod direct. Asta îl sperie. Dar îl poți angaja să comită crime dacă i-o zici pe ocolite, cam aşa: „Dacă, să zicem, ar fi un tip, Smith, care locuieşte în locul cutare şi cutare şi s-ar îmbolnăvi sau ceva şi nu s-ar face bine şi s-ar întâmpla ca tu să vii să mă vezi o dată şi, din întâmplare, un plic adresat ție mi-a fost trimis în grijă mie, de unde aş şti că avea cinci sute de dolari în el?"

Madvig dădu din cap.

— Nu vreau nicio crimă, spuse el, dar avem nevoie de votul ăla pentru calea ferată.

Se încruntă.

— Mi-aş dori să fii pe picioare, Ned.

— O să fiu în câteva zile. Ai văzut *Observer*-ul din dimineaţa asta?

— Nu.

Ned Beaumont aruncă o privire în jur.

— L-a luat cineva. Mizeria era într-un editorial pus în chenar în mijlocul primei pagini. *Ce au de gând să facă oficialităţile oraşului în privinţa asta?* O listă cu asasinatele petrecute în ultimele şase săptămâni ca să arate că avem un val de crime. Şi o listă mult mai redusă cu cei care au fost prinşi, ca să arate că poliţia nu e capabilă să facă mare lucru. Trăncănesc în special despre asasinarea lui Taylor Henry.

Când auzi numele fratelui ei, Janet Henry tresări şi scoase un oftat aproape inaudibil. Madvig se uită la ea şi apoi repede la Ned, avertizându-l scurt din cap.

Ned Beaumont, ignorând efectul spuselor sale, continuă:

— Au fost necruţători în privinţa asta. Au acuzat poliţia că s-a ţinut departe de crimă timp de o săptămână pentru ca un jucător cu influenţă în cercurile politice înalte să se poată folosi de tragedie ca să-şi rezolve problemele cu alt jucător – adică eu, care m-am dus la Despain să-mi recuperez banii. Şi se întrebau ce crede senatorul Henry despre felul în care noii lui aliaţi politici se folosesc de uciderea fiului său.

Madvig, roşu la faţă, se uită grăbit la ceas şi spuse:

— O să-l cumpăr şi o să-l citesc. Trebuie să...

— În plus, continuă Ned senin, au acuzat poliţia că, după ani de zile în care le-au protejat, au făcut raiduri în locurile ale căror proprietari n-au ieşit la înaintare cu contribuţii enorme pentru campania electorală. Asta au făcut din răfuiala ta cu Shad O'Rory. Şi au promis să publice o listă cu

locurile care încă sunt deschise fiindcă proprietarii lor au plătit.

— Măi, măi, spuse Madvig jenat, apoi i se adresă lui Janet Henry: La revedere, să ai o vizită plăcută.

Lui Ned Beaumont îi zise înainte să iasă:

— Ne vedem mai târziu.

Janet Henry se aplecă în scaun.

— De ce nu mă placi? îl întrebă ea pe Ned.

— S-ar putea totuşi să te plac.

— Ba nu. Ştiu asta, zise fata dând din cap.

— Nu te lua după manierele mele. Sunt întotdeauna destul de proaste.

— Nu mă placi, insistă ea, fără să-i răspundă la zâmbet. Şi aş vrea să mă placi.

— De ce? o întrebă el modest.

— Pentru că eşti prietenul cel mai bun al lui Paul.

— Paul, spuse el privind-o dintr-o parte, are mulţi prieteni, e politician.

Ea păru iritată.

— Tu eşti prietenul lui cel mai bun.

Se opri, apoi adăugă:

— El aşa crede.

— Tu ce crezi? o întrebă el aproape serios.

— Eu cred că eşti, răspunse ea grav, altfel nu ai fi aici acum. N-ai fi trecut prin ce-ai trecut pentru el.

Gura lui Ned tresări într-un zâmbet vag. Nu spuse nimic.

Când deveni clar că el n-o să vorbească, Janet spuse serioasă:

— Mi-aş dori să mă placi, dacă poţi.

— S-ar putea totuşi să te plac, repetă el.

— Ba nu, dădu ea din cap.

Ned îi zâmbi. Avea un zâmbet tineresc şi atrăgător, ochii timizi, iar vocea sfidătoare şi confesivă.

— Îţi spun eu de ce crezi asta, domnişoară Henry. E pentru că... ştii, Paul m-a luat din drum, cum s-ar zice, acum

un an, şi sunt cam ciudat şi cam neîndemânatic când sunt în prezenţa oamenilor ca tine, care aparţin unei cu totul alte lumi, societăţii înalte şi mondenităţii, iar tu confunzi această... ăăă... *gaucherie* cu adversitatea, ceea ce nu e deloc.

— Mă ridiculizezi, spuse ea fără resentiment şi se ridică.

Când plecă, Ned Beaumont se lăsă în perne şi se uită la tavan cu ochi sclipitori până intră asistenta.

— Ce mai pui la cale?

Ned Beaumont îşi înălţă capul şi o privi posomorât, dar nu-i răspunse.

— A ieşit de aici aproape plângând, zise asistenta.

Ned îşi lăsă iar capul pe pernă.

— Probabil că încep să-mi pierd puterea, spuse el. De obicei *chiar reuşesc* să le fac pe fetele senatorilor să plângă.

IV

Un bărbat oacheş de înălţime medie, tânăr şi spilcuit, cu o faţă rafinată şi netedă, intră în rezerva lui Ned.

Acesta se ridică în capul oaselor şi spuse:

— Salut, Jack.

— N-arăţi aşa de rău pe cât credeam, spuse Jack şi se apropie de marginea patului.

— Sunt încă întreg. Ia-ţi un scaun.

Jack se aşează şi scoase un pachet de ţigări.

— Mai am o misiune pentru tine, spuse Ned, apoi bagă o mână sub pernă şi scoase un plic.

Jack îşi aprinse ţigara înainte să ia plicul alb, pe care erau trecute adresa spitalului şi numele lui Ned Beaumont ca destinatar, datat cu două zile în urmă. Înăuntru era o singură foaie de hârtie bătută la maşină, pe care Jack o scoase şi o citi.

Ce ştii despre Paul Madvig atât de important încât Shad O'Rory voia aşa mult să afle?

Are ceva de-a face cu asasinarea lui Taylor Henry?
Dacă nu, de ce te-ai străduit atâta să păstrezi secretul?

Jack reîmpături foaia şi o puse înapoi în plic înainte să-şi ridice privirea. Apoi întrebă:

— Are vreo logică?

— Nu, din câte ştiu eu. Vreau să afli cine a scris-o.

Jack dădu din cap.

— O păstrez?

— Da.

Jack îşi puse plicul înapoi în buzunar.

— Ai idee cine ar fi putut scrie asta?

— Niciuna.

Jack studie capătul aprins al ţigării.

— E dificil, ştii, spuse el grăbit.

— Ştiu, şi tot ce pot să-ţi spun e că au fost mai multe în ultima săptămână. Asta e a treia pe care o primesc. Ştiu că Farr a primit şi el cel puţin una. Nu ştiu cine a mai primit.

— Pot să le văd şi pe celelalte?

— E singura pe care o am. Dar toate sunt cam la fel, aceeaşi hârtie, acelaşi tipar, trei întrebări în fiecare, toate pe acelaşi subiect.

Jack îl privi curios pe Ned Beaumont.

— Dar nu aceleaşi întrebări?

— Nu tocmai, însă toate cu aceeaşi bătaie.

Jack încuviinţă şi trase din ţigară.

— Înţelegi că treaba asta e strict secretă, zise Ned.

— Sigur, răspunse Jack şi îşi scoase ţigara din gură. Când ai spus „aceeaşi bătaie" te-ai referit la legătura lui Madvig cu crima?

— Da, spuse Ned privindu-l calm. Şi nu e nicio legătură.

Faţa oacheşă a lui Jack era de nepătruns.

— Nu văd cum ar putea fi, spuse el şi se ridică.

V

Asistenta aduse un coş mare plin de fructe.

— Nu că-i minunat? întrebă ea şi-l puse jos.

Ned Beaumont dădu încet din cap.

Asistenta scoase din coş un plic mic şi rigid.

— Pun pariu că e de la ea, spuse întinzându-i plicul.

— Pe cât pui pariu?

— Pe cât vrei.

Ned dădu din cap ca şi cum o suspiciune sumbră îi fusese confirmată.

— Te-ai uitat.

— Ah, eşti...

Se opri când Ned începu să râdă, dar expresia de indignare îi rămase pe faţă.

Bărbatul luă din plic cartea de vizită a lui Janet Henry. Doar două cuvinte erau scrise pe ea: „Te rog!" Uitându-se încruntat la cartea de vizită, îi spuse asistentei:

— Ai câştigat.

Apoi lovi cartonaşul de unghia degetului mare.

— Ia din coş ce vrei tu şi fă să pară că am mâncat din el.

Mai târziu, în acea după-amiază, scrise:

> Draga mea domnişoară Henry,
>
> M-ai copleşit cu bunătatea dumitale – mai întâi pentru că ai venit să mă vezi şi apoi pentru că mi-ai trimis fructele. Nu ştiu deloc cum să-ţi mulţumesc, dar sper că într-o zi o să-ţi pot mai clar arăta recunoştinţa mea.
>
> Al dumitale cu sinceritate,
> Ned Beaumont.

Când termină, citi ce scrisese, rupse foaia şi rescrise totul. Erau aceleaşi cuvinte, dar le schimbă ordinea în a doua frază: „să-ţi pot arăta mai clar recunoştinţa mea."

VI

Când intră Opal Madvig, Ned Beaumont, în halat şi papuci de casă, citea *Observer* în timp ce lua micul dejun, la o masă lângă fereastră. Împături ziarul, îl puse cu faţa în jos pe masă, lângă tava cu mâncare, şi o salută cordial:

— Bună, micuţo.

Era alb la faţă.

— De ce nu m-ai sunat când te-ai întors din New York? îl luă ea la rost.

Şi ea era palidă. Paloarea îi accentua textura pielii de copil, dar îi făcea faţa să pară mai puţin tânără. Ochii ei albaştri erau larg deschişi şi întunecaţi de emoţie, dar nu şi uşor de citit. Se ţinea dreaptă fără să fie rigidă, de parcă era mai sigură de echilibrul ei decât de stabilitatea pământului de sub picioare. Ignorând scaunul pe care Ned îl trăsese de lângă perete pentru ea, repetă la fel de imperativ:

— De ce nu m-ai sunat?

El râse uşor şi binevoitor şi spuse:

— Îmi place cum îţi vine nuanţa aia de castaniu.

— Ah, Ned, te rog...

— Aşa e mai bine. Aveam de gând să vin pe la voi, dar, na, s-au întâmplat multe de când m-am întors şi au fost o grămadă de lucruri de descâlcit din perioada cât am lipsit, şi când am terminat cu ele, am dat peste Shad O'Rory şi am ajuns aici.

Făcu un gest larg cu braţul indicând spitalul.

Tonul lui relaxat nu îi diminuă gravitatea lui Opal.

— O să-l spânzure pe Despain ăla? întrebă ea cu asprime.

El râse şi spuse:

— N-o să ajungem prea departe dacă vorbim aşa.

— O să-l spânzure, Ned? întrebă ea încruntată, dar cu mai puţină asprime în glas.

— Nu cred, răspunse el dând încet din cap. Se pare că nu l-a omorât el pe Taylor totuşi.

Opal nu păru surprinsă.

— Ştiai asta când m-ai rugat să... să te ajut să obţii... sau să aranjezi... probe împotriva lui?

El îi zâmbi cu reproş.

— Bineînţeles că nu, micuţo. Drept cine mă iei?

— Ba ştiai.

Vocea îi era la fel de rece şi disprețuitoare precum ochii ei albaştri.

— Voiai doar să-ţi recuperezi banii pe care ţi-i datora şi m-ai făcut să te ajut să te foloseşti de moartea lui Taylor.

— Cum crezi, îi răspunse el indiferent.

Ea se apropie cu încă un pas. Un tremur foarte uşor îi mişcă bărbia o clipă, apoi faţa ei tânără redeveni fermă şi curajoasă.

— Ştii cine l-a omorât? întrebă ea şi-l scrută cu privirea.

El clătină încet din cap că nu.

— Tata?

— Întrebi dacă Paul ştie cine l-a omorât? zise el clipind.

Ea bătu din picior şi ţipă:

— Întreb dacă tata l-a omorât!

Net îi puse o palmă pe gură, se uită spre uşa închisă şi murmură:

— Taci.

Ea îi împinse mâna şi se dădu înapoi.

— El a făcut-o? insistă fata.

— Dacă tot ţii să fii prostuţă, îi spuse el cu voce joasă, enervată, măcar nu vorbi la megafon. Nimănui nu-i pasă ce idei idioate îţi trec prin cap, câtă vreme le ţii pentru tine, dar trebuie să le ţii pentru tine.

Ochii lui Opal se deschiseră mari şi întunecaţi.

— Deci el l-a omorât, spuse ea cu o voce stinsă, plată, dar foarte sigură.

El îşi împinse faţa înspre a ei.

— Nu, draga mea, zise Ned cu o voce furioasă, dar mieroasă. Nu el l-a omorât.

Îşi ţinu faţa aproape de a ei. Un zâmbet maliţios îi distorsiona trăsăturile.

Fermă în atitudine şi în voce, fără să se retragă, Opal spuse:

— Dacă n-a făcut-o el, nu văd de ce contează ce spun sau cât de tare.

Un colţ al gurii lui zvâcni a dispreţ.

— Ai fi surprinsă să afli câte lucruri nu înţelegi, îi spuse el furios, şi nici n-o să le înţelegi, dacă o ţii tot aşa.

Ned făcu un pas mare în spate şi îşi băgă mâinile în buzunarele halatului. Ambele colţuri ale gurii îi erau trase în jos şi fruntea îi era încreţită. Se uita cu ochii mijiţi la podeaua din faţa picioarelor ei.

— De unde ţi-a venit ideea asta tâmpită?

— Nu e o idee tâmpită. Ştii că nu e.

Pierzându-şi răbdarea, Ned se foi şi insistă:

— De unde ţi-a venit?

Opal se foi şi ea.

— N-am luat-o de nicăieri. Am... am avut o revelaţie.

— Prostii, spuse el tăios, privind în sus spre ea, pe sub sprâncene. Ai citit *Observer* azi-dimineaţă?

— Nu.

Ned se uită la ea sceptic.

Enervarea îi coloră fetei obrajii.

— Nu l-am citit. De ce întrebi?

— Nu? întrebă el pe un ton care spunea că n-o crede, dar scepticismul îi dispăruse din privire.

Ochii lui erau acum doar gânditori, apoi se aprinseră dintr-odată. Îşi scoase mâna dreaptă din buzunarul halatului. I-o întinse cu palma în sus.

— Dă-mi să văd scrisoarea.

Ea îl privi cu ochii măriţi.

— Poftim?

— Scrisoarea, scrisoarea bătută la maşină – trei întrebări şi nicio semnătură.

Opal îşi plecă ochii să-i evite privirea, dar pe chip i se citea că se simte jenată. După un moment de ezitare, întrebă:

— De unde-ai ştiut?

Apoi şi îşi deschise poşeta neagră.

— Toată lumea din oraş a primit cel puţin una, îi spuse el nepăsător. Doar pe asta ai primit-o?

— Da.

Fata îi întinse o hârtie mototolită. Ned o îndreptă şi citi:

Eşti chiar aşa de proastă să nu ştii că tatăl tău ţi-a omorât iubitul?

Dacă nu ştii, de ce l-ai ajutat pe el şi pe Ned Beaumont în încercarea lor de a pune crima în cârca unui om inocent?

Ştii că dacă îl ajuţi pe tatăl tău să scape de justiţie devii complice la crima lui?

Ned Beaumont dădu din cap şi zâmbi uşor.

— Sunt toate cam la fel.

Mototoli hârtia şi o aruncă în coşul de gunoi de lângă masă.

— O să mai primeşti probabil şi altele, acum, că eşti pe lista destinatarilor.

Opal Madvig îşi muşcă buza de jos. Ochii ei albaştri erau strălucitori, dar lipsiţi de căldură. Studie faţa calmă a lui Ned Beaumont.

— O'Rory încearcă să facă material electoral din asta, spuse Ned. Ştii de problema mea cu el. S-a întâmplat pentru că a crezut că am rupt-o cu tatăl tău şi că aş putea fi cumpărat ca să-l fac să pară vinovat de crimă, măcar atâta cât să scadă în sondaje, şi n-am vrut.

Privirea ei nu se schimbă.

— Pe ce te-ai certat cu tata?

— Dacă ne-am certat, e doar treaba noastră, micuțo, îi spuse el blând.

— V-ați certat în separeu la Carson. V-ați certat când ai aflat că el chiar l-a... că l-a omorât pe Taylor, adăugă ea curajoasă, printre dinți.

Ned râse şi o întrebă pe un ton batjocoritor:

— Adică nu ştiam asta de la început?

Opal nu avu nicio reacție la umorul lui Ned.

— De ce m-ai întrebat dacă am văzut *Observer*? Ce era în el?

— Aceleaşi prostii, dar mai multe, îi spuse el calm. E acolo pe masă dacă vrei să te uiți. O să tot apară până se termină campania: o să fie genul ăla de campanie. Şi i-ai face un bine tatălui tău dacă ți-ai înghiți...

Se opri şi făcu un gest de iritare pentru că ea nu-l mai asculta.

Opal se duse la masă şi luă ziarul pe care Ned îl lăsase din mână când intrase ea.

— E pe prima pagină, *O scrisoare deschisă pentru Primar*, spuse el zâmbind binevoitor.

În timp ce citea, Opal începu să tremure, îi tremurau genunchii, mâinile, gura, astfel că Ned se încruntă neliniştit. După ce termină de citit şi aruncă ziarul pe masă, se întoarse spre el, cu trupul ei înalt şi chipul blond statuare în imobilitatea lor. I se adresă cu o voce joasă, printre buzele care abia se mişcau:

— N-ar îndrăzni să spună aşa ceva dacă n-ar fi adevărat.

— Asta nu-i nimic în comparație cu ce-o să mai spună, zise el tărăgănat.

Părea amuzat, deşi în ochii lui se vedea o urmă de furie abia stăpânită.

Ea îl privi un timp, apoi, fără să spună nimic, se îndreptă spre uşă.

— Stai, zise Ned.

Opal se opri şi-i înfruntă privire. Ned îi zâmbea prietenește acum, în timp ce chipul fetei era în continuare ca al unei statui.

— Politica e un joc dur, micuțo, aşa cum e jucată acum, aici. *Observer* e de partea cealaltă a baricadei şi nu-şi bat capul cu adevărul, vor doar să-i facă rău lui Paul. Ei...

— Nu cred asta. Îl ştiu pe domnul Mathews; soția lui, care e cu câțiva ani mai mare decât mine, mi-a fost colegă de şcoală şi eram prieteni. Nu cred că ar spune aşa ceva despre tati dacă nu ar fi adevărat sau dacă n-ar avea motive serioase să creadă că e adevărat.

Ned Beaumont chicoti.

— Ştii multe despre asta. Mathews e îndatorat până peste urechi. State Central Trust Company deține ipoteci pe fabrica lui şi pe casă. State Central îi aparține lui Bill Roan. Bill Roan se luptă pentru Senat cu Henry. Mathews face ce i se spune să facă şi publică ce i se spune să publice.

Opal Madvig tăcea. Nimic nu arăta că ar fi fost convinsă de argumentul lui.

Ned continuă, vorbind prietenos, persuasiv:

— Asta... zise el arătând cu degetul spre ziar, e nimic pe lângă ce-o să urmeze. O să-i tot zornăie oasele lui Taylor Henry până le vine în cap ceva şi mai rău şi o să ne tot confruntăm cu genul ăsta de chestii până se termină alegerile. Ar fi bine să ne obişnuim de pe-acum, şi tu, dintre toți oamenii, n-ar trebui să te laşi deranjată de asta. Lui Paul nu-i pasă aşa de mult. E politician şi...

— E un criminal, murmură ea răspicat.

— Şi fiica lui e o toantă, strigă el iritat. O să termini odată cu prostia asta?

— Tatăl meu e un criminal.

— Eşti nebună. Ascultă la mine, micuțo. Tatăl tău n-a avut nimic de-a face cu omorârea lui Taylor. El...

— Nu te cred, spuse ea grav. N-o să te mai cred niciodată.

Ned o privi încruntat.

Fata îi întoarse spatele și se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă. Lasă-mă să...
Opal ieşi şi trânti uşa.

VII

Faţa lui Ned Beaumont, după ce se înfurie la auzul uşii trântite, deveni extrem de gânditoare. Fruntea i se încreţi. Îşi miji ochii negri, care deveniră introspectivi. Buzele i se ţuguiară sub mustaţă. Îşi duse repede un deget la gură şi începu să-şi roadă unghia. Respira regulat, dar mai adânc decât de obicei.

Dincolo de uşa lui se auziră paşi. Îşi abandonă aerul gânditor şi se duse încet la fereastră, fredonând *Little Lost Lady*. Paşii trecură mai departe. Se opri din fredonat şi se aplecă să ia foaia cu cele trei întrebări adresate lui Opal Madvig. N-o îndreptă, ci o puse, mototolită cum era, într-un buzunar al halatului.

Găsi un trabuc şi îl aprinse, apoi, cu trabucul între dinţi, se apropie de masă şi, prin fum, cu ochii mijiţi, rămase uitându-se la prima pagină din *Observer*.

O SCRISOARE DESCHISĂ PENTRU PRIMAR

Domnule primar:

Observer a intrat în posesia anumitor informaţii despre care credem că sunt de o importanţă capitală în elucidarea misterului care înconjoară recenta asasinare a lui Taylor Henry.

Aceste informaţii sunt incluse în câteva depoziţii care se află acum în seiful ziarului *Observer*. Esenţa acestor depoziţii e următoarea:

1. Paul Madvig s-a certat cu Taylor Henry acum câteva luni în privinţa atenţiei pe care i-o dădea tânărul fiicei sale şi i-a interzis acesteia să-l mai vadă pe Henry.

2. Fiica lui Paul Madvig a continuat totuşi să se întâlnească cu Taylor Henry într-o cameră mobilată închiriată special pentru acest scop.

3. Au fost împreună în acea cameră mobilată în după-amiaza zilei în care a fost omorât.

4. Paul Madvig a fost acasă la Taylor Henry în acea seară, pentru o nouă confruntare cu tânărul sau cu tatăl lui.

5. Paul Madvig părea furios când a plecat de la Henry, cu câteva minute înainte ca Taylor Henry să fie ucis.

6. Paul Madvig şi Taylor Henry au fost văzuţi la câteva străduţe distanţă unul de altul, la mai puţin de un cvartal de locul unde a fost găsit cadavrul tânărului şi cu nu mai mult de un sfert de oră înainte ca acesta să fie descoperit.

7. Departamentul de poliţie nu are în prezent niciun detectiv angajat în căutarea ucigaşului lui Taylor Henry.

Observer este de părere că trebuie să ştiţi aceste lucruri şi că alegătorii şi plătitorii de impozite trebuie să le ştie. *Observer* nu are niciun interes în această chestiune, niciun alt motiv în afară de dorinţa de a vedea justiţia împlinită. *Observer* este dispus să ofere acele depoziţii, precum şi alte informaţii pe care le deţine, dumneavoastră sau oricărei oficialităţi calificate a oraşului sau statului şi, dacă aşa ceva ar ajuta justiţia, să se abţină de la a publica detaliile cuprinse în aceste depoziţii.

Dar *Observer* nu va permite ca informaţiile incluse în respectivele depoziţii să fie ignorate. Dacă oficialităţile alese şi desemnate să aplice legea şi ordinea în acest oraş şi în acest stat nu consideră declaraţiile ca fiind destul de importante, Observer va pune chestiunea în mâinile celui mai înalt tribunal, Oamenii acestui Oraş, publicându-le.

H.K. MATHEWS, Editor

Ned Beaumont mormăi dispreţuitor şi suflă fumul trabucului în jos, înspre pagina de ziar, dar privirea îi rămase întunecată.

VIII

Devreme în acea după-amiază, mama lui Paul Madvig veni să-l vadă pe Ned.

O îmbrăţişă şi o sărută pe ambii obraji până când femeia îl împinse, spunându-i pe un ton fals sever:

— Opreşte-te! Eşti mai rău decât terrierul pe care-l avea Paul.

— Sunt pe jumătate terrier, pe linie paternă, spuse el şi se duse în spatele ei s-o ajute să-şi dea jos haina din blană de focă.

Ea îşi netezi rochia neagră, se îndreptă către pat şi se aşeză.

Ned îi atârnă haina pe spătarul scaunului şi se opri în faţa ei, cu picioarele depărtate şi mâinile în buzunarele halatului de baie.

Femeia îl studie cu ochi critici.

— N-arăţi aşa de rău, spuse ea, dar nici aşa de bine. Cum te simţi?

— Grozav. Mai stau pe-aici doar de dragul asistentelor.

— Nici asta nu m-ar surprinde prea mult. Nu te mai holba ca un motan Cheshire. Mă iriţi. Stai jos, spuse ea şi bătu cu palma pe pat.

Bărbatul se aşeză.

— Paul crede că ai făcut ceva foarte măreţ şi nobil când ai făcut ce-ai făcut, dar nu poţi să-mi spui că dacă ai fi fost cuminte, ai mai fi ajuns în belelele în care ai ajuns.

— Ah, mamă...

Doamna Madvig îl întrerupse. Privirea ochilor săi albaştri la fel de tineri ca ai fiului ei se înfipse în ochii negri ai lui Ned Beaumont.

— Auzi, Ned, nu Paul l-a omorât pe ţâncul ăla, nu?

Surprins, Ned Beaumont căscă gura şi făcu ochii mari.

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. A fost mereu un băiat bun, dar am auzit că circulă nişte zvonuri urâte şi Dumnezeu ştie ce se întâmplă în politica asta. Că eu sigur n-am nici cea mai vagă idee.

Ned se uita la faţa ei osoasă cu o privire deopotrivă uimită şi plină de umor.

— Holbează-te la mine, spuse ea, dar n-am cum să știu ce plănuiți voi, bărbații, sau ce faceți fără să gândiți. Am renunțat să mai încerc să aflu cu mult timp înainte să te naști tu.

Ned o mângâie pe umăr.

— Ești grozavă, mamă, îi spuse el admirativ.

Ea se feri de atingerea lui și îl fixă cu ochi severi, pătrunzători.

— Mi-ai spune dacă ar fi într-adevăr vinovat?

Ned dădu din cap că nu.

— Atunci cum pot să știu că nu el a făcut-o?

Bărbatul începu să râdă.

— Pentru că dacă ar fi fost vinovat, ți-aș fi zis că nu e, apoi, când mă întrebai „mi-ai spune dacă el ar fi într-adevăr vinovat", aș fi zis că da.

Din ochi și din voce îi dispăru veselia.

— N-a făcut-o el, mamă.

Îi zâmbi doar cu buzele, care arătau ca două linii subțiri.

— Ar fi bine dacă ar mai fi cineva în orașul ăsta în afară de mine care să creadă că nu el e ucigașul și ar fi și mai bine dacă acel cineva ar fi mama lui.

IX

La o oră după plecarea doamnei Madvig, Ned Beaumont primi un pachet cu patru cărți și cartea de vizită a lui Janet Henry. Tocmai îi scria un bilet de mulțumire, când intră Jack.

Lăsând fumul să iasă odată cu vorbele, Jack spuse:

— Cred că am ceva, dar nu cred c-o să-ți placă.

Ned Beaumont se uită gânditor la tânărul dichisit și își netezi partea stângă a mustății cu degetul arătător.

— Dacă e vorba despre ceea ce te-am trimis să cauți, o să-mi placă, îi zise pe un ton relaxat, așa cum îi vorbise și Jack. Stai jos și spune-mi.

Jack se așeză cu grijă picior peste picior, își puse pălăria pe podea și își mută privirea de la țigară la Ned Beaumont.

— Se pare că mesajele au fost scrise de fiica lui Madvig.

Ochii lui Ned se măriră puțin, dar numai pentru o clipă. Fața lui își pierdu din culoare și respirația îi deveni neregulată. Vocea îi rămase neschimbată.

— Ce te face să crezi asta?

Jack scoase dintr-un buzunar interior două foi asemănătoare ca mărime, împăturite la fel. I le dădu lui Ned Beaumont, care, când le despături, văzu că pe fiecare erau trei întrebări bătute la mașină, aceleași trei întrebări pe fiecare dintre ele.

— Pe una mi-ai dat-o ieri. Poți să-mi spui pe care?

Ned Beaumont clătină din cap.

— Nu e nicio diferență între ele, spuse Jack. Pe cealaltă am scris-o pe Charter Street. Pe strada aia, Taylor Henry avea o cameră unde venea fiica lui Madvig – am scris-o cu o mașină Corona pe care am găsit-o acolo, pe hârtia găsită acolo. Din câte se știe până acum, existau numai două chei. El avea una și ea avea una. De când a fost omorât, fata s-a întors acolo de câteva ori.

Uitându-se încruntat la hârtii, Ned Beaumont dădu din cap fără să-l ridice.

Jack își aprinse o altă țigară folosind chiștocul pe care-l avea în mână, se duse la masă și-l stinse într-o scrumieră, apoi se întoarse. Nimic de pe fața sau din atitudinea lui nu arăta că era interesat de reacția lui Ned.

După încă un minut de liniște, Ned înălță puțin capul și întrebă:

— Cum ți-ai dat seama?

Jack își puse în colțul gurii țigara, care începu să se legene în timp ce bărbatul vorbea:

— Mi-a picat fisa după ce am citit *Observer* de dimineață. După asta s-a orientat și poliția, dar ei au ajuns acolo înaintea mea. Oricum, m-am descurcat. Polițaiul lăsat acolo responsabil e un prieten de-al meu, Fred Hurley, și pentru una de zece m-a lăsat să mă uit cât vreau.

Ned Beaumont flutură hârtiile.

— Poliția ştie despre asta?

Jack ridică din umeri.

— Nu le-am spus. L-am întrebat pe Hurley, dar nu ştia nimic. Fusese pus să păzească locul cât se hotărau ei cum să acționeze. Poate că ştiu, poate că nu.

Îşi scutură țigara pe podea.

— Aş putea să aflu.

— Lasă. Ce altceva?

— N-am mai căutat şi altceva.

După ce scrută o secundă fața impenetrabilă a tânărului, Ned se uită în jos la hârtii.

— Cum e locul ăla?

— E la 1324. Au închiriat o cameră cu baie pe numele French. Administratoarea spune că n-a ştiut cine erau până n-a venit poliția. Poate că n-a ştiut. E genul de loc unde nu se pun multe întrebări. Cică veneau acolo de multe ori, mai ales după-amiaza, şi că fata s-a întors de câteva ori în ultima săptămână, doar din câte ştia ea, dar ar fi putut să intre şi să iasă fără să fie văzută.

— Sigur e ea?

Jack dădu din mână rezervat.

— Descrierea se potriveşte, spuse el şi făcu o pauză, apoi adăugă nepăsător, suflând fumul: E singura pe care a văzut-o femeia după crimă.

Ned Beaumont îşi înălță iar capul. Avea o privire dură.

— Taylor a mai adus şi altele acolo?

Jack dădu iar din mână rezervat.

— Femeia n-a zis nimic, a spus că nu ştie, dar după cum a zis-o, sunt sigur că mințea.

— Nu ți-ai dat seama din ce ai văzut acolo?

Jack dădu din cap.

— Nu. Nu sunt prea multe lucruri femeieşti acolo – doar un kimono, chestii de toaletă, pijama şi de-astea.

— Multe lucruri de-ale lui?

— Un costum, o pereche de pantofi şi câteva perechi de chiloţi, pijama şi ciorapi şi tot aşa.

— Pălării?

Jack zâmbi.

— Nicio pălărie.

Ned Beaumont se ridică şi se duse la fereastră. Afară se întunecase aproape de tot. Pe geam se prelingeau câteva picături de ploaie şi altele continuau să se izbească de el. Se întoarse spre Jack.

— Mulţam, Jack, spuse Ned rar, uitându-se la el absent. Cred că o să mai am o treabă pentru tine în curând. Poate în seara asta. O să te sun.

— Bine, spuse Jack, apoi se ridică şi ieşi.

Ned Beaumont se duse la dulap să-şi ia hainele. Intră în baie şi se îmbrăcă. Când ieşi, în cameră era o asistentă înaltă, corpolentă, cu faţa palidă şi strălucitoare.

— Vai, te-ai îmbrăcat! exclamă ea.

— Da, trebuie să ies.

Chipul ei exprima deopotrivă uimire şi îngrijorare.

— Dar nu poţi, domnule Beaumont. E noaptea şi plouă şi doctorul Tait o să...

— Ştiu, ştiu, spuse el nerăbdător, o ocoli şi plecă.

6
Observer

I

Doamna Madvig deschise uşa de la intrare.

— Ned! strigă ea, eşti nebun? Te plimbi pe o noapte ca asta şi abia ai ieşit din spital.

— În taxi nu ploua, spuse el, dar rânjetului său îi lipsea energia. Paul e?

— A ieşit acum o jumătate de oră, cred că s-a dus la club. Dar intră, intră.

— Opal e acasă? întrebă Ned după ce închise uşa şi o urmă pe doamna Madvig în hol.

— Nu. A plecat de dimineaţă undeva.

Ned Beaumont se opri în faţa uşii spre camera de zi.

— Nu pot să stau. Mă duc la club să-l văd pe Paul.

Vocea îi tremura puţin.

Femeia se întoarse spre el repede.

— Ba n-o să faci asta, îl certă ea. Uită-te la tine, o să răceşti. O să stai aici lângă foc, iar eu o să-ţi aduc o băutură fierbinte.

— Nu pot, mamă. Trebuie să ajung undeva.

Ochii ei albaştri în care nu i se ghicea vârsta deveniră mai strălucitori şi mai iscoditori.

— Când ai plecat din spital?

— Acum.

Femeia îşi strânse buzele, apoi spuse acuzatoare, abia deschizându-le:

— Ai fugit din spital.

O umbră îi tulbură albastrul senin al ochilor. Veni lângă Ned şi îşi apropie faţa de a lui. Era doar puţin mai scundă. Vocea îi era aspră, de parcă venea dintr-un gât uscat.

— S-a întâmplat ceva cu Paul?

Umbra din ochii ei arăta acum frică.

— Şi cu Opal?

— Trebuie să vorbesc cu ei despre ceva, zise el aproape în şoaptă.

Cu sfială, femeia îi atinse obrazul cu degetele ei osoase.

— Eşti un băiat bun, Ned, zise ea.

Bărbatul o luă după gât.

— Nu-ţi face griji, mamă. Nu e chiar atât de grav. Doar că dacă apare Opal, fă-o să stea acasă, dacă poţi.

— Ai putea totuşi să-mi spui ceva, Ned?

— Nu acum şi ar fi mai bine să nu-i laşi să vadă că eşti îngrijorată.

II

Ned merse preţ de cinci cvartale prin ploaie până la o farmacie. Sună de acolo şi chemă un taxi, apoi sună la două numere şi ceru cu domnul Mathews. Nu reuşi să dea de el.

Sună la alt număr şi ceru cu domnul Rumsen.

— Salut, Jack, sunt Ned Beaumont, spuse el câteva secunde mai târziu. Eşti ocupat?... Bine. Fii atent. Vreau să ştiu dacă fata despre care am vorbit s-a văzut cu Mathews de la *Observer* azi şi ce a făcut după aceea, dacă a... Da, Hal Mathews. Am încercat să dau de el la telefon, am sunat şi la el acasă, dar nu... Da, cât mai discret, dar repede... Nu, am ieşit din spital. O să aştept acasă. Îmi ştii numărul... Da, Jack. Bine, mulţam, şi sună-mă cât de des poţi... Pa.

Se duse la taxiul care îl aştepta, intră şi îi dădu şoferului adresa lui, dar după câteva cvartale, bătu în geam şi îi dădu altă adresă.

În scurt timp, taxiul opri în fața unei case cenușii fără etaj, așezată în mijlocul unei peluze frumos tunse, în pantă.

— Așteaptă, îi spuse el șoferului și ieși.

După ce sună, o menajeră roșcată deschise ușa.

— Domnul Farr e acasă?

— Mă duc să văd. Cine îl caută?

— Domnul Beaumont.

Procurorul veni în hol cu brațele deschise. Fața lui roșie cu trăsături belicoase era toată numai un zâmbet.

— Măi, măi, Beaumont, ce plăcere, spuse el grăbindu-se spre Ned. Dă-mi haina și pălăria.

Ned zâmbi.

— Nu pot să stau. Am trecut doar pentru o clipă, în drum spre casă de la spital.

— Ești în formă iar? Splendid!

— Mă simt destul de bine. Ceva noutăți?

— Nimic important. Brutele care te-au maltratat sunt încă în libertate, ascunse pe undeva, dar le găsim noi.

Ned Beaumont făcu o grimasă.

— N-am murit și n-au încercat să mă omoare: poți să-i reții doar pentru agresiune, spuse el și se uită cumva somnoros la Farr. Ai mai primit vreo scrisoare cu trei întrebări?

Procurorul își drese vocea.

— Ăăă, da... dacă mă gândesc mai bine, am mai primit una sau două.

— Câte?

Tonul lui Ned era politicos. Zâmbea relaxat în colțul gurii. Ochii îi sclipeau amuzați, dar continua să-i susțină privirea lui Farr.

Procurorul își drese din nou glasul.

— Trei, spuse el sceptic, apoi ochii i se luminară. Ai auzit de întâlnirea splendidă pe care am avut-o la...?

— Toate în același stil?

— Ă...mai mult sau mai puțin.

Procurorul își umezi buzele, iar privirea îi căpătă o expresie implorătoare.

— Ce înseamnă mai mult sau mai puțin?

Farr își mută privirea de la ochii lui Ned Beaumont la cravata lui, apoi la umărul stâng al acestuia. Își mișcă vag buzele, dar nu spuse nimic.

Zâmbetul lui Ned Beaumont era acum clar malițios.

— Se spunea în toate că Paul l-a omorât pe Taylor Henry? întrebă el dulceag.

Farr tresări, fața îi păli devenind portocalie, și în agitația lui îl privi iar pe Ned Beaumont cu ochi speriați.

— Dumnezeule, Ned!

Ned începu să râdă.

— Începi să ai probleme cu nervii, Farr, îi spuse el cu aceeași voce mieroasă. Ai grijă, să nu te frângi, adăugă și fața îi deveni gravă. Ți-a spus Paul ceva despre asta? Despre nervii tăi adică?

— N-nu.

Ned Beaumont zâmbi iar.

— Poate că n-a observat... încă.

Ridică mâna, se uită la ceas, apoi la Farr.

— Ai aflat cine le-a scris? întrebă el brusc.

— Ascultă, Ned, eu nu... știi... nu e... se bâlbâi procurorul.

— Deci?

Procurorul înghiți în sec și spuse disperat:

— Avem ceva, Ned, dar e prea devreme să putem spune sigur. Poate că nu e nimic de fapt. Știi cum sunt chestiile astea.

Ned Beaumont dădu din cap. Pe fața lui nu se citea decât prietenie. Vocea îi era calmă și caldă.

— Ai aflat unde au fost scrise și ai găsit mașina pe care au fost scrise, dar deocamdată n-ai decât atât. N-ai suficiente informații ca să ghicești măcar cine le-a scris.

— Așa e, Ned, spuse Farr cu mare ușurare.

Beaumont îi luă mâna și i-o strânse cordial.

— Aşa, spuse el. Bun, trebuie să plec. N-ai cum să greşeşti dacă iei lucrurile încet şi te asiguri că ai dreptate înainte să mergi mai departe. Crede-mă pe cuvânt.

Vocea şi faţa procurorului erau calde de emoţie.

— Mulţumesc, Ned, mulţumesc!

III

La 21.10, sună telefonul în camera de zi a lui Ned. Se duse repede şi răspunse:

— Alo... Da, Jack... Da... Da... Unde?... Da, e bine... Atât pentru seara asta. Mulţam mult.

Când se ridică de la telefon, zâmbea cu buzele albe. Ochii îi erau strălucitori şi sălbatici. Mâinile îi tremurau puţin.

Telefonul sună iar înainte ca el să facă al treilea pas. Ezită, se întoarse.

— Alo... A, salut, Paul... Da, m-am plictisit să mă joc de-a invalidul... Nimic special, doar m-am gândit să trec să te văd... Nu, mă tem că nu pot. Nu mă simt totuşi atât de puternic pe cât credeam că sunt, aşa că mai bine mă bag în pat... Da, mâine, sigur... Pa.

Îşi puse pelerina de ploaie şi pălăria în timp ce cobora scările. Vântul şi ploaia îl izbiră în faţă când deschise uşa de la intrare şi pe drumul până la garajul de la colţ.

În biroul cu pereţi de sticlă al garajului, un bărbat înalt şi subţire, cu părul negru, îmbrăcat într-o salopetă cândva albă, stătea cu scaunul de lemn dat pe spate şi cu picioarele pe un raft aflat deasupra unui radiator şi citea un ziar. Lăsă ziarul jos când Ned Beaumont spuse:

— Salut, Tommy.

Faţa murdară a lui Tommy făcea ca dinţii lui să pară mai albi. Şi-i arătă într-un rânjet şi zise:

— Cam nebunie pe afară în seara asta.

— Da. Ai vreo ruginitură și pentru mine? Una care să mă ducă în noaptea asta pe drumuri de țară?

— Dumnezeule! Ce noroc pe tine că ai putut să-ți alegi seara. Ai fi putut să fii nevoit să pleci pe vreme proastă. Am un Buick de care nu-mi pasă dacă pățește ceva.

— O să mă ducă până acolo?

— E la fel de posibil cum e orice în noaptea asta.

— Bine. Fă-i plinul pentru mine. Care ar fi cel mai bun drum până la Lazy Creek în așa o noapte?

— Cât de departe?

Ned Beaumont se uită gânditor la el și apoi spuse:

— Până unde se varsă pârâul în râu.

Tommy dădu din cap.

— La Mathews?

Ned Beaumont nu spuse nimic.

— Contează unde te duci.

— Da? La Mathews, spuse Ned încruntându-se. Dar să nu afle nimeni, Tommy.

— Ai venit la mine pentru că știai că o să vorbesc sau pentru că știai că nu?

— Mă grăbesc.

— Atunci o iei pe New River Road până la Barton, treci podul și mergi pe drumul neasfaltat, dacă reușești să ajungi până acolo, și apoi la prima răscruce o iei înapoi spre est. O să ajungi în spatele casei lui Mathews, până aproape de vârful dealului. Dacă nu poți să mergi pe drumul neasfaltat pe vremea asta, trebuie să mergi pe New River Road până unde se intersectează cu drumul vechi și o iei pe acolo.

— Mulțam.

Când Ned intră în Buick, Tommy îi spuse pe un ton intenționat lejer:

— Vezi că e o armă în plus înăuntru.

Beaumont se uită la bărbatul deșirat și-l întrebă cu fața golită de expresie:

— În plus?

— Drum bun, îi spuse Tommy.
Ned Beaumont închise portiera şi plecă.

IV

Ceasul de pe bord arăta ora 22.32. Ned Beaumont stinse farurile şi ieşi înţepenit din Buick. Ploaia purtată de vânt izbea copacii, tufele, pământul, maşina, pe Ned cu rafale neîncetate. În josul dealului, prin ploaie şi printre frunzele arborilor, mici petice neregulate de lumină galbenă sclipeau slab. Ned Beaumont începu să tremure de frig, încercă să-şi tragă pelerina de ploaie mai strâns în jurul trupului şi începu să coboare, împiedicându-se printre arbuştii uzi, spre peticele de lumină.

Vântul şi ploaia îl împingeau din spate. În timp ce cobora, simţea că se mai dezmorţeşte, aşa că, deşi se împiedica des şi se clătina, reuşi să se ţină pe picioare pe terenul alunecos şi, bâjbâind, se îndreptă destul de abil spre ţinta lui.

Dădu de o cărare. Merse pe ea ghidându-se nu după văz, ci după senzaţia alunecoasă de sub picioare şi după crengile arbuştilor care-i loveau faţa din ambele părţi. Cărarea îl duse departe spre stânga o vreme, apoi, făcând o curbă largă, îl aduse la marginea unei râpe mici, prin care apa curgea zgomotoasă, şi de acolo, la o altă curbă, la uşa din faţă a clădirii de unde venea lumina galbenă.

Ned se duse direct la uşă şi ciocăni.

Îi deschise un bărbat cu ochelari şi cu părul grizonant. Avea faţa blândă şi cenuşie şi ochii care se uitau anxioşi de după ochelarii cu ramă din carapace de ţestoasă erau tot cenuşii. Costumul de culoare maro era curat şi de bună calitate, dar croiala era demodată. O parte a gulerului său alb înalt fusese atins în patru locuri de picături de apă. Rămase într-o parte ţinând uşa deschisă şi spuse pe un ton prietenos, exuberant chiar:

— Intră, domnule, nu mai sta în ploaie.

Ned Beaumont îşi aplecă foarte puţin capul în ceea ce se voia a fi o plecăciune şi intră într-o cameră mare, care ocupa tot parterul. Austeritatea mobilei îi conferea încăperii un aer primitiv, lipsit în mod plăcut de orice ostentaţie. Era bucătărie şi cameră de zi în acelaşi timp.

Opal Madvig se ridică de pe divanul pe care stătea lângă şemineu şi, ţinându-se dreaptă, se uită cu ochi ostili şi întunecaţi la Ned.

El îşi scoase pălăria şi începu să-şi descheie nasturii hainei impermeabile. Abia atunci îl recunoscură ceilalţi.

— Vai, e Beaumont, spuse bărbatul care-i deschisese uşa, nevernindu-i să creadă, apoi se uită la Shad O'Rory cu ochi mari.

Acesta stătea pe un scaun de lemn în mijlocul camerei, în faţa şemineului. Îi zâmbi liniştitor lui Ned şi spuse cu vocea sa de bariton irlandez:

— Chiar el e. Ce mai faci, Ned?

Faţa de maimuţoi a lui Jeff Gardner se lărgi într-un rânjet care-i dezveli dinţii frumoşi şi falşi şi îi ascunse aproape de tot ochii mici şi roşii.

— Doamne, Rusty! îi spuse el băiatului cu obraji roşii care stătea pe bancă lângă el. Micuţul Minge de Cauciuc s-a întors la noi. Ţi-am spus că i-a plăcut să ia şuturi.

Rusty se uită la Ned Beaumont şi mormăi ceva ce nu se auzi până în partea cealaltă a încăperii.

Fata slăbuţă îmbrăcată în roşu de lângă Opal Madvig se uită la Ned Beaumont cu ochi negri, strălucitori şi plini de curiozitate.

Ned îşi scoase haina. Faţa lui slabă, care încă mai păstra urmele lăsate de pumnii lui Jeff şi ai lui Rusty, era liniştită, excepţie făcând sclipirea sălbatică din ochi. Îşi puse haina şi pălăria pe un cufăr lung, nevopsit, care ocupa un perete,

lângă uşă. Îi zâmbi politicos bărbatului care-i deschisese uşa şi spuse:

— Treceam pe aici şi mi s-a stricat maşina. E foarte amabil din partea ta să-mi oferi adăpost, domnule Mathews.

— Nicio problemă, mă bucur că pot s-o fac, răspunse Mathews oarecum vag, şi ochii lui speriaţi îl priviră iar implorator pe O'Rory.

Acesta îşi mângâie părul alb şi mătăsos cu o mână subţire şi palidă şi îi zâmbi amabil lui Ned Beaumont, fără să spună nimic.

Ned se îndreptă spre şemineu.

— Salut, micuţo, îi spuse el lui Opal Madvig.

Fata nu-i răspunse. Stătea nemişcată şi se uita la el ostilă şi posomorâtă.

Ned îi zâmbi apoi fetei slabe îmbrăcate în roşu.

— Doamna Mathews, nu?

— Da, îi răspunse ea cu o voce blândă, aproape ca un gângurit şi îi întinse mâna.

— Opal mi-a spus că aţi fost colege la şcoală, zise Ned şi-i strânse mâna.

Se întoarse spre Rusty şi Jeff.

— Salut, băieţi, spuse el nonşalant. Speram să vă văd cât mai curând.

Rusty nu spuse nimic.

Faţa urâtă a lui Jeff afişa un rânjet de încântare.

— Şi tu şi eu, acum că mi s-au vindecat încheieturile degetelor. Oare de ce e aşa de bine să te calc în picioare?

Shad O'Rory îi spuse blând bărbatului cu aspect de gorilă, fără să-l privească:

— Dai prea mult din gură, Jeff. Dacă ai fi vorbit mai puţin, poate că nu ţi-ai fi pierdut dinţii naturali.

Domnul Mathews îi şopti ceva lui Opal. Fata dădu din cap şi se aşeză iar pe divanul de lângă şemineu.

Mathews, arătând spre un scaun de lemn de la celălalt capăt al şemineului, spuse agitat:

— Stai jos, domnule Beaumont, şi usucă-ţi picioarele şi... şi încălzeşte-te.

— Mulţumesc, spuse Ned, trăgând scaunul mai aproape de foc şi aşezându-se.

Shad O'Rory îşi aprindea o ţigară. Când termină, şi-o scoase dintre buze şi întrebă:

— Cum te mai simţi, Ned?

— Destul de bine, Shad.

— Asta-i bine.

O'Rory întoarse puţin capul ca să vorbească cu cei doi bărbaţi de pe bancă:

— Băieţi, puteţi să vă întoarceţi în oraş mâine.

Se răsuci spre Ned Beaumont şi îi explică prietenos:

— Stăteam ascunşi pentru că nu eram siguri dacă o să mori sau nu, altfel, nu ne deranjează o acuzaţie de agresiune.

Ned Beaumont dădu din cap.

— Sunt şanse să nu-mi bat capul să apar la tribunal împotriva voastră, oricum. Dar nu uita că prietenul nostru Jeff e căutat pentru uciderea lui West.

Vocea îi era liniştită, dar în ochii lui, fixaţi pe buşteanul care ardea în şemineu, apăru o scurtă lucire de răutate. Când îşi mută privirea spre stânga ca să se uite la Mathews, în ochi i se văzu numai sarcasmul.

— Deşi bineînţeles că aş putea să-i fac probleme lui Mathews pentru că v-a ajutat să vă ascundeţi.

Mathews spuse grăbit:

— Nu i-am ascuns, domnule Beaumont. Nici măcar n-am ştiut că sunt aici până când n-am venit azi şi am fost la fel de suprins ca...

Se întrerupse panicat şi i se adresă lui Shad O'Rory, lamentându-se:

— Ştii că eşti binevenit aici. Ştii asta, dar ce vreau să spun, adăugă el, şi un zâmbet bucuros îi ilumină faţa, e că, dacă te-am ajutat fără s-o ştiu, nu am nicio responsabilitate în faţa legii.

O'Rory spuse blând:

— Da, m-ai ajutat fără să ştii.

Ochii lui senini, albaştri-cenuşii, se uitară fără nicio urmă de interes la ziarist.

În zâmbetul lui Mathews nu se mai citea bucurie, iar surâsul i se stinse de tot de pe chip. Îşi duse anxios degetele la cravată şi evită privirea lui O'Rory.

Doamna Mathews îi vorbi mieros lui Ned Beaumont:

— În seara asta toată lumea a fost aşa de plictisitoare. Până când ai venit dumneata, a fost pur şi simplu oribil.

Ned se uită la ea curios. Ochii ei negri erau strălucitori şi ademenitori. Sub privirea lui cercetătoare, femeia îşi coborî puţin capul şi îşi ţuguie uşor buzele, cochetă. Avea buze subţiri, rujate excesiv, dar cu o formă frumoasă. El îi zâmbi, se ridică şi se duse la ea.

Opal Madvig se uita la podea. Mathews, O'Rory şi cei doi bărbaţi îi priveau pe Ned Beaumont şi pe nevasta lui Mathews.

— De ce-s aşa plictisitori? o întrebă Ned şi se aşeză pe podea în faţa ei, cu picioarele încrucişate, fără să o privească direct, cu spatele la foc, sprijinindu-se cu palma pe podea, cu faţa întoarsă spre ea din profil.

— Jur că nu ştiu, spuse femeia şi se bosumflă. Am crezut că o să fie distractiv când m-a întrebat Hal dacă vreau să vin aici cu el şi cu Opal. Şi apoi, când am ajuns, i-am găsit pe aceşti...

Făcu o pauză şi spuse, cu o abia ascunsă îndoială:

— ...prieteni ai lui Hal şi toţi stăteau şi vorbeau în dodii despre nu ştiu ce secret au ei, de care eu nu ştiu nimic şi a fost insuportabil de stupid. Opal a fost la fel de rea ca şi restul. Ea...

— Ajunge, Eloise... spuse soţul ei pe un ton autoritar, dar ineficient şi, când femeia îşi ridică privirea să-l înfrunte, citi în ochii lui mai mult jenă decât autoritate.

— Nu-mi pasă, îi spuse ea brusc iritată. E adevărat că Opal e la fel de rea ca voi toţi. Tu şi ea nici măcar n-aţi spus

nimic despre ce afaceri ați venit să discutați. Să nu crezi că aș fi rămas aici atâta timp dacă nu era furtună. N-aș fi rămas.

Opal Madvig se înroși, dar nu-și ridică ochii.

Eloise Mathews își plecă din nou capul înspre Ned Beaumont și irascibilitatea de pe chipul ei deveni jucăușă.

— Uite *asta* trebuie să repari tu. Nu frumusețea ta e motivul pentru care am fost așa de bucuroasă să te văd.

El se încruntă cu o falsă indignare, iar ea se încruntă la el, dar cu sinceritate.

— Chiar ți s-a stricat mașina? Sau ai venit să vorbești cu ei despre aceeași treabă plictisitoare care-i face atât de stupid de misterioși? De-asta ai venit. Ești și tu la fel ca ei.

Ned râse și o întrebă:

— N-ar mai conta de ce-am venit dacă mi-am schimbat intențiile după ce te-am văzut, nu-i așa?

— Nuuu, spuse ea suspicioasă, dar ar trebui să fiu foarte sigură că ți le-ai schimbat.

— Și oricum, îi promise el vesel, n-o să fiu misterios. Chiar n-ai nicio idee de ce se dau ei atâta de ceasul morții?

— Nici una, îi răspunse ea înciudată. Dar sunt sigură că e ceva foarte stupid și probabil politic.

El ridică brațul și o mângâie pe mână.

— Ești o fată deșteaptă, amândouă aprecierile tale sunt corecte.

Întoarse capul să se uite la O'Rory și la Mathews. Când se întoarse din nou spre Eloise, ochii îi străluceau de bucurie.

— Vrei să-ți spun?

— Nu.

— În primul rând, Opal crede că tatăl ei l-a omorât pe Taylor Henry.

Opal Madvig scoase un sunet gutural, oribil, ca și cum ar fi fost strangulată, și sări de pe divan. Își acoperi gura cu dosul palmei. Făcuse ochii atât de mari încât părea că-i ies din orbite și străluceau înspăimântători.

Rusty sări şi el în picioare, roşu de furie, dar Jeff, rânjind în colţul gurii, îl prinse de mână.

— Lasă-l în pace, îi spuse el vesel. E în regulă.

Băiatul rămase pe loc încordându-şi braţul de care era ţinut, dar nu încercă să se elibereze.

Eloise Mathews îngheţase pe scaun şi se uita la Opal ca şi cum n-ar fi înţeles.

Mathews tremura. Părea gârbovit – un om bolnav cu chip cenuşiu, cu buza de jos şi colţul peoapelor lăsate.

Shad O'Rory stătea aplecat înainte pe scaun. Faţa lui prelungă şi frumos modelată era palidă, iar ochii îi erau duri, ca de gheaţă albastră-cenuşie. Îşi încleştase mâinile de braţele scaunului şi ţinea tălpile lipite de podea.

— În al doilea rând, spuse Ned, fără să pară deloc tulburat de agitaţia celorlalţi, ea...

— Ned, nu! strigă Opal Madvig.

Ned se răsuci pe podea ca să se uite la ea.

Fata îşi luase mâna de la gură. Îşi ţinea ambele mâini la piept, cu degetele împreunate. Ochii ei înspăimântaţi şi întreaga faţă răvăşită îl implorau să aibă milă.

Ned o studie grav o vreme. Prin geam şi prin perete se auzea zgomotul ploii izbindu-se sălbatic de casă, iar printre izbituri se auzea clocotitul râului din apropiere. Privirea bărbatului era rece şi calculată. Îi vorbi cu oarecare bunăvoinţă, dar distant:

— Nu de asta eşti aici?

— Te rog nu, spuse ea cu o voce gâjâită.

Ned schiţă un zâmbet care nu se potrivea deloc cu expresia ochilor şi întrebă:

— Nimeni n-ar trebui să vorbească despre asta în afară de tine şi de ceilalţi duşmani ai tatălui tău?

Ea lăsă în jos mâinile cu pumnii strânşi, îşi ridică faţa furioasă şi spuse cu voce tăioasă:

— Chiar l-a omorât pe Taylor.

Beaumont se sprijini iar într-o mână şi se uită în sus la Eloise Mathews.

— Despre asta îți vorbeam. Pentru că asta crede, s-a dus la soțul tău după ce a văzut gunoiul pe care l-a publicat de dimineață. Bineînțeles că soțul tău nu crede că Paul e ucigașul: doar că e într-o situație dificilă, cu ipotecile pe care le deține asupra imobilelor lui State Central, care se află în proprietatea candidatului pentru Senat susținut de Shad. Așadar, trebuie să facă ce i se spune. Ceea ce ea...

Interveni Mathews. Vocea ziaristului era subțire şi disperată.

— Termină, Beaumont, nu...

O'Rory îl întrerupse pe Mathews cu vocea lui liniştită şi muzicală:

— Lasă-l să vorbească, Matthews, spuse el. Lasă-l să zică ce are de zis.

— Mulțam, Shad, spuse Ned relaxat.

Apoi fără să se uite în jur, continuă:

— Opal s-a dus la soțul tău vrând ca el să-i confirme suspiciunile, dar Mathews nu putea să facă asta decât dacă mințea. Nu ştie nimic. Doar împroaşcă noroi acolo unde-i spune Shad. Dar uite ce poate să facă şi o face. Poate să povestească în ziarul de mâine cum a venit la el Opal şi i-a spus că e convinsă că tatăl ei i-a omorât iubitul. Ce-ar putea să sune mai bine decât asta: „Opal Madvig îşi acuză tatăl de crimă – Fiica şefului spune că tatăl ei l-a omorât pe fiul senatorului!" Imaginează-ți asta cu cerneală neagră pe prima pagină a ziarului.

Cu ochii măriți şi fața albă, Eloise Mathews asculta fără să respire, aplecată înainte. Vântul izbea ploaia de ziduri și de geamuri. Rusty oftă prelung.

Ned Beaumont îşi scoase vârful limbii printre buzele zâmbitoare, apoi spuse:

— De-aia a adus-o aici, să o țină ascunsă până explodează povestea. Poate ştia, poate nu, că Shad şi băieții sunt aici. Nu

contează. O ține aici ca să nu afle nimeni ce-a făcut până nu iese ziarul. Nu vreau să spun că a adus-o aici sau că o ține aici împotriva voinței ei, n-ar fi prea inteligent din partea lui, dar nici nu e nevoie. Opal e dispusă să meargă până la capăt ca să-şi distrugă tatăl.

Tânăra spuse în şoaptă, dar răspicat:

— El l-a omorât.

Ned îşi îndreptă spatele şi se uită la Opal. O privi cu gravitate o clipă, apoi zâmbi, dădu din cap cu o expresie de resemnare amuzată şi se lăsă pe spate, sprijinit în coate.

Eloise Mathews se uită uluită la soțul ei. Acesta se aşezase şi îşi ținea capul plecat. Îşi ascundea fața în mâini.

Shad O'Rory îşi schimbă poziția picioarelor şi scoase o țigară.

— Gata? întrebă el calm.

Ned Beaumont nu se întoarse, dar îi răspunse:

— Nici n-ai idee cât de gata sunt.

Vocea îi era calmă, dar fața îi arăta brusc obosită, emaciată.

O'Rory îşi aprinse țigara şi zise:

— Bun, şi ce-i cu asta? E rândul nostru să vă punem una groasă pe spinare şi o facem. Fata a venit singură cu povestea. Iar aici a venit pentru că a vrut. Şi tu la fel. Şi tu şi ea şi ceilalți puteți pleca unde vreți, când vreți.

Se ridică.

— Eu unul aş cam vrea să mă culc. Unde pot să dorm, Mathews?

Eloise Mathews îi spuse soțului ei:

— Nu-i adevărat, Mathews.

Nu era o întrebare.

Bărbatul îşi luă încet palmele de pe față. Îşi recăpătă demnitatea spunând:

— Draga mea, sunt mai mult decât suficiente dovezi împotriva lui Madvig ca să justifice să insistăm ca poliția măcar să-l ia la întrebări. Asta-i tot ce facem.

— Nu despre asta vorbesc.

— Păi, dragă, când a venit domnişoara Madvig...

Ezită, se opri – un om cu chipul cenuşiu care tremura sub privirile soţiei lui. Îşi acoperi din nou faţa cu palmele.

V

Eloise Mathews şi Ned Beaumont erau singuri în încăperea uriaşă de la parter, aşezaţi pe scaune, nu foarte departe unul de altul, în faţa şemineului. Ea stătea aplecată înainte şi se uita cu ochi tragici la ultimul buştean care mai ardea. El stătea picior peste picior. Îşi ţinea un braţ agăţat de spătarul scaunului. Fuma o ţigară şi o privea pe ascuns.

Treptele scârţâiră şi soţul ei apăru în capătul lor. Era îmbrăcat ca mai înainte, dar îşi scosese gulerul. Cravata îi era puţin desfăcută şi atârna peste vestă.

— Draga mea, de ce nu vii în pat? E miezul nopţii.

Eloise nu se mişcă.

— Beaumont, vrei să...?

Când îşi auzi numele, Ned îşi întoarse faţa spre bărbatul de pe scări, o faţă de o placiditate dezarmantă. Când vocea lui Mathews se frânse, Ned Beaumont îşi îndreptă din nou atenţia spre ţigară lui şi spre soţia lui Mathews.

După un moment, Mathews începu să urce scările.

Eloise Mathews vorbi fără să-şi mute privirea de la foc:

— E nişte whisky în cufăr. Vrei să-l aduci?

— Sigur.

Găsi whisky-ul şi i-l aduse, apoi găsi şi pahare.

— Simplu? o întrebă el.

Ea făcu semn din cap că da. Respira precipitat, iar sânii ei rotunzi făceau să tresalte mătasea roşie a rochiei.

Ned umplu două pahare.

Ea nu-şi mută privirea de la foc până nu simţi în palmă paharul. Când se uită în sus, zâmbi în colţul gurii sale

frumoase, excesiv rujate. Ochii ei, reflectând lumina roşie a focului, erau prea strălucitori.

Ned îi zâmbi de sus.

Eloise îşi ridică paharul şi murmură:

— Pentru soţul meu!

— Nu, spuse Ned Beaumont calm şi aruncă băutura în foc, stârnind flăcările, făcându-le să danseze.

Ea râse încântată şi sări în picioare.

— Mai toarnă-ţi unul, îi ordonă.

El luă sticla de pe podea şi îşi reumplu paharul.

Eloise îl ridică pe al ei deasupra capului.

— Pentru tine! spuse ea.

Băură. Ea se scutură.

— Mai bine amestecă-l sau bea apă după, îi sugeră Ned.

Femeia dădu din cap.

— Îl vreau aşa.

Îşi puse o mână pe braţul lui, se apropie de el şi îşi întoarse spatele la foc.

— Hai să aducem bancheta aia aici.

— E o idee, zise Ned.

Dădură scaunele la o parte din faţa şemineului şi aduseră banca acolo, cărând-o fiecare de câte un capăt. Era o banchetă joasă, lată, fără spătar.

— Acum stinge luminile, spuse ea.

Le stinse. Când se întoarse, Eloise turna whisky în pahare.

— Pentru tine, de data asta, spuse Ned, apoi băură amândoi, iar Eloise se scutură din nou.

Se aşeză lângă ea. Erau rozalii în lumina focului.

Treptele scârţâiră şi soţul ei apăru iar. Se opri la ultima treaptă şi spuse:

— Te rog, draga mea!

Ea şopti sălbatică în urechea lui Ned Beaumont:

— Aruncă cu ceva în el.

Ned chicoti.

— Unde ţi-e paharul? spuse Eloise ridicând sticla.

În timp ce umplea paharele, Mathews se întoarse sus.

Îi dădu lui Ned paharul şi-l ciocni cu al ei. Ochii îi erau sălbatici în strălucirea roşie a flăcărilor. O buclă neagră i se desprinsese şi-i atârna pe frunte. Respira numai pe gură, gâfâind uşor.

— Pentru noi! spuse.

Băură. Ea lăsă să-i cadă paharul gol şi veni în braţele lui. Gurile li se lipiră şi ea se înfioră. Paharul se sparse cu zgomot pe podeaua de lemn. Ochii lui Beaumont erau mijiţi, vicleni. Ai ei erau strâns închişi.

Nu se mişcară când se auzi scârţâitul scărilor. Eloise îl strânse şi mai tare cu braţele ei subţiri. De unde era, Ned nu putea vedea scările. Amândoi respirau greu.

Apoi scările scârţâiră iar şi, imediat după, îşi îndepărtară capetele, dar rămaseră îmbrăţişaţi. Ned Beaumont se uită la scări. Nu era nimeni acolo.

Eloise Mathews îl prinse de ceafă, îi trecu degetele prin păr şi îşi înfipse unghiile în scalpul lui. Acum avea ochii întredeschişi. Două fante întunecate, prin care se citea amuzamentul.

— Aşa e viaţa, şopti ea cu o voce fals amară, lăsându-se pe spate pe banchetă, trăgându-l peste ea, fără să-şi dezlipească gura de a lui.

Erau în acea poziţie când auziră împuşcătura.

Ned Beaumont sări imediat în picioare.

— Camera lui? întrebă el.

Îngrozită, Eloise clipi cu o figură tâmpă, îngrozită.

— Camera lui? repetă ea.

Dădu din mână vag.

— În faţă.

Ned alergă spre scară şi urcă treptele în salturi. La capătul lor apăru Jeff, îmbrăcat, dar desculţ, clipind adormit, cu ochii umflaţi. Jeff îşi duse o mână la şold, o întinse pe cealaltă ca să-l oprească, mârâind:

— Care-i treaba?

Ned evită mâna întinsă, alunecă pe lângă ea şi îşi trimise pumnul stâng în mutra lui de maimuță. Jeff se dădu înapoi clătinându-se şi-şi arătă dinții. Ned o luă iar la fugă. O'Rory ieşi din altă cameră şi alergă după el.

De jos se auzi țipătul doamnei Mathews.

Ned deschise o uşă şi se opri. Mathews zăcea pe podea, pe spate, sub o veioză. Din gura deschisă îi curgea puțin sânge. Avea un braț întins pe podea. Pe celălalt şi-l ținea pe piept. Lângă perete, în direcția unde părea să arate brațul lui întins, era un revolver negru. Pe o masă lângă fereastră era o călimară, iar alături se vedeau capacul întors al sticluței, o scrisoare şi o foaie de hârtie. Lângă masă era un scaun.

Shad O'Rory trecu în fugă de Ned şi îngenunche lângă bărbatul care zăcea pe podea. Aflat în spatele lui, Ned Beaumont se uită la hârtia de pe masă şi şi-o îndesă în buzunar.

Apăru Jeff, urmat de Rusty, care era dezbrăcat.

O'Rory se ridică şi îşi desfăcu brațele într-un gest care spunea că s-a sfârşit.

— S-a împuşcat în cerul gurii. Sfârşit.

Ned Beaumont se întoarse şi ieşi din cameră. În hol se întâlni cu Opal Madvig.

— Ce e, Ned? întrebă ea speriată.

— Mathews s-a împuşcat. Mă duc jos să stau cu ea până te îmbraci. Nu te duce acolo. Nu-i nimic de văzut.

Coborî.

Eloise Mathews era o siluetă întunecată întinsă pe podea, lângă banchetă.

Făcu doi paşi rapizi spre ea, se opri şi se uită împrejur cu ochi reci, aspri. Apoi se apropie de femeie, se lăsă într-un genunchi şi îi luă pulsul. Se uită la ea de foarte aproape, în lumina focului care stătea să se stingă. Nu dădea niciun semn că ar fi conştientă. Scoase hârtia pe care o luase de pe biroul

soțului ei și se apropie în genunchi de șemineu, unde, în lumina roșie, citi:

Eu, Howard Keith Mathews, în deplinătatea facultăților mintale, declar acesta ca fiind ultima mea dorință și testamentul meu:

Îi las iubitei mele soții, Eloise Braden Mathews, precum și moștenitorilor ei, toate proprietățile mele, indiferent de natura lor.

Desemnez State Central Trust Company ca singur executor al testamentului meu.

Îmi scriu aici numele și mă semnez...

Zâmbind sumbru, Ned Beaumont se opri din citit și rupse testamentul în trei bucăți. Se ridică, se duse la șemineu și le aruncă peste tăciunii strălucitori. Hârtiile arseră o clipă și dispărură. Strivi cenușa cu vătraiul de fier.

Apoi se întoarse lângă doamna Mathews, turnă puțin whisky în paharul din care băuse, îi ridică capul și o forță să bea puțin. Se trezise pe deplin și tușea când Opal Madvig coborî la parter.

VI

Shad O'Rory coborî și el urmat de Jeff și Rusty. Toți trei erau îmbrăcați. Ned Beaumont stătea lângă ușă, cu haina de ploaie pe el și cu pălăria pe cap.

— Unde te duci, Ned? întrebă Shad.

— Să găsesc un telefon.

O'Rory dădu din cap.

— E o idee bună, dar vreau să te întreb ceva.

Coborî și restul treptelor, urmat îndeaproape de ceilalți doi.

— Spune, zise Ned Beaumont.

Își scoase mâna din buzunar. O'Rory și ceilalți doi o puteau vedea, dar corpul lui Ned Beaumont o ascundea de bancheta unde Opal o ținea în brațe pe Eloise Mathews. În mâna lui Ned era un pistol pătrățos.

— Asta ca să nu facă cienva vreo prostie. Mă grăbesc.

O'Rory nu părea să vadă pistolul, dar nici nu făcu vreun pas înainte.

— Mă gândeam că pe masă era o călimară deschisă şi un stilou, spuse el gânditor. Mai era acolo şi un scaun. E ciudat că n-am găsit nimic scris.

Ned zâmbi cu falsă uimire.

— Poftim, n-a lăsat nimic scris?

Făcu un pas înapoi spre uşă.

— Chiar că e ciudat. O să discutăm despre asta ore întregi după ce dau telefonul ăla.

— Acum ar fi şi mai bine, spuse O'Rory.

— Îmi pare rău.

Ned Beaumont se dădu înapoi repede, pipăi clanţa din spatele lui, o găsi şi deschise.

— Nu lipsesc mult.

Sări afară şi trânti uşa.

Ploaia se oprise. Părăsi cărarea şi alergă prin iarba înaltă până pe partea cealaltă a casei. Dinăuntru se auzi sunetul unei alte uşi trântite. Din stânga, nu foarte departe, se auzea râul. Îşi făcu drum printre arbuşti într-acolo.

Un fluierat ascuţit, nu foarte zgomotos, se auzi din spatele lui. Înaintă cu greu printr-o porţiune de noroi până ajunse la un pâlc de copaci şi se îndepărtă de râul care curgea printre ei. Auzi din nou fluieratul, care acum venea din dreapta. Dincolo de copaci erau tufişuri care-i ajungeau până la umăr. Trecu printre ele, aplecându-se de spate ca să nu fie văzut, deşi era aproape beznă.

Urcă dealul alunecos şi cu denivelări, printre tufele care-i zgâriau faţa şi mâinile şi-i agăţau hainele. Căzu de trei ori. Se împiedică de mai multe. Nu se mai auzi fluieratul. Nu găsi Buickul. Nu găsi drumul pe care venise.

Acum îşi târa picioarele şi se împleticea chiar şi în locuri fără obstacole, iar după ce ajunse sus pe deal şi începu să coboare pe partea cealaltă, începu să cadă mai des. La baza

dealului dădu de un drum şi o luă spre dreapta pe el. Lutul umed i se lipea de tălpi în straturi tot mai mari, aşa că trebuia să se oprească din loc în loc să-l curețe cu pistolul.

Când auzi lătratul unui câine în spatele lui, se opri şi se întoarse ameţit. La cinci metri de el, aproape de drum, se vedea conturul vag al unei case pe lângă care trecuse. Ajunse la o poartă înaltă. Câinele, un monstru fără formă, alergă pe partea cealaltă a porții şi lătră înfiorător.

Ned Beaumont bâjbâi pe lângă poartă, găsi zăvorul, îl trase şi intră clătinându-se. Câinele se dădu înapoi. Alerga în cerc şi se prefăcea că atacă umplând liniştea nopții cu zarvă.

Undeva sus scârțâi o fereastră şi se auzi o vocea gravă:

— Ce dracu' îi faci câinelui?

Ned râse slab. Apoi se scutură şi răspunse cu glas mai puternic:

— Sunt Beaumont de la Procuratură. Vreau să dau un telefon. E un om mort acolo.

— Nu înțeleg ce dracu' zici! urlă vocea. Gura, Jeanie!

Câinele mai lătră de trei ori cu şi mai mult patos, apoi amuți.

— Zi acum!

— Vreau să dau un telefon. Sunt de la Procuratură. E un mort acolo.

Vocea gravă exclamă:

— La dracu'!

Fereastra scârțâi şi se închise.

Câinele începu din nou să latre, să facă cercuri şi să simuleze atacul. Ned aruncă înspre el cu pistolul plin de noroi. Câinele se întoarse şi dispăru după casă.

Un tip scund, burtos, cu fața roşie, într-o cămaşă de noapte albastră lungă deschise uşa de la intrare.

— Sfântă Marie, în ce hal eşti! strigă el când îl văzu pe Ned Beaumont apărând în lumină.

— Telefonul.

Bărbatul îl conduse în vestibul, deschise o uşă şi spuse:

— Aici e, şi ai noroc că nu e bătrâna acasă, că n-ai fi intrat aşa, plin de noroi.

Ned Beaumont se prăbuşi în scaunul de lângă telefon, dar nu întinse imediat mâna să sune. Se uită încruntat la bărbatul în cămaşă de noapte albastră şi spuse apăsat:

— Pleacă şi închide uşa.

Bărbatul nu intrase în cameră. Trânti uşa.

Ned ridică receptorul, se aplecă, se sprijini cu coatele pe masă şi sună la Paul Madvig. De câteva ori, în timp ce aştepta, i se închiseră ochii, dar de fiecare dată se forţă să-i deschidă şi când, în cele din urmă, vorbi la telefon, îi deschise de tot.

— Alo, Paul, Ned... Lasă asta. Ascultă. Mathews s-a sinucis în casa lui de lângă râu şi n-a lăsat un testament... Ascultă. E important. Cu o grămadă de datorii şi niciun testament, va trebui să fie desemnat de oficialităţi un executor. Înţelegi?... Da. Vezi să ajungă la judecătorul care trebuie... Phelps, de exemplu... şi putem să scoatem *Observer* din luptă – dacă nu trece de partea noastră – până după alegeri. Înţelegi?... Bun, bun, ascultă. Asta-i numai o parte. Uite ce trebuie să facem acum. *Observer* e plin de articole incendiare pentru ediţia de dimineaţă. Trebuie să-l opreşti. Scoate-l pe Phelps din pat şi obţine o dispoziţie de la el, fă orice să-l opreşti până le arăţi ălora de la *Observer* care-i treaba acum şi că ziarul o să fie condus o lună de prietenii noştri... Nu pot să-ţi spun acum, Paul, dar sunt ştiri-bombă şi trebuie să-l opreşti să ajungă la vânzare. Scoate-l pe Phelps din pat şi du-te să rezolvi. Mai ai vreo trei ore până ajunge în chioşcuri... Da... Ce?... Opal? A, e bine. E cu mine... Da, o aduc acasă... Îi suni tu pe consilierii locali în legătură cu Mathews? Mă întorc acolo acum. Da.

Puse receptorul pe masă, se ridică şi merse clătinându-se până la uşă, o deschise la a doua încercare şi ieşi în hol, unde numai pereţii îl opriră să se prăbuşească.

Bărbatul cu faţa roşie veni în fugă spre el.

— Sprijină-te de mine, frate. Am o pătură pusă pe canapea, aşa că nu mai trebuie să ne facem griji cu noroiul şi...

— Vreau să împrumut o maşină, spuse Ned. Trebuie să mă întorc la casa lui Mathews.

— El a murit?

— Da.

Bărbatul ridică din sprâncene şi scoase un şuierat.

— Îmi împrumuţi maşina?

— Doamne, frate, fii rezonabil! Cum ai putea să conduci?

Ned Beaumont se dădu înapoi, nesigur.

— O să mă duc pe jos atunci.

Bărbatul se holbă la el.

— Ba nici asta. Dacă mă aştepţi până-mi trag pantalonii, te duc eu, deşi aproape sigur o să cazi mort peste mine pe drum.

Opal Madvig şi Eloise Mathews erau împreună în camera de la parter când intră Ned Beaumont, mai degrabă cărat de bărbatul cu faţă roşie. Intraseră fără să bată la uşă. Cele două fete stăteau una lângă alta, amândouă cu ochii mari, speriaţi.

Ned se trase din braţele celuilalt şi se uită mohorât în jur.

— Unde-i Shad? mormăi el.

— A plecat, răspunse Opal. Au plecat toţi.

— Bine, spuse Ned, vorbind greu. Vreau să vorbesc numai cu tine.

Eloise Mathews alergă spre el.

— L-ai omorât! ţipă ea.

El chicoti prosteşte şi încercă să o cuprindă cu braţele. Femeia ţipă şi îi trase o palmă.

Căzu pe spate drept. Bărbatul cu faţă roşie încercă să-l prindă, dar nu reuşi. Nu mai mişcă deloc după ce izbi podeaua.

7
Băieții buni la toate

I

Senatorul Henry își puse șervețelul pe masă și se ridică. Părea mai înalt decât în realitate și mai tânăr. Capul lui oarecum mic era remarcabil de simetric sub părul cenușiu și rar. Mușchii îmbătrâniți îi atârnau pe fața de patrician, accentuându-i liniile verticale, dar gura încă nu i se lăsase și anii nu-i atinseseră în niciun fel ochii gri-verzui, adânciți, nu foarte mari, dar strălucitori și cu pleoape ferme. Vorbea cu o curtoazie gravă, studiată:

— O să mă ierți dacă-l iau pe Paul până sus pentru scurt timp?

— Da, îi răspunse fiica lui, dacă mi-l lași pe domnul Beaumont și dacă îmi promiți că n-o să stați acolo toată seara.

Ned zâmbi politicos, cu o înclinare a capului.

El și Janet Henry se duseră într-o cameră cu pereți albi, unde cărbunele ardea încet, sub polița albă a șemineului și arunca luciri roșii și sumbre pe mobila de mahon.

Janet aprinse o veioză de lângă pian și se așezară acolo, cu spatele la clape, în lumina veiozei. Părul ei blond atrăgea lumina și o reținea într-un nimb în jurul capului. Purta o rochie neagră, dintr-un material de catifea care nu reflecta lumina și nu își pusese bijuterii.

Ned Beaumont se aplecă să-și scuture trabucul peste cărbuni. O perlă neagră de pe pieptul cămășii, care lucea în lumina focului când bărbatul se mișca, părea un ochi roșu care clipește.

— O să cânți ceva? întrebă el îndreptându-şi spatele.

— Da, dacă vrei, deşi nu cânt excepțional de bine, dar mai târziu. Aş vrea să vorbesc cu tine acum, cât am ocazia.

Îşi ținea mâinile în poală. Brațele ținute drepte îi forțau şi umerii să stea drepți.

Ned dădu din cap politicos, dar nu spuse nimic. Plecă de lângă şemineu şi se aşeză mai aproape de ea pe o canapea cu brațe în formă de liră. Deşi era atent, nu i se vedea niciun fel de curiozitate pe față.

Ea se întoarse pe scaunul pianului ca să-l privească direct:

— Ce mai face Opal?

Vocea ei avea o tonalitate intimă.

Vocea lui era normală.

— Foarte bine, din câte ştiu, deşi n-am văzut-o de săptămâna trecută.

Îşi scoase trabucul, apoi îl lăsă în jos şi întrebă de parcă tocmai atunci îi trecuse prin minte întrebarea:

— De ce?

Ea îşi deschise larg ochii căprui.

— Nu e la pat, cu o cădere nervoasă?

— A, asta era, zise el nepăsător, zâmbind. Nu ți-a spus Paul?

— Da, mi-a spus că e în pat cu o cădere nervoasă. El mi-a spus asta, adăugă ea perplexă.

Zâmbetul lui Ned se îmblânzi.

— Presupun că e sensibil în privința asta, spuse el rar, privindu-şi trabucul, apoi se uită în sus la ea şi îşi mişcă puțin umerii. Nu e nimic în neregulă cu ea în sensul ăla. Doar că i-a intrat în cap ideea asta stupidă că Paul ți-a omorât fratele şi, încă şi mai stupid, o spunea în stânga şi-n dreapta. Paul nu putea să-şi lase fiica să-l acuze în gura mare de crimă, aşa că a trebuit s-o țină acasă până îşi scoate ideea asta din cap.

— Vrei să spui că e... zise Janet ezitând, cu ochii strălucitori. E... prizonieră?

— O faci să sune melodramatic, protestă el nepăsător. E doar un copil. Nu aşa se disciplinează copiii, trimiţându-i în camera lor?

Janet Henry îi răspunse grăbită:

— O, da! Numai că... zise ea uitându-se la mâinile pe care le ţinea în poală şi iar la faţa lui. De ce credea aşa ceva?

Îşi puse palmele pe marginea scaunului şi se aplecă înainte, cu faţa gravă.

— Asta voiam să te întreb, domnule Beaumont. Oamenii cred asta?

Bărbatul clătină din cap. Chipul îi era placid.

Încheieturile degetelor cu care strângea marginea scaunului i se albiră. Janet întrebă cu o voce uscată:

— De ce?

Ned se ridică şi se duse la şemineu să arunce chiştocul trabucului. Când se întoarse la locul lui, se aşeză picior peste picior şi se lăsă pe spate.

— Opozanţii cred că e bine să-i facă pe oameni să creadă asta.

Nimic din vocea, faţa sau gesturile lui nu arăta că avea vreun interes personal în ceea ce spunea.

— Dar, domnule Beaumont, de ce-ar crede oamenii aşa ceva dacă n-ar exista vreo dovadă sau ceva ce ar putea trece drept o dovadă? întrebă Janet încruntându-se.

Ned se uită curios şi amuzat la ea.

— Dar există, bineînţeles, credeam că ştii, spuse el şi-şi pieptănă mustaţa cu degetul mare. N-ai primit nicio scrisoare anonimă de genul celor care circulă pe-aici în ultima vreme?

Ea se ridică repede, cu chipul distorsionat de emoţie.

— Da, azi! Voiam să ţi-o arăt să...

El râse uşor şi ridică o mână ca s-o oprească.

— Nu te mai deranja. Toate sunt cam la fel şi am văzut destule.

Ea se aşeză încet, sceptică.

— Scrisorile alea pe care le publica *Observer* înainte să-i scoatem din joc, zvonurile pe care le-au împrăştiat ceilalţi... au folosit anumite fapte pentru a construi un caz împotriva lui Paul, zise el ridicând din umeri.

— E... chiar e în pericol? întrebă ea încetând să-şi mai muşte buza de jos.

Ned Beaumont dădu din cap şi spuse cu certitudine calmă:

— Dacă pierde alegerile, dacă pierde puterea asupra oraşului şi administraţiei statului, o să ajungă pe scaunul electric.

Ea se înfioră şi întrebă cu voce tremurătoare:

— Dar o să fie protejat dacă va câştiga?

— Desigur.

Respiră uşurată. Buzele îi tremurau în aşa hal, că vorbele îi ieşiră ţâşnind:

— O să câştige?

— Aşa cred.

— Şi n-o să mai conteze, indiferent câte dovezi s-ar aduna împotriva lui, o să... zise ea cu vocea frântă... n-o să mai fie în pericol?

— N-o să mai fie judecat.

Ned se ridică brusc. Închise ochii, apoi îi deschise şi se uită la faţa ei albă, încordată. În ochi îi apăru bucuria, o bucurie care i se întinse pe tot chipul. Râse, nu tare, dar încântat, şi exclamă:

— Iudita însăşi!

Janet Henry rămase nemişcată, cu răsuflarea tăiată, uitându-se la el fără să înţeleagă.

El începu să meargă de colo-colo prin cameră, vorbind fericit – nu cu ea, deşi uneori întorcea capul şi îi zâmbea.

— Ăsta e jocul, bineînţeles. Poate să-l tolereze pe Paul, adică să fie politicoasă, de dragul sprijinului politic de care are nevoie tatăl ei, dar cu nişte limite. Exact cât trebuie, Paul fiind atât de îndrăgostit de ea. Dar când se convinge că Paul

i-a omorât fratele şi că o să scape de pedeapsă, în cazul în care ea nu va... E splendid! Şi fiica lui Paul şi iubita lui încearcă să-l pună pe scaunul electric. Mare noroc are la femei.

Avea acum în mână un trabuc subţire, cu pete alb-verzui. Se opri în faţa lui Janet Henry, tăie capătul trabucului şi spuse, neacuzator, ca şi cum i-ar fi împărtăşit o decoperire:

— Tu ai trimis scrisorile alea anonime. Sigur tu le-ai trimis. Erau scrise la maşina din camera unde se întâlneau fratele tău şi Opal. Taylor avea o cheie şi ea avea o cheie. Nu Opal le-a scris, ci doar a fost provocată de ele. Tu le-ai scris. Ai luat cheia lui Taylor când v-a înapoiat-o poliţia, ţie şi tatălui tău, odată cu celelalte lucruri ale lui. Te-ai strecurat în cameră şi le-ai scris. Bun.

Începu să măsoare iar încăperea cu pasul.

— Trebuie să-l facem pe senator să aducă o echipă de asistente vânjoase şi să te închidă în camera ta, tot pe motiv de cădere nervoasă. Devine o epidemie printre fiicele politicienilor, dar trebuie să ne asigurăm că o să câştigăm alegerile chiar dacă fiecare casă din oraş o să aibă pacientul ei.

Ned întoarse capul şi-i zâmbi prietenos. Ea îşi duse o mână la gât. Altfel, rămase nemişcată şi nu scoase un cuvânt.

— Din fericire, senatorul n-o să ne dea bătăi de cap. Nu-i pasă de nimic – nici de tine şi nici de fiul lui mort – cât îi pasă să fie reales şi ştie că nu poate s-o facă fără Paul, zise bărbatul şi începu să râdă. Asta te-a împins să faci rolul Iuditei, nu? Ştiai că tatăl tău n-o să se rupă de Paul, chiar dacă l-ar considera vinovat, până nu se termină alegerile. E un gând confortabil – pentru noi.

Când Ned se opri să-şi aprindă trabucul, veni rândul lui Janet să vorbească. Îşi luase mâna de la gât şi îşi ţinea palmele în poală. Stătea cu spatele drept, dar fără să fie rigidă. Vocea îi era calmă şi rece:

— Nu sunt bună la minţit. Ştiu că Paul l-a omorât pe Taylor. Eu am scris scrisorile.

Ned Beaumont îşi scoase trabucul din gură, se întoarse la canapeaua cu braţe în formă de liră şi se aşeză cu faţa spre Janet. Chipul bărbatului era grav, dar nu exprima ostilitate.

— Îl urăşti pe Paul, nu-i aşa? Chiar dacă ţi-aş dovedi că nu el l-a omorât pe Taylor, tot l-ai urî, nu?

— Da, îi răspunse ea privindu-l fix în ochi. Cred că aşa ar trebui.

— Asta e. Nu-l urăşti deoarece crezi că ţi-a omorât fratele. Crezi că ţi-a omorât fratele pentru că-l urăşti.

— Nu, zise ea clătinând încet din cap dintr-o parte într-alta.

El zâmbi sceptic, apoi întrebă:

— Ai discutat cu tatăl tău?

Fata îşi muşcă buza şi faţa i se înroşi puţin.

— Şi ţi-a spus că e ridicol, adăugă Ned zâmbind din nou.

Obrajii ei deveniră mai roşii. Începu să spună ceva, dar se opri.

— Dacă Paul l-a omorât pe fratele tău, tatăl tău ştie.

Ea se uită în jos privindu-şi mâinile şi spuse pe un ton deznădăjduit:

— Tatăl meu ar trebui să ştie, dar n-o să creadă.

— Ar trebui să ştie.

Ned îşi mişi şi mai mult ochii.

— I-a spus Paul ceva în seara aia despre Taylor şi Opal?

Ea îşi ridică uimită privirea şi întrebă:

— Nu ştii ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Nu.

— N-avea nimic de-a face cu Taylor şi Opal, spuse ea repede, dornică să vorbească. Doar...

Se uită spre uşă şi închise brusc gura cu un sunet. Râsete puternice se auziră dincolo de uşă şi zgomotul paşilor care se apropiau. Îşi îndreptă iute privirea spre Ned Beaumont şi ridică braţele într-un gest rugător.

— Trebuie să-ţi spun, şopti ea extrem de serioasă. Pot să te văd mâine?

— Da.

— Unde?

— La mine? sugeră el.

Ea dădu repede din cap. Ned avu timp să murmure adresa şi ea să şoptească:

— După zece?

Ned încuviinţă înainte ca senatorul Henry şi Paul Madvig să intre în cameră.

II

Paul Madvig şi Ned Beaumont le spuseră noapte bună celor din familia Henry la 22.30 şi se urcară într-un sedan cafeniu pe care Madvig îl conduse pe Charles Street. După câteva sute de metri, Madvig răsuflă mulţumit şi spuse:

— Dumnezeule, Ned, nu ştii cât de bine îmi pare că tu şi Janet vă înţelegeţi aşa de bine.

— Pot să mă înţeleg bine cu oricine, zise Ned privindu-l cu coada ochiului.

Madvig chicoti.

— Da, poţi, pe naiba, spuse el îngăduitor.

Buzele lui Ned Beaumont se curbară într-un zâmbet abia schiţat.

— Vreau să vorbim ceva mâine. Unde o să fii, să zicem, pe la amiază?

Madvig intră cu sedanul pe China Street.

— La birou. E întâi a lunii. De ce nu-mi spui acum? Avem toată noaptea la dispoziţie.

— Momentan nu ştiu tot. Ce mai face Opal?

— E bine, spuse Madvig întunecându-se, apoi exclamă: Doamne, aş vrea să pot fi supărat pe copilul ăsta. Mi-ar fi mult mai uşor.

Când trecură pe lângă un stâlp de iluminat, Madvig izbucni:

— Nu e însărcinată.

Ned Beaumont nu spuse nimic. Fața îi era lipsită de expresie.

Apropiindu-se de Log Cabin Club, Madvig reduse viteza sedanului. Era roşu la față şi întrebă răguşit:

— Ce crezi, Ned? Era... amanta lui? continuă el dregându-şi zgomotos glasul. Sau era doar o chestie nevinovată?

— Nu ştiu. Nu-mi pasă. N-o întreba, Paul.

Madvig opri sedanul şi rămase un moment la volan privind drept în față. Apoi îşi drese din nou glasul şi spuse cu o voce joasă, aspră:

— Nu eşti cel mai rău tip din lume, Ned.

— Mda, zise Ned în timp ce ieşeau din sedan.

Intrară în club şi se despărțiră sub portretul Guvernatorului de la capătul scărilor de la primul etaj.

Ned Beaumont intră într-o cameră mică din spate, unde cinci bărbați jucau poker şi trei îi priveau. Jucătorii îi făcură loc la masă şi până la 3.00, când se termină jocul, Ned câştigă patru sute de dolari.

III

Era aproape de prânz când Janet Henry ajunse la Ned Beaumont. Bărbatul se plimbase de colo-colo prin cameră, ba rozându-şi unghiile, ba pufăind din trabucuri, de mai bine de o oră. Se duse fără grabă la uşă când auzi soneria, o deschise şi, zâmbind cu un aer de uşoară, dar plăcută surpriză, îi spuse bună dimineața.

— Îmi pare rău c-am întârziat, spuse ea, dar...

— Dar n-ai întârziat, o asigură el. Am stabilit să fie oricând după zece.

O conduse în camera de zi.

— Îmi place, spuse fata învârtindu-se uşor, examinând camera desuetă, înălțimea tavanului, lărgimea ferestrelor,

oglinda uriaşă de deasupra şemineului, pluşul roşu al mobilierului. E încântător, adăugă.

Îşi întoarse privirea spre o uşă pe jumătate deschisă.

— Acolo e dormitorul?

— Da, vrei să-l vezi?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

I-l arătă, apoi îi prezentă bucătăria şi baia.

— E perfect, spuse ea când se întoarseră în camera de zi. Nu ştiam că au mai rămas multe de genul ăsta în oraş, la cât de oribil de moderne au devenit toate.

Ned făcu o mică plecăciune ca să arate că e flatat.

— Cred că e destul de drăguţ şi, după cum vezi, nu e nimeni aici să tragă cu urechea, doar dacă nu e cineva ascuns în dulap, ceea ce e puţin probabil.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi ţintă în ochi.

— Nu m-am gândit la asta. Poate că nu suntem de acord, poate că o să devenim, sau suntem deja, duşmani, dar ştiu că eşti un gentleman, altfel n-aş fi aici.

El întrebă amuzat:

— Vrei să spui că am învăţat să nu port pantofi maro cu costum albastru? La asta te referi?

— Nu la asta.

— Atunci te înşeli, spuse el zâmbind. Îmi plac jocurile de noroc şi sunt băiatul bun la toate al unui politician.

— Nu mă înşel, spuse ea şi o expresie rugătoare îi apăru în ochi. Te rog, hai să nu ne certăm, măcar nu până n-o să fim nevoiţi.

— Îmi pare rău, zise Ned şi zâmbi ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Nu vrei să stai jos?

Janet se aşeză, iar Ned luă loc într-un alt fotoliu roşu, cu faţa spre ea.

— Voiai să-mi spui ce s-a întâmplat la voi acasă în noaptea în care a fost omorât fratele tău.

— Da, spuse ea foarte încet.

Fața îi deveni rozalie şi îşi mută privirea pe podea. Când îşi ridică din nou ochii, timiditatea i se citea în ei. Vocea îi era tulburată de un sentiment de jenă.

— Voiam să ştii. Eşti prietenul lui Paul şi asta... asta poate că te face duşmanul meu, dar cred că atunci când o să ştii ce s-a întâmplat, când o să ştii adevărul, n-o să fii... cel puțin nu vei fi duşmanul meu. Nu ştiu. Poate că o să... Dar trebuie să ştii. Şi apoi poți să decizi. Iar el nu ți-a spus.

Se uită la el curajoasă, timiditatea dispărându-i din privire.

— Ți-a spus?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat acasă la voi în noaptea aia. Nu mi-a spus.

Ea se aplecă repede spre el şi întrebă:

— Asta nu-ți spune că are ceva de ascuns, ceva ce trebuie să ascundă?

— Şi dacă are? întrebă Ned ridicând din umeri.

Vocea lui nu exprima nicio urmă de entuziasm sau de curiozitate.

Janet se încruntă.

— Dar trebuie să vezi că... Nu mai contează acum. O să-ți spun ce s-a întâmplat şi o să-ți dai seama şi singur.

Ea se aplecă şi mai mult, privindu-l cu ochi îndrăzneți.

— A venit la cină, era prima dată când îl invitam.

— Ştiam asta. Iar fratele tău nu era acolo.

— Taylor nu era la masă, îl corectă ea, dar era în camera lui. Numai tata, Paul şi cu mine eram la masă. Taylor ieşea să mănânce în oraş. Nu... nu voia să mănânce cu Paul din cauza problemelor cu Opal.

Ned Beaumont aprobă atent, dar lipsit de bunăvoință.

— După cină, Paul şi cu mine am rămas puțin singuri în... în camera unde am vorbit noi ieri seară şi deodată m-a luat în brațe şi m-a sărutat.

Ned Beaumont râse, nu tare, dar cu o veselie bruscă, de nestăvilit.

Janet Henry se uită la el surprinsă.

— Îmi pare rău, spuse el zâmbind. Continuă. O să-ți spun mai târziu de ce am râs.

Dar, imediat ce ea dădu să vorbească, Ned spuse:

— Stai. Ți-a zis ceva când te-a sărutat?

— Nu. Adică, poate a spus, dar n-am înțeles. De ce? îl întrebă Janet uimită.

Ned Beaumont râse iar.

— Trebuie să fi spus ceva despre livra lui de carne. Probabil că a fost vina mea. Încercasem să-l conving să nu-l susțină pe tatăl tău în alegeri, i-am spus că tatăl tău te folosea ca momeală şi l-am sfătuit că, dacă vrea să fie cumpărat în felul ăsta, trebuie să-şi ia livra de carne înainte de alegeri sau să nu se bage deloc.

Ea făcu ochii mari, iar în ei se citea mai puțină uimire.

— I-am spus-o înainte de cină, dar n-am crezut că o să-l conving.

Se încruntă.

— Ce i-ai făcut? continuă Ned. Avea de gând să se căsătorească cu tine şi îți purta un imens respect. Probabil că l-ai enervat rău de a sărit aşa la tine.

— Nu i-am făcut nimic, îi răspunse ea lent, deşi a fost o seară dificilă. Nu ne simțeam confortabil. M-am gândit... deşi am încercat să nu-i arăt... că nu-mi place să-i țin companie. Nu era relaxat, ştiu, şi cred că... jena lui... şi poate bănuiala că ai avea dreptate l-au făcut să...

Îşi termină fraza cu o scurtă mişcare a mâinilor.

Ned dădu din cap.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— M-am înfuriat, bineînțeles, şi am plecat.

— Nu i-ai spus nimic?

Ochii lui Beaumont sclipiră cu o veselie abia ascunsă.

— Nu, şi din câte am auzit, nici el n-a comentat nimic. M-am dus sus şi m-am întâlnit cu tata, care cobora. În timp ce-i spuneam ce s-a întâmplat – eram furioasă şi pe tata,

pentru că din cauza lui era Paul acolo – l-am auzit pe Paul ieşind pe uşa din faţă. Şi apoi Taylor a coborât din camera lui.

Janet se albi la faţă şi se încordă, continuând cu vocea răguşită de emoţie:

— M-a auzit vorbind cu tata şi m-a întrebat ce s-a întâmplat, dar i-am lăsat pe cei doi acolo şi m-am dus în camera mea, prea nervoasă să mai discut despre ce se întâmplase. Şi nu l-am mai văzut pe niciunul până când tata a venit în camera mea şi mi-a spus că Taylor a fost... că a fost omorât.

Ea se opri şi se uită, albă la faţă, la Ned Beaumont. Se juca cu degetele şi aştepta o reacţie din partea lui.

Răspunsul lui fu o întrebare rece:

— Da, şi ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta? repetă ea uimită. Nu înţelegi? Cum să nu mă gândesc că Taylor a alergat după Paul şi s-au certat, iar fratele meu a fost ucis? Era furios şi, adăugă ea luminându-se la faţă, ştii că pălăria lui n-a fost găsită. Se grăbea prea tare, era prea nervos ca să se oprească să-şi ia pălăria. El...

Ned clătină din cap încet şi o întrerupse. Din voce nu îi răzbătea altceva decât siguranţă.

— Nu, spuse. Nu se potriveşte. Paul n-ar fi avut de ce să-l omoare pe Taylor şi n-ar fi făcut-o. L-ar fi putut bate cu o mână, dar nu-şi pierde capul într-o ceartă. Ştiu asta. L-am văzut bătându-se şi m-am bătut şi eu cu el. Nu se potriveşte.

Îşi coborî pleoapele peste ochii reci.

— Dar să zicem că a făcut-o, continuă el. Adică accidental, deşi nu pot să cred nici asta. Ar putea fi acuzat de altceva decât de autoapărare?

Ea îşi înălţă capul sfidătoare.

— Dacă a fost autoapărare, de ce a ascuns-o?

Ned Beaumont nu părea impresionat.

— Vrea să vă căsătoriţi. Nu l-ar ajuta prea mult dacă ar recunoaşte că ţi-a omorât fratele, chiar şi... zise el chicotind. Ajung şi eu ca tine. Nu Paul l-a omorât, domnişoară Henry.

Ochii ei erau acum reci cum fuseseră ai lui. Se uită la el şi nu spuse nimic.

Faţa lui era gânditoare.

— Ce mi-ai povestit acum sunt singurele dovezi pe care le ai că fratele tău a alergat să-l prindă din urmă pe Paul în seara aia?

— Sunt suficiente, insistă ea. Paul l-a omorât. El trebuie să fi fost. Altfel... păi, altfel ce căuta Taylor pe China Street cu capul gol?

— Tatăl tău nu l-a văzut când a ieşit?

— Nu. Şi nici n-a ştiut, până când n-a auzit...

Ned o întrerupse.

— E de acord cu tine?

— Trebuie, ţipă ea. Nu poate fi altfel. Trebuie să fie de acord, indiferent de ce spune, aşa cum şi tu trebuie să fii.

În ochi îi apărură lacrimi.

— Nu te poţi aştepta să cred că nu eşti de acord, domnule Beaumont. Nu ştiu ce ştiai înainte. Tu l-ai găsit pe Taylor mort. Nu ştiu ce altceva ai găsit, dar acum trebuie să ştii adevărul.

Mâinile lui Ned Beaumont începură să tremure. Se lăsă pe spate în fotoliu ca să şi le poată băga în buzunarul pantalonilor. Faţa îi era liniştită, în afară de liniile încordate din jurul gurii.

— L-am găsit mort. Nu mai era nimeni acolo. N-am găsit nimic altceva.

— Ai găsit acum.

Gura lui tresări pe sub mustaţa neagră. Ochii i se aprinseră de furie. Vorbi cu voce joasă şi voit amară.

— Ştiu că cine l-a ucis pe fratele tău a făcut lumii o favoare.

Janet se crispă şi îşi duse o mână la gât, dar aproape imediat groaza îi dispăru de pe faţă, îşi îndreptă spatele şi se uită cu milă la Ned.

— Ştiu, zise ea încet. Eşti prietenul lui Paul. Doare.

El îşi aplecă puţin capul şi murmură:

— A fost o mârlănie din partea mea să spun asta. O prostie, zise Ned zâmbind jenat. Vezi că nu sunt un gentleman?

Încetă să mai zâmbească şi ruşinea îi dispăru din ochi, lăsându-i senini şi calmi.

— Ai dreptate că sunt prietenul lui Paul, spuse el liniştit. Şi sunt prietenul lui indiferent pe cine a omorât.

După un moment lung în care îl privi cu seriozitate, Janet spuse pe un ton liniştit, plat:

— Atunci toate astea sunt inutile? Credeam că, dacă îţi arăt adevărul...

Se opri, schiţând un gest de neputinţă cu întregul trup. Ned clătină lent din cap, iar Janet oftă şi se ridică, întinzându-i mâna.

— Îmi pare rău şi sunt dezamăgită, dar nu trebuie să fim duşmani, nu?

Se ridică şi el, dar nu-i luă mâna.

— Partea din tine care l-a dus de nas pe Paul şi încă încearcă să-l păcălească e duşmanul meu.

Ea îl întrebă, încă stând cu mâna întinsă:

— Şi cealaltă parte din mine, cea care n-are nimic de-a face cu asta?

Ned îi luă mâna şi făcu o plecăciune.

IV

După ce Janet Henry plecă, Ned se duse la telefon, sună şi spuse:

— Alo, aici e domnul Beaumont. Domnul Madvig a venit?... Când vine, îi spuneţi, vă rog, că l-am sunat şi că vreau să-l văd?... Da, mulţumesc.

Se uită la ceasul lui de la mână. Era puţin trecut de ora 13.00. Îşi aprinse un trabuc şi se aşeză în faţa ferestrei. Fumă uitându-se la biserica gri de peste drum. Fumul se răsucea

deasupra capului său. Muşcă din capătul trabucului. Rămase lângă fereastră preț de zece minute, până când sună telefonul.

Se duse să răspundă.

— Alo... Da, Harry... Sigur. Unde eşti?... Vin în centru. Aşteaptă-mă... În jumătate de oră... Bun.

Aruncă trabucul în foc, îşi puse pălăria şi haina şi ieşi. Merse cinci cvartale până la un restaurant, mâncă o salată şi nişte chifle şi bău o ceaşcă cu cafea. Apoi se îndreptă spre un hotel mic numit Majestic şi urcă până la etajul patru într-un lift operat de un tânăr scund care i se adresă pe nume. Tânărul îl întrebă ce crede despre a treia cursă.

Ned Beaumont se gândi şi spuse:

— Lord Byron ar trebui să câştige.

— Sper să n-ai dreptate. Am pus pe Pipeorgan.

Ned Beaumont dădu din umeri.

— Poate, dar duce cam multă greutate.

Se duse la camera 417 şi ciocăni în uşă.

Îi deschise Harry Sloss. Era un bărbat masiv de treizeci şi cinci de ani, cu fața lată şi parțial chel. Purta cămaşă fără sacou.

— La fix, spuse. Intră.

Când Sloss închise uşa, Ned Beaumont întrebă:

— Care-i problema?

Bărbatul se îndreptă spre pat şi se aşeză. Se uită neliniştit la Ned Beaumont.

— Nu e prea bine, Ned.

— Ce anume?

— Chestia asta cu Ben care se duce să-i spună lui Farr.

— Bun, zise Ned iritat. Cu cât îmi spui mai repede despre ce vorbeşti, cu atât mai bine.

Sloss ridică o mână lată şi albă.

— Aşteaptă, Ned. Îți spun despre ce-i vorba. Doar ascultă.

Îşi căută țigările prin buzunare şi scoase un pachet mototolit.

— Mai ții minte noaptea când a mierlit-o Henry?

— Mda, spuse Ned Beaumont cu nepăsare.

— Mai ții minte că eu și Ben tocmai intraserăm când ai venit tu la club?

— Da.

— Bun, ascultă: i-am văzut pe Paul și pe puști certându-se acolo sub copaci.

Ned Beaumont își netezi mustața cu degetul mare, o singură dată, și spuse rar, părând confuz:

— Dar v-am văzut coborând din mașină în fața clubului, asta după ce l-am găsit pe Taylor, și veneați din partea cealaltă. Paul era deja în club când ați venit voi.

Sloss clătină viguros din capul lui mare.

— Așa e, dar am mers pe China Street până la Pinky Klein și nu l-am găsit acolo pe Paul, așa că ne-am întors și am mers la club.

Ned Beaumont dădu din cap.

— Și ce-ai văzut?

— I-am văzut pe Paul și pe puști sub copaci, se certau.

— Ți-ai dat seama de asta din mers?

Sloss dădu iar viguros din cap.

— Era un loc întunecat, spuse Ned Beaumont. Nu înțeleg cum ai putut să le vezi fețele dacă n-ai încetinit sau n-ai oprit.

— Nu, dar l-aș recunoaște pe Paul oriunde.

— Poate, dar de unde știi că era puștiul cu el?

— Era. Sigur era. Văzusem suficient cât să ne dăm seama.

— Și ai văzut că se certau? Adică se băteau?

— Nu, dar stăteau așa ca și cum s-ar fi certat. Uneori îți dai seama că doi se ceartă după poziția corpului.

Ned Beaumont zâmbi vesel.

— Da, dacă unul stă pe fața celuilalt.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze când spuse:

— Și cu asta s-a dus Ben la Farr?

— Da. Nu știu dacă s-a dus singur sau dacă Farr a aflat de undeva și l-a chemat, dar, oricum, s-a dus și a turnat tot. Asta ieri.

— Şi tu cum ai aflat, Harry?

— Farr mă caută, spuse Sloss. Aşa am auzit. Ben i-a spus că eram cu el şi Farr a trimis vorbă să mă duc la el, dar eu nu vreau.

— Sper că nu, Harry. Ce-o să spui dacă te prinde Farr?

— N-o să-l las să mă prindă. De-aia am vrut să te văd.

Bărbatul îşi drese glasul şi îşi umezi buzele.

— Mă gândeam că poate ar trebui să plec din oraş pentru o săptămână sau două, până se mai liniştesc apele, şi mi-ar trebui nişte bani.

Ned zâmbi.

— Nu aşa se face, Harry. Dacă vrei să-l ajuţi pe Paul, du-te şi spune-i lui Farr că nu i-ai recunoscut pe cei doi de sub copaci şi că nu crezi că altcineva din maşină i-ar fi putut recunoaşte.

— Bun, aşa o să fac, spuse Sloss convins, dar, ascultă, Ned, trebuie să mă aleg şi eu cu ceva. Îmi asum un risc şi, na, ştii cum e.

Ned dădu din cap.

— O să-ţi găsim un post uşor după alegeri, unul unde nu va trebui să vii decât o oră pe zi.

— Asta ar fi... spuse Sloss şi se ridică, privindu-l pe Ned nerăbdător, cu ochii lui verzi spălăciţi. Îţi zic, Ned, sunt falit. Nu poţi să-mi dai măcar puţin acum? Mi-ar prinde al naibii de bine.

— Poate. O să discut cu Paul.

— Fă asta, Ned, şi sună-mă.

— Sigur. Pe curând.

V

De la Hotelul Majestic, Ned Beaumont se duse la biroul procurorului-şef şi spuse că voia să-l vadă pe domnul Farr.

Tânărul cu faţa rotundă căruia i se adresase plecă în celălalt birou şi se întoarse după un minut plin de regret.

— Îmi pare rău, domnule Beaumont, dar domnul Farr nu este la lucru.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. Secretara lui a spus că n-a lăsat vorbă.

— Poate vine. Îl aştept în biroul lui.

Tânărul i se puse în cale.

— A, nu se poate...

Ned zâmbi cu amabilitate şi-l întrebă blând:

— Nu-ţi place slujba asta, fiule?

Tânărul ezită, se foi şi se dădu din calea lui Ned Beaumont. Acesta merse pe coridor până la biroul procurorului şi deschise uşa.

Farr îşi ridică privirea de pe birou şi sări în picioare.

— Tu erai? strigă el. Să-l ia dracu' pe băiatul ăla. Nu înţelege nimic. Un anume domn Bauman, aşa a zis.

— Nicio problemă, spuse Ned Beaumont calm. Am intrat.

Îl lăsă pe procuror să-i strângă mâna şi să-l conducă spre un scaun. Când se aşezară, întrebă leneş:

— Ceva nou?

— Nimic.

Farr se lăsă pe spate, vârându-şi degetele mari în buzunarele de jos ale vestei.

— Acelaşi frecuş veşnic, deşi Dumnezeu ştie că e deja prea mult.

— Cum merge cu alegerile?

— Ar putea fi şi mai bine, zise el şi o umbră trecu peste faţa lui roşie, dar cred că o să ne descurcăm.

Ned vorbea relaxat.

— Ce s-a întâmplat?

— Una, alta. Tot timpul apare câte ceva. Aşa e politica.

— Pot să fac ceva, eu sau Paul, să te ajutăm? îl întrebă Ned Beaumont, apoi, când Farr clătină din capul lui roşu, cu barbă ţepoasă, spuse: Zvonul ăsta că Paul ar avea vreo legătură cu asasinarea lui Henry e cel mai complicat lucru cu care te lupţi?

În ochii lui Farr străluci spaima, care dispăru îndată ce bărbatul clipi. Îşi îndreptă spatele.

— Păi, zise el prudent, sunt voci care spun că ar fi trebuit să rezolvăm crima înainte de alegeri. Ăsta e unul dintre lucruri, poate cel mai important.

— Ai mai făcut vreun progres de când ne-am văzut? A mai apărut ceva?

Farr clătină din cap, iar în ochi i se citea prudenţa.

Ned Beaumont zâmbi rece.

— Încă o iei uşor pe anumite piste?

Procurorul se foi.

— Păi, da, desigur, Ned.

Ned Beaumont dădu din cap aprobator. Ochii îi străluceau cu maliţiozitate.

— Ben Ferriss e una dintre pistele pe care le iei încet? întrebă el ironic.

Gura ieşită în afară a lui Farr se deschise şi se închise. Îşi frământă buzele. Ochii, după ce mai întâi se măriră uimiţi, îşi pierdură orice expresie.

— Nu ştiu dacă e ceva în povestea lui Ferriss, Ned. Nu cred că e. Nu ţi-am spus despre ea pentru că nu i-am dat importanţă.

Ned râse în bătaie de joc.

— Ştii că n-aş ascunde nimic de tine sau de Paul, nimic din ce cred că e important, spuse Farr. Mă cunoaşte destul de bine şi ştii că spun adevărul.

— Te cunoaştem dinainte să capeţi tupeu. Dar e în regulă. Dacă-l vrei pe tipul ăla care era în maşină cu Ferriss, poţi să-l salţi acum din camera 417 de la Majestic.

Farr se uita la statueta de pe birou, la silueta nudă care ţinea în mâini un avion între două stilouri încrucişate. Era posomorât. Nu spuse nimic.

Ned se ridică de pe scaun şi zâmbi cu buzele strânse.

— Paul e oricând fericit să-i ajute pe băieţi să scape de problemele lor. Crezi că te-ar ajuta dacă s-ar lăsa arestat şi judecat pentru omorârea lui Henry?

Farr nu-şi luă ochii de la statuetă.

— Nu sunt eu în măsură să-i spun lui Paul ce să facă, spuse el spăşit.

— Ei, asta da idee! exclamă Ned Beaumont.

Se aplecă peste marginea biroului până ajunse cu faţa aproape de urechea procurorului şi îi spuse coborându-şi vocea ca şi cum i-ar fi făcut o confesiune:

— Şi uite încă una. Nu eşti în măsură să faci ce nu-ţi spune Paul să faci.

Ieşi rânjind, dar imediat cum închise uşa, rânjetul îi dispăru de pe chip.

8
Concedierea

I

Ned Beaumont deschise o uşă pe care scria „East State Construction & Contracting Company" şi le salută pe cele două tinere de la recepţie, după care traversă o cameră mai mare, unde erau câţiva inşi cu care vorbi, apoi deschise o uşă pe care scria „Privat". Intră într-o cameră pătrată, unde Paul Madvig stătea la un birou vechi şi deteriorat şi se uita la nişte hârtii pe care i le punea în faţă un bărbat scund, care se uita respectuos pe după umărul lui.

Madvig îşi înălţă capul şi spuse:

— Salut, Ned.

Împinse hârtiile într-o parte şi-i spuse bărbatului scund:

— Vino cu gunoiul ăsta mai târziu.

— Sigur domnule, zise bărbatul adunând hârtiile, apoi i se adresă lui Ned: Bună ziua, domnule Beaumont!

După aceea ieşi din cameră.

— Arăţi de parc-ai fi avut o noapte grea, Ned. Ce mai faci? Stai jos.

Ned îşi scosese deja paltonul. Îl puse pe un scaun, îşi aşeză şi pălăria deasupra şi scoase un trabuc.

— Nu, sunt bine. Ce mai e nou în viaţa ta? întrebă el şi se aşeză pe un colţ al biroului deteriorat.

— Aş vrea să te duci la M'Laughlin, spuse Madvig. Numai tu poţi să te descurci cu el.

— În regulă. Care-i treaba cu el?

— Dumnezeu ştie! zise Madvig strâmbându-se. Credeam că-l stăpânesc, dar e alunecos.

O sclipire sumbră îi apăru lui Ned Beaumont în ochii negri. Se uită în jos la Madvig şi spuse:

— Şi el, ha?

Madvig întrebă rar, după un moment de gândire:

— Ce vrei să spui cu asta, Ned?

— Îţi merg toate aşa cum vrei?

Iritat, Madvig dădu din umerii lui mari, dar ochii nu-şi pierdură privirea scrutătoare.

— Dar nici rău nu merg. Ne descurcăm şi fără voturile lui M'Laughlin dacă trebuie.

— Poate, spuse Ned Beaumont şi buzele i se subţiară, dar nu putem să-i tot pierdem şi să ieşim bine.

Îşi puse trabucul în colţul gurii şi continuă:

— Ştii că nu mai stai la fel de bine ca acum două săptămâni.

Madvig rânji binevoitor la bărbatul din faţa lui.

— Iisuse, ce-ţi mai place să le cânţi, Ned! Ţi se pare şi ţie vreodată ceva bun?

Nu aşteptă ca Ned să răspundă şi continuă placid:

— N-am trecut încă niciodată printr-o campanie care să nu fi părut la un moment dat că se duce dracului. Cu toate astea, nu s-au dus.

Ned Beaumont îşi aprindea trabucul. Suflă fumul şi spuse:

— Asta nu înseamnă că nu se duc dracului niciodată.

Arătă cu trabucul spre pieptul lui Madvig.

— Dacă omorârea lui Taylor Henry nu e rezolvată repede, n-o să mai trebuiască să-ţi faci griji în privinţa campaniei. O să te scufunzi indiferent cine câştigă.

Ochii albaştri ai lui Madvig deveniră opaci, dar restul chipului îi rămase neschimbat. La fel şi vocea.

— Ce vrei să spui cu asta, Ned?

— Toată lumea din oraş crede că tu l-ai ucis.

— Da? zise Madvig şi îşi duse o mână la bărbie, masând-o gânditor. Nu te îngrijora. S-au mai spus lucruri despre mine.

Ned Beaumont zâmbi scurt şi întrebă cu falsă admiraţie:

— E ceva prin care să nu fi trecut deja? Ţi s-a făcut vreodată tratament cu electricitate?

— Şi să nu crezi c-o să mi se facă vreodată, zise Madvig râzând.

— Nu eşti prea departe de asta, Paul, spuse Ned Beaumont încet.

Madvig râse iar.

— Dumnezeule!

— Nu eşti ocupat? întrebă Ned ridicând din umeri. Nu te deranjez cu absurdităţile astea, nu?

— Te ascult, îi spuse Madvig încet. N-am pierdut niciodată când te-am ascultat.

— Mulţumesc, domnule. De ce crezi că M'Laughlin ne scapă?

Madvig dădu din cap.

— Crede că eşti terminat. Toată lumea ştie că poliţia n-a încercat să-l găsească pe ucigaşul lui Taylor şi toţi consideră că asta se întâmplă pentru că tu l-ai omorât. M'Laughlin crede că asta e de-ajuns ca să pierzi în sondaje.

— Da? Crede că lumea ar prefera ca Shad să le conducă oraşul şi nu eu? Crede că dacă sunt suspect de comiterea unei crime am dosarul mai rău decât al lui Shad?

Ned se uită la Madvig încruntându-se.

— Ori te păcăleşti singur, ori încerci să mă păcăleşti pe mine. Ce-are reputaţia lui Shad de-a face cu asta? El nu e la vedere, lângă candidaţii lui. În schimb, tu eşti, iar candidaţii tăi sunt responsabili că nu se face nimic în privinţa crimei.

Madvig îşi duse iar mâna la bărbie şi-şi aşeză un cot pe birou. Faţa lui chipeşă era lipsită de riduri.

— Am vorbit destul despre ce cred alţii, Ned. Hai să vorbim despre ce crezi tu. Crezi că-s terminat?

— Probabil că eşti, spuse Ned Beaumont pe o voce joasă, sigură. E clar că eşti, dacă nu faci nimic. Dar candidaţii tăi ar trebui să iasă bine.

— Asta trebuie explicat, spuse Madvig flegmatic.

Ned Beaumont se aplecă şi scutură atent trabucul în scuipătoarea de alamă de lângă birou. Apoi spuse fără nicio emoţie:

— O să te trădeze.

— Da?

— De ce nu? L-ai lăsat pe Shad să-ţi ia plebea care te susţinea. Acum te bazezi pe oamenii respectabili, pe elementele superioare, să ducă în spate alegerile. Au devenit suspicioşi. Candidaţii tăi vor face un spectacol de gală, te vor aresta pentru crimă, iar cetăţenii respectabili, încântaţi de aceşti oficiali nobili care sunt destul de curajoşi să-şi închidă şeful când încalcă legea, se vor călca-n picioare ca să ajungă la urne şi să aleagă eroii pentru încă patru ani în fruntea oraşului. Şi nu poţi să-i învinovăţeşti pe băieţi. Ei ştiu că ies bine dacă o fac şi că rămân fără pâine dacă nu.

Madvig îşi luă palma de la bărbie.

— Nu te prea bazezi pe loialitatea lor, nu, Ned?

Ned Beaumont zâmbi.

— Tot atât cât te bazezi şi tu, spuse el şi zâmbetul îi dispăru. Nu merg pe ghicite, Paul. Am fost în după-amiaza asta să vorbesc cu Farr. A trebuit să dau buzna, să rup uşa, pentru că a încercat să mă evite. Pretinde că n-a făcut cercetări în cazul Taylor. Nu mi-a spus ce-a găsit, a încercat să mă aburească. Până la urmă nu mi-a spus nimic, zise el făcând o grimasă. Farr, tipul pe care-l puteam face oricând să sară prin cercuri.

— Da, dar e doar Farr...

— Doar Farr şi ăsta e un avertisment, îl întrerupse Ned. Rutlege sau Brody sau chiar Rainey ar putea să te lovească singuri, dar dacă Farr face de-astea, înseamnă că ştie că restul sunt cu el.

Ned îl privea pe Madvig încruntat.

— Poți să nu mă mai crezi oricând dorești tu, Paul.

Madvig făcu un gest nepăsător cu mâna pe care o ținuse până atunci la bărbie.

— O să-ți spun când nu mai cred. De ce te-ai dus la Farr?

— Harry Sloss m-a sunat azi. Se pare că el şi Ben Ferriss te-au văzut certându-te cu Taylor pe China Street în noaptea crimei, sau aşa pretind ei.

Ned Beaumont se uita cu ochi inexpresivi la Madvig, iar vocea îi era egală.

— Ben s-a dus la Farr să-i spună. Harry voia să fie plătit să nu meargă. Câțiva dintre membrii clubului tău au început să citească semnele. Am văzut că Farr şi-a cam pierdut zvâcul în ultima vreme, aşa că m-am dus să verific.

— Şi eşti sigur că mă înjunghie? întrebă Madvig dând din cap.

— Da.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Rămase acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind prin geam câteva minute, în timp ce Ned, aşezat pe birou, fuma şi se uita la spatele lat al bărbatului. Apoi, fără să se întoarcă, Madvig întrebă:

— Ce i-ai spus lui Harry?

— Am tras de timp.

Madvig se întoarse la birou, dar nu se aşeză. Roşeața feței i se accentuase. Altfel, nicio schimbare în mimică.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă el cu o voce calmă.

— În privința lui Sloss? Nimic. Cealaltă maimuță s-a dus deja la Farr. Nu contează ce face Sloss.

— Nu la asta mă refer, ci la toată treaba.

Ned îşi aruncă trabucul în scuipătoare.

— Ți-am spus. Dacă moartea lui Taylor Henry nu e rezolvată rapid, ne-am dus. Asta-i tot. Ăsta-i singurul lucru în privința căruia merită să facem ceva.

Madvig își mutase privirea de la Ned și se uita în gol la perete. Își strânse buzele pline, iar pe tâmple îi apărură broboane de sudoare. Spuse din adâncul pieptului:

— Nu merge. Gândește-te la altceva.

Ned Beaumont își umflă nările, iar cafeniul ochilor lui părea la fel de întunecat ca pupilele.

— Nu mai e altceva, Paul. Orice altceva ne dă pe mâna lui Shad sau a lui Farr și a echipei lui și oricare dintre ei o să te distrugă.

— Trebuie să mai existe o scăpare, Ned, zise Madvig aspru. Gândește-te.

Ned Beaumont se ridică de pe birou și se apropie de bărbatul blond.

— Nu există. Asta e singura scăpare. O s-o accepți fie că-ți place, fie că nu. Sau o s-o accept eu pentru tine.

— Nu. Nu te băga.

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care nu le-aș face pentru tine, Paul.

Apoi Madvig se uită în ochii lui Ned Beaumont și șopti pe un ton tăios:

— Eu l-am omorât, Ned.

Ned inspiră adânc și expiră lung.

Madvig își puse palmele pe umerii lui și vorbele îi ieșiră învălmășite:

— A fost un accident, Ned. A alergat pe stradă după mine când am plecat. Avea în mână un baston pe care l-a înșfăcat când a ieșit. Ne-am... au fost niște probleme la el acasă și el a încercat să mă ajungă din urmă și să mă lovească cu bastonul. Nu știu cum s-a întâmplat, dar după ce i l-am luat, l-am pocnit în cap cu el, nu tare, ar fi putut fi mult mai tare, dar a căzut pe spate și s-a izbit cu capul de bordură.

Ned dădu din cap. Fața i se golise brusc de orice expresie. Doar în privire se putea vedea că se concentra asupra

cuvintelor lui Madvig. Spuse cu o voce la fel de inexpresivă precum fața:

— Ce s-a întâmplat cu bastonul?

— L-am luat sub palton şi l-am ars. După ce mi-am dat seama că a murit, m-am trezit cu bastonul în mână, când mergeam spre club, aşa că l-am ascuns sub palton şi l-am ars.

— Ce fel de baston era?

— Unul greu, maro.

— Şi pălăria?

— Nu ştiu, Ned. Cred că i-a zburat şi i-a luat-o cineva.

— Avea pălărie?

— Da, sigur.

Ned Beaumont îşi netezi un colţ al mustăţii cu degetul.

— Ţii minte să fi trecut o maşină în care erau Sloss şi Ferriss?

— Nu, dar nu e exclus.

Ned Beaumont se încruntă.

— Ai complicat lucrurile plecând cu bastonul şi arzându-l, pentru ca apoi să taci în tot acest timp, mormăi el. Erai clar în autoapărare.

— Ştiu, dar nu voiam asta, Ned, spuse Madvig răguşit. O voiam pe Janet Henry mai mult decât orice pe lume şi ce şansă aş mai fi avut, chiar dacă a fost un accident?

Ned Beaumont îi râse în faţă. Era un râs gutural şi amar.

— Ai fi avut mai multe şanse decât ai acum.

Madvig îl privi fix şi nu spuse nimic.

— A crezut tot timpul că tu i-ai omorât fratele. Te urăşte. A încercat să te trimită pe scaunul electric. Ea e cea care a stârnit primele suspiciuni la adresa ta, trimiţând scrisori anonime persoanelor interesate de acest caz. Ea a întors-o pe Opal împotriva ta. A fost azi-dimineaţă la mine şi mi-a spus asta, a încercat să mă întoarcă şi pe mine împotriva ta. Ea...

— Ajunge, spuse Madvig.

Se ridică – un bărbat masiv, blond, ai cărui ochi erau două discuri reci şi albastre.

— Ce e, Ned? O vrei tu pentru tine sau... zise el şi se opri dispreţuitor. Nu mai contează.

Arătă cu un deget spre uşă.

— Ieşi, javră, eşti concediat.

— O să ies când termin de vorbit.

— O să ieşi când îţi spun eu. N-ai ce să-mi spui şi să cred. N-am crezut nimic din ce-ai spus. Şi nici n-o să mai cred vreodată de-acum.

— În regulă, spuse Ned Beaumont.

Îşi luă pălăria şi paltonul şi ieşi.

II

Ned Beaumont se duse acasă. Era palid şi mohorât. Se scufundă într-unul dintre fotoliile lui roşii cu o stică de Bourbon şi un pahar lângă el, pe masă, dar nu bău. Se uita posomorât la picioarele lui şi îşi rodea o unghie. Sună telefonul. Nu răspunse. În cameră începea să pătrundă lumina amurgului. Când se ridică şi se duse la telefon, încăperea era deja învăluită în penumbră.

Formă un număr.

— Alo, aş vrea să vorbesc cu domnişoara Henry, vă rog.

După o pauză în care fluieră încet şi fals, spuse:

— Alo, domnişoara Henry?... Da... Tocmai i-am spus lui Paul totul despre ce s-a petrecut, despre tine... Da, şi aveai dreptate. A făcut ce credeai că a făcut.

Bărbatul începu să râdă.

— Da. Ştiai c-o să spună că-s un mincinos, că o să refuze să mă asculte şi-o să mă dea afară şi a făcut toate astea... Nu, nu, e în regulă. Trebuia să se întâmple... Nu, serios... A, probabil că e definitiv. S-au spus lucruri care-s greu de luat înapoi... Da, toată seara, cred... E bine aşa... Bine. Pa.

Îşi turnă un pahar de whisky şi-l bău. Apoi intră în dormitorul întunecat, puse ceasul să-l trezească la 20.00 şi se

întinse îmbrăcat pe pat. O vreme privi în tavan, după care adormi, respirând neregulat, până când sună alarma.

Se ridică încet din pat, aprinse luminile şi intră în baie. Se spălă pe faţă şi pe mâini, îşi puse un guler nou şi făcu focul în şemineu. Citi un ziar până când ajunse Janet Henry.

Era incitată. Deşi îi spuse imediat că nu prevăzuse rezultatul discuţiei lui cu Paul, să nu se bazeze pe asta, în ochi îi dansa frenetică bucuria şi nu reuşea să-şi stăpânească zâmbetul în timp ce-şi cerea iertare.

— Nu contează, spuse el. Trebuia s-o fac, chiar dacă ştiam ce-o să iasă. Presupun că în adâncul meu am ştiut. E unul dintre lucrurile alea. Şi dacă mi-ai fi spus că aşa se va întâmpla, aş fi luat-o ca pe o provocare şi m-aş fi aruncat în joc.

Janet îşi întinse mâinile spre el.

— Mă bucur, spuse ea. N-o să mă prefac că nu.

— Îmi pare rău, spuse Ned şi-i luă mâinile într-ale lui. Dar n-aş fi făcut nimic să evit ce s-a întâmplat.

— Şi acum ştii că am dreptate. Chiar l-a omorât pe Taylor, zise ea cu ochi scrutători.

— El aşa mi-a mărturisit.

— Şi o să mă ajuţi acum? îl întrebă ea strângându-i mâinile şi se apropie de el.

Ned ezită şi îi privi încruntat chipul înflăcărat.

— A fost legitimă apărare sau un accident, spuse el rar. Nu pot...

— A fost crimă! strigă ea. Normal că spune că a fost legitimă apărare! zise ea dând din cap agitată. Şi chiar dacă a fost legitimă apărare sau accident, n-ar trebui să meargă la tribunal şi s-o dovedească, cum face toată lumea?

— A aşteptat prea mult. Luna asta în care a tăcut l-ar incrimina.

— Păi, şi a cui e vina? Şi crezi c-ar fi tăcut atâta dacă era legitimă apărare?

Ned dădu din cap lent, cu subînţeles.

— Tu ai fost motivul pentru care a acționat așa. E îndrăgostit de tine. Nu voia să știi că ți-a omorât fratele.

— Dar știu! strigă ea înfuriată. Și toată lumea o să afle!

El își mișcă puțin umerii, iar fața îi era întunecată.

— N-o să mă ajuți? întrebă ea.

— Nu.

— De ce? Doar te-ai certat cu el.

— Cred tot ce mi-a spus. Știu că e prea târziu să meargă cu povestea la tribunal. Am terminat-o unul cu altul, dar n-o să-i fac așa ceva.

Își umezi buzele și continuă:

— Lasă-l în pace. O să i-o coacă alții și fără ajutorul nostru.

— Nu, spuse ea. N-o să-l las în pace până nu primește pedeapsa pe care-o merită.

Janet își trase sufletul și ochii i se întunecară.

— Îl crezi suficient cât să riști să găsești dovezi că te-a mințit?

— Ce vrei să spui? întrebă el prudent.

— Mă ajuți să găsesc dovezi că minte sau nu? Trebuie să fie niște dovezi certe pe undeva, ceva de care putem da. Dacă-l crezi cu adevărat, n-are de ce să-ți fie frică să mă ajuți.

El îi studie o vreme fața înainte să întrebe:

— Dacă fac asta și găsim dovada certă, îmi promiți c-o vei accepta indiferent în ce parte va înclina balanța?

— Da, spuse ea fără întârziere, dacă și tu promiți.

— Și o să ții secret ce găsim până ne terminăm treaba, până găsim dovada certă, și n-o să folosești informațiile împotriva lui până nu știm clar?

— Da.

— Atunci ne-am înțeles.

În ochii ei apărură lacrimi și plânse fericită.

— Stai jos, îi spuse Ned.

Fața lui era dură și încordată, vocea stăpânită.

— Trebuie să aranjăm ceva. Ți-a dat vreun semn de când ne-am certat, în după-amiaza asta sau astă-seară?

— Nu.

— Atunci n-avem de unde să știm cum stau treburile cu voi doi. E posibil să se fi decis mai târziu că am dreptate. Asta n-ar schimba nimic între mine şi el, am terminat-o, dar trebuie să aflăm cât de repede putem.

Se uită încruntat la picioarele ei şi îşi netezi mustața.

— Trebuie să aştepți până vine la tine. Nu poți să-l suni tu. Dacă e nesigur în privința ta, asta ar putea să-l facă să ia o decizie. Cât de sigură eşti de el?

Janet stătea în fotoliul de lângă masă.

— Cât de sigură poate fi o femeie de un bărbat, zise ea şi râse jenată. Ştiu că sună... Dar sunt, domnule Beaumont.

— Atunci e în regulă probabil, dar trebuie să ştii clar până mâine. Ai încercat să scoți ceva de la el?

— Nu încă, nu prea. Aşteptam...

— Deocamdată iese din discuție. Oricât de sigură ai fi de el, acum trebuie să fii precaută. Ai aflat ceva şi nu mi-ai spus până acum?

— Nu, n-am ştiut prea bine cum să procedez. De-asta am vrut ca tu să...

El o întrerupse iar.

— Nu te-ai gândit să angajezi un detectiv particular?

— Ba da, dar mi-a fost teamă să nu dau de vreunul care i-ar spune lui Paul. Nu ştiam la cine să merg, în cine să am încredere.

— Am eu unul care ne poate fi de folos, spuse Ned şi îşi trecu degetele prin părul negru. Bun, acum, sunt două lucruri pe care vreau să le afli, asta dacă nu le ştii deja. Lipseşte vreuna dintre pălăriile fratelui tău? Paul spune că avea pălărie pe cap. Când l-am găsit eu nu avea niciuna. Vezi dacă poți să afli câte avea şi dacă se ştie ce-i cu ele, zise el zâmbind într-o parte, în afară de cea pe care am împrumutat-o eu.

Janet nu dădu atenție zâmbetului lui Ned. Dădu din cap şi îşi ridică puțin mâinile, descumpănită.

— N-am cum, spuse ea. Am scăpat de lucrurile lui acum ceva timp şi mă îndoiesc că ştie cineva exact ce avea şi ce nu.

— Nici nu mă gândeam c-o să ajungem undeva cu asta, zise Ned ridicând din umeri. Mă mai interesează dacă lipsește vreun baston, al lui sau al tatălui tău, în special unul greu, maro.

— E al lui tata şi cred că e acolo.

— Verifică, spuse el rozându-şi o unghie. Cam atât ai de făcut până mâine şi poate afli cum stai cu Paul.

— Despre ce e vorba? La baston mă refer, zise Janet şi se ridică incitată.

— Paul spune că fratele tău l-a atacat cu un baston. În timp ce încerca să i-l smulgă din mâini, Paul l-a lovit cu el. După aceea l-a ars.

— Ah, sunt sigură că bastoanele tatei sunt toate acolo, strigă ea.

Era albă la față, iar ochii i se deschiseseră larg.

— Taylor n-avea niciunul?

— Numai unul negru, cu cap argintiu, spuse ea şi-i puse o palmă pe încheietură. Dacă sunt toate acolo, înseamnă că...

— Ar putea să însemne ceva, îi zise el punându-şi o palmă pe mâna ei. Dar fără şiretlicuri, o avertiză el.

— Fără. Dac-ai şti ce fericită sunt că mă ajuți şi cât de mult mi-am dorit asta, ai şti că poți să ai încredere în mine.

— Sper, zise Ned şi îşi retrase mâna.

III

Rămas singur, Ned se plimbă o vreme prin cameră, cu fața încordată şi ochii strălucitori. La 22.20 se uită la ceas. Apoi îşi puse paltonul şi se duse la Hotel Majestic, unde i se

spuse că Harry Sloss nu era acolo. Ieşi, găsi un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă la West Road Inn.

West Road Inn era o clădire albă, pătrată, gri în bezna nopţii, plasată între copaci departe de drum, cam la cinci kilometri dincolo de periferia oraşului. Parterul era puternic luminat şi vreo şase maşini erau parcate în faţă. Altele se aflau într-un hangar lung şi întunecat mai departe, pe stânga.

Dând din cap spre portar cu familiaritate, Ned Beaumont intră într-o sală mare de mese, unde cânta zgomotos o orchestră formată din trei oameni. Alte opt-nouă persoane dansau. Trecu printre mese, ocoli ringul de dans şi se opri în faţa barului care ocupa un colţ al camerei. Era singurul client la tejghea.

Barmanul, un tip gras cu nasul ca un burete, spuse:

— 'Năseara, Ned. Nu te-am mai văzut pe-aici în ultima vreme.

— Salut, Jimmy. Am fost cuminte. Manhattan.

Barmanul începu să amestece cocteilul. Orchestra îşi termină piesa şi se auzi vocea subţire şi ascuţită a unei femei:

— Nu vreau să stau în aceeaşi încăpere cu ticălosul de Beaumont.

Ned Beaumont se întoarse, lăsându-se pe spate pe marginea barului. Barmanul rămase nemişcat, cu shakerul în mână.

Lee Wilshire se uita la Ned Beaumont din mijlocul ringului de dans. Îşi ţinea o mână pe antebraţul unui tânăr masiv îmbrăcat într-un costum albastru un pic prea strâmt. Şi el se uita la Ned Beaumont cu o privire cumva stupidă.

— E un nemernic şi dacă nu-l dai afară, plec, spuse femeia.

Toate persoanele din încăpere ascultau amuţite.

Faţa tânărului se înroşi. Încercă să se uite urât, dar asta îi acentuă aerul stingher.

— Mă duc şi-i trag eu o palmă dacă nu te duci tu.

Ned Beaumont spuse zâmbind:

— Salut, Lee. L-ai mai văzut pe Bernie de când a ieşit?

Lee îl înjură şi făcu un pas furios înainte. Tânărul întinse o mână şi o opri.

— Îl rezolv eu pe nemernic.

Îşi aranjă gulerul, îşi trase în jos poalele hainei şi se duse spre Ned Beaumont.

— Care-i treaba? zise el. Care-i treaba de vorbeşti aşa cu domniţa?

Privindu-l serios, Ned Beaumont îşi întinse mâna dreaptă într-o parte, cu palma în sus.

— Dă-mi ceva cu care să-l pocnesc, Jimmy. N-am chef să dau cu pumnul.

Una dintre mâinile barmanului dispăruse sub tejghea. Scoase o bâtă şi i-o puse în palmă. Ned Beaumont nu-şi mişcă mâna.

— Domniţei i se spune în multe feluri. Ultimul tip cu care-am văzut-o îi spunea „gâsculiţă proastă".

Tânărul se îndreptă de spate şi ochii i se mişcau dintr-o parte în alta.

— Nu te uit şi-într-o zi noi doi o să ne-ntâlnim când nu e nimeni prin preajmă.

Se întoarse pe călcâie şi i se adresă lui Lee Wilshire.

— Hai s-o întindem din fundătura asta.

— Întinde-o tu, spuse Lee. Proastă aş fi să vin cu tine. Mi-e silă de prezenţa ta.

Un bărbat corpolent, cu aproape toţi dinţii de aur, se apropie şi spuse:

— Ba da, o s-o-ntindeţi amândoi. Valea!

Ned Beaumont râse şi spuse:

— Ăă... domniţa e cu mine, Corky.

— Bine, spuse Corky şi apoi se adresă tânărului: Afară, secătură!

Tânărul ieşi. Lee Wilshire se întoarse la masa ei. Rămase acolo cu obrajii în pumni, uitându-se la faţa de masă.

Ned Beaumont se aşeză în faţa ei şi-i spuse chelnerului:

— Jimmy are un Manhattan pentru mine. Şi vreau şi ceva de mâncare. Ai mâncat deja, Lee?

— Da, spuse ea fără să ridice capul. Vreau un Silver Fizz.

— Bine, spuse Ned. Vreau ciuperci la grătar şi orice legume găseşte Tony, dar nu din conservă, salată verde şi roşii cu sos Roquefort şi cafea.

Când chelnerul plecă de la masa lor, Lee îi spuse lui Ned cu amărăciune:

— Bărbaţii nu sunt buni la nimic, niciunul. Mi-am luat ţeapă din nou!

Începu să plângă în tăcere.

— Poate-i alegi tu greşit.

— Tu să-mi spui, zise ea uitându-se furioasă la el, după cum m-ai fraierit ultima oară.

— Ba nu te-am fraierit deloc. Nu e vina mea că Bernie n-a avut încotro şi ţi-a vândut zorzoanele ca să-mi înapoieze banii pe care mi-i şterpelise.

Orchestra începu să cânte.

— Niciodată nu e vina bărbatului, se plânse ea. Hai să dansăm.

— Ah, bine, spuse el nu prea încântat de idee.

Când se întoarseră la masă, cocteilul lui şi apa ei tonică erau acolo.

— Ce mai face Bernie? o întrebă el în timp ce beau.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut de când a ieşit şi nu vreau să-l văd. Alt tip minunat! De ce-am avut eu parte anul ăsta! El şi Taylor şi ticălosul ăsta!

— Taylor Henry?

— Da, dar n-am prea avut mult de-a face cu el, că eram cu Bernie.

Ned termină de băut cocteilul şi spuse:

— Erai una dintre fetele cu care se-ntâlnea din când în când pe Charter Street.

— Da, spuse ea privindu-l prudentă.

— Cred că trebuie să bem ceva.

Ea îşi pudră faţa cât timp el chemă chelnerul şi comandă băuturile.

IV

Pe Ned Beaumont îl trezi soneria de la uşă. Se ridică din pat ameţit, tuşi puţin şi îşi puse halatul şi papucii de casă. Ceasul de pe noptieră arăta nouă şi câteva minute. Se duse la uşă.

Janet Henry intră cerându-şi scuze:

— Ştiu că e îngrozitor de devreme, dar pur şi simplu n-am putut să aştept. Am tot încercat să dau de tine la telefon noaptea trecută şi abia am reuşit să închid puţin ochii. Toate bastoanele tatei sunt acolo. Aşa că, vezi, a mințit.

— Are şi unul maro, greoi?

— Da, pe ăsta i l-a adus maiorul Sawbridge din Scoţia. Tata, nu-l foloseşte, dar e acolo.

Ned clipi somnoros şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit.

— Atunci înseamnă că a mințit.

— Şi, spuse ea veselă, era acolo când am ajuns acasă aseară.

— Paul?

— Da. Şi m-a cerut de nevastă.

Dintr-odată, ochii lui Ned îşi pierdură aerul somnoros.

— A spus ceva despre cearta noastră?

— Nimic.

— Şi tu ce-ai zis?

— Am spus că e prea curând după moartea lui Taylor să mă şi logodesc, dar n-am zis că mai târziu n-aş face-o, aşa că am ajuns la ceea ce se cheamă o înțelegere.

Ned o privi curios. Chipul lui Janet nu mai era vesel. Femeia îşi puse o palmă pe braţul lui, iar vocea i se frânse puţin când spuse:

— Te rog să nu crezi că n-am inimă, dar... oh!... vreau atât de mult... vreau atât de mult să facem ce ne-am propus, că tot restul pare... cu totul neimportant.

El îşi umezi buzele şi spuse cu o voce gravă, blândă:

— În ce situaţie s-ar afla dacă l-ai iubi cât îl urăşti.

Ea bătu dintr-un picior şi ţipă:

— Nu spune asta! Să nu mai spui asta!

Fruntea lui Ned se încreţi de iritare şi buzele i se strânseră.

— Te rog, spuse ea cu părere de rău, nu suport asta.

— Îmi cer scuze. Ai luat micul dejun?

— Nu. Voiam să-ţi aduc veştile cât mai repede.

— Bine. O să mănânci cu mine. Ce-ai dori?

Se duse la telefon. După ce comandă, merse în baie şi se spălă pe dinţi şi pe faţă, apoi se pieptănă. Când se întoarse în camera de zi, Janet îşi scosese deja pălăria şi haina şi fuma o ţigară lângă şemineu. Începu să spună ceva, dar se opri când sună telefonul.

Ned se duse să răspundă.

— Alo... Da, Harry, am fost, dar nu erai... Voiam să te întreb de, ştii, tipul pe care l-ai văzut cu Paul în seara aia. Avea pălărie?... Avea? Eşti sigur?... Şi avea un baston?... În regulă... Nu, n-am putut să rezolv cu Paul, Harry. Mai bine vorbeşte tu cu el... Da... Pa.

Ochii lui Janet Henry îl priveau întrebători.

— Ăsta e unul dintre cei doi tipi care pretind că l-au văzut pe Paul vorbind cu fratele tău pe stradă în seara aia. A spus că a văzut pălăria, dar nu şi bastonul. Era totuşi întuneric, iar ăştia doi erau în maşină şi mergeau cu viteză. N-aş paria că au văzut foarte bine.

— De ce eşti atât de interesat de pălărie? E aşa importantă?

— Nu ştiu, zise Ned dând din umeri. Sunt doar un detectiv amator, dar pare că ar avea cumva o însemnătate.

— Ai mai aflat ceva de ieri?

— Nu. Mi-am petrecut o parte din seară făcându-i cinste cu băutură unei fete cu care Taylor obişnuia să se joace, dar n-am aflat nimic.

— O cunosc?

El clătină din cap, apoi se uită la ea cu o privire tăioasă şi spuse:

— Nu e vorba despre Opal, dacă asta sugerezi.

— Nu crezi că am putea să... să obţinem nişte informaţii de la ea?

— De la Opal? Nu. Crede că tatăl ei l-a omorât pe Taylor şi are impresia că e din cauza ei. N-a fost stârnită de ce ştia din interior, ci de scrisorile tale şi de *Observer*.

Janet Henry dădu din cap, dar nu părea convinsă.

Sosi şi micul dejun. Telefonul sună în timp ce mâncau, iar Ned Beaumont se duse să răspundă.

— Alo... Da, mamă... Ce?

Ascultă încruntat câteva secunde, apoi spuse:

— Nu prea ai ce face, lasă-i şi nu cred că vor face probleme... Nu, nu ştiu unde e... Nu cred c-o să fac asta... Nu-ţi face griji, mamă, o să fie bine... Sigur... Pa.

Se întoarse la masă zâmbind.

— Farr e gând la gând cu tine, spuse el aşezându-se. Era mama lui Paul. Un tip de la procuratură e acolo şi vrea s-o interogheze pe Opal.

Ochii lui Ned începură să strălucească.

— N-are ce informaţii să le dea, dar au început să-l încolţească.

— De ce te-a sunat?

— Paul a ieşit şi nu ştie unde să-l caute.

— Nu ştie că tu şi Paul v-aţi certat?

— Se pare că nu, spuse el şi-şi puse jos furculiţa. Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt?

— Vreau să fac asta mai mult decât orice pe lume.

Ned Beaumont râse amar şi spuse:

— Practic, sunt aceleaşi cuvinte cu care mi-a spus Paul că te vrea.

Janet se scutură. Chipul ei căpătase un aspect dur şi-l privi pe Ned cu răceală.

— Nu te cunosc, nu sunt sigur de tine, spuse el. Am avut un vis care nu-mi prea place.

— Doar nu crezi în vise? zise femeia zâmbind.

— Nu cred în nimic, dar sunt un jucător prea împătimit ca să nu fiu influenţat de multe lucruri.

Zâmbetul ei deveni mai puţin sfidător.

— Ce se întâmpla în visul ăsta al tău care te face să n-ai încredere în mine? întrebă Janet şi ridică un deget, prefăcându-se serioasă. Pe urmă o să-ţi spun eu unul cu tine.

— Pescuiam şi-am prins un peşte enorm, un păstrăv curcubeu, dar unul enorm, iar tu ai spus că vrei să te uiţi la el, l-ai luat şi l-ai aruncat înapoi în apă înainte să te pot opri.

— Şi ce-ai făcut? zise ea râzând veselă.

— Aşa s-a sfârşit visul.

— E o minciună. N-o să-ţi arunc păstrăvul înapoi în apă. Acum să ţi-l spun pe-al meu. Eram... începu Janet şi făcu ochii mari. Când l-ai visat? După ce-ai fost la noi la cină?

— Nu. Astă-noapte.

— A, păcat. Ar fi fost mai drăguţ şi mai impresionant dacă am fi visat în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră şi în acelaşi minut. Al meu a fost în noaptea vizitei tale. Se făcea că eram pierduţi într-o pădure, noi doi, obosiţi şi flămânzi. Am mers şi-am tot mers până am ajuns la o căsuţă, am ciocănit la uşă, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat uşa. Era închisă. Apoi ne-am uitat printr-o fereastră şi înăuntru am văzut o masă mare, plină cu toate felurile de mâncare posibile, dar n-am putut să

intrăm pe niciuna dintre ferestre, pentru că aveau gratii de fier. Aşa că ne-am întors la uşă şi am ciocănit din nou şi tot n-a răspuns nimeni. Apoi ne-am gândit că uneori oamenii îşi lasă cheia sub preşul de la intrare şi ne-am uitat şi era acolo. Dar când am deschis uşa, am văzut sute şi sute de şerpi pe podea, unde nu-i putusem vedea pe geam, şi toţi alunecau spre noi sâsâind. Am trântit uşa, am încuiat-o şi am rămas acolo înspăimântaţi. Îi auzeam cum sâsâiau şi cum îşi izbeau capetele de uşă. Apoi tu ai spus că, dacă deschidem uşa şi ne ascundem, ar putea să iasă şi să se îndepărteze de casă. Şi aşa am făcut. M-ai ajutat să urc pe acoperiş – nu era înalt în partea asta a visului, nu mai ţin minte cum era înainte – şi te-ai cocoţat şi tu. Te-ai lăsat în jos şi ai deschis uşa şi toţi şerpii au ieşit sâsâind. Ne-am ţinut respiraţia şi am rămas pe acoperiş până când ultimii dintre sutele şi sutele de şerpi au dispărut în pădure. Apoi am sărit de pe acoperiş şi-am intrat în casă, am încuiat uşa şi-am mâncat şi-am tot mâncat şi m-am trezit în pat, aplaudând şi râzând.

— Cred că ai inventat toate astea, spuse Ned după o scurtă pauză.

— De ce?

— Începe ca un coşmar şi se termină ca altceva, în plus toate visele cu mâncare pe care le-am avut eu se terminau înainte să apuc să mănânc ceva.

Janet Henry râse.

— Nu l-am inventat pe tot, dar cred că ştii care parte e adevărată. M-ai făcut mincinoasă şi nu-ţi mai spun nimic.

— Bine, bine.

Ned îşi ridică iar furculiţa, dar nu mâncă. Întrebă ca şi cum atunci îi trecuse prin cap acel gând:

— Tatăl tău ştie ceva? Crezi că am putea scoate ceva de la el dacă mergem şi dezvăluim ce-am aflat?

— Da, spuse ea înflăcărată, cred că da.

Ned o privi gânditor.

— Singura problemă e că ar putea să explodeze şi să facă ceva înainte să fim gata. E un om care se înfierbântă repede, nu?

— Da, dar... răspunse ea reţinut şi faţa i se lumină. Sunt sigură că dacă-i arătăm de ce-i important să aşteptăm până când... continuă ea pe un ton implorator. Dar suntem gata acum, nu?

— Încă nu.

Janet se bosumflă.

— Poate mâine, spuse el.

— Vorbeşti serios?

— Nu e o promisiune, o avertiză el, dar cred că mâine suntem pregătiţi.

Janet îşi întinse braţul peste masă ca să-l prindă de mână.

— Dar promiţi să-mi spui imediat ce suntem gata, indiferent la ce oră din zi sau din noapte?

— Sigur, îţi promit, zise Ned privind-o dintr-o parte. Sper că nu eşti prea nerăbdătoare să asişti la sfâşierea prăzii.

Tonul lui o făcu să roşească, însă Janet nu-şi coborî privirea.

— Ştiu că ai impresia că sunt un monstru, spuse ea. Poate că sunt.

El se uită în farfurie şi murmură:

— Sper să-ţi placă atunci când o vei prinde în gheare.

9
Fiarele

I

După ce Janet Henry plecă, Ned Beaumont se duse la telefon, îl sună pe Jack Rumsen şi spuse:

— Poţi să vii până la mine, Jack?... Bine. Pa.

Era îmbrăcat când apăru Jack. Se aşezară faţă în faţă în fotolii, fiecare cu câte un whisky şi un pahar cu apă minerală. Ned Beaumont fuma un trabuc, Jack, o ţigară.

— Ai auzit ceva despre ruptura dintre mine şi Paul? întrebă Ned.

— Da, spuse Jack relaxat.

— Ce părere ai?

— Niciuna. Mi-amintesc că data trecută când părea că v-aţi certat, n-aţi vrut decât să-l păcăliţi pe Shad O'Rory.

Ned Beaumont zâmbi de parcă se aşteptase la acel răspuns.

— Şi asta crede lumea că se întâmplă şi acum?

— Mulţi dintre ei asta cred, răspunse tânărul dichisit.

— Şi dacă ţi-aş spune că a fost pe bune de data asta? zise Ned trăgând încet din trabuc.

Jack nu spuse nimic. Faţa nu-i trăda în niciun fel gândurile.

— A fost pe bune, spuse Ned şi sorbi din pahar. Cât îţi datorez?

— Treizeci de dolari pentru treaba cu fata lui Madvig. Pentru restul mi-ai plătit.

Ned scoase un sul de bancnote din buzunarul pantalonilor, extrase trei bancnote şi i le dădu lui Jack.

— Mulțam, spuse Jack.

— Acum suntem chit.

Ned trase din trabuc şi suflă fumul în timp ce spunea:

— Mai am o treabă pe care-o vreau rezolvată. Vreau capul lui Paul pentru uciderea lui Taylor Henry. Mi-a mărturisit că el a făcut-o, dar mai am nevoie de niște dovezi. Vrei să te ocupi tu de asta pentru mine?

— Nu.

— De ce nu?

Tânărul negricios se ridică şi-şi puse paharul gol pe masă.

— Fred şi cu mine ne facem o mică agenție de detectivi. Încă doi ani şi-o să ne fie foarte bine. Îmi place de tine, Beaumont, dar nu destul cât să mă joc cu tipul care conduce oraşul.

— E pe ducă, spuse Ned calm. Toată echipa se pregăteşte să-l zboare. Farr şi Rainey sunt...

— Treaba lor. Nu vreau să m-amestec în afacerea asta şi-o să cred că băieții ăştia pot s-o facă abia după ce treaba-i terminată. Poate c-o să-i dea un ghiont sau două, dar să-l zboare e cu totul altceva. Tu-l ştii mai bine decât mine. Ştii că are mai mult sânge-n vene decât toți la un loc.

— Are şi tocmai din cauza asta se prăbuşeşte. Bun, dacă nu vrei, nu vrei.

— Nu vreau, spuse Jack. Orice altceva, cu plăcere, dar...

Dădu din mână scurt, ca şi cum ar fi încheiat ce avea de spus.

Ned Beaumont se ridică. Nici gesturile, nici vocea nu trădau vreo urmă de resentiment.

— M-am gândit eu c-o să spui asta.

Îşi netezi mustața cu un deget, privind gânditor dincolo de Jack.

— Spune-mi măcar atât: ai vreo idee unde l-aş putea găsi pe Shad?

Jack dădu din cap că nu.

— De când i-au răsturnat casa cu susul în jos a treia oară – când au fost omorâți cei doi sticleți –, se ascunde, deşi

poliţiştii nu par să aibă prea multe probe împotriva lui, zise Jack. Îl ştii pe Whisky Vassos?

— Da.

— Poţi să afli de la el, dacă-l cunoşti bine. E prin oraş. De obicei îl găseşti noaptea la localul lui Tim Walker, pe Smith Street.

— Mulţam, Jack. O să-ncerc varianta asta.

— N-ai pentru ce, spuse Jack şi, ezitând, continuă: Îmi pare foarte rău că tu şi Madvig aţi rupt relaţiile. Îţi doresc...

Se opri şi se duse spre uşă.

— Tu ştii ce faci.

II

Ned se duse la biroul procurorului. De data asta nu mai încercă nimeni să-l ţină departe de Farr.

Procurorul-şef nu se ridică de la birou şi nu-i întinse mâna.

— Ce mai faci, Beaumont? Stai jos.

Era rece şi politicos. Faţa lui războinică nu era atât de roşie ca de obicei. Privirea îi era calmă şi dură.

Ned Beaumont se aşeză picior peste picior şi spuse:

— Vreau să-ţi spun ce s-a întâmplat când m-am întâlnit cu Paul ieri, după ce-am plecat de-aici.

— Da? zise Farr la fel de rece şi politicos.

— I-am spus cum te-am găsit – panicat.

Ned, zâmbind cu zâmbetul lui cel mai simpatic, continuă ca şi cum ar fi spus o poveste oarecum amuzantă şi deloc importantă.

— I-am spus că m-am gândit că încerci să-ţi faci suficient curaj să-i pui în cârcă moartea lui Taylor Henry. La început m-a crezut, dar când i-am spus că singurul mod prin care poate să se salveze e să-l predea pe adevăratul criminal, mi-a zis că nu se poate. Mi-a zis că el e adevăratul criminal, deşi,

după spusele lui, a spus că a fost un accident, sau legitimă apărare.

Fața lui Farr devenise mai palidă și gura îi înțepenise. Nu spuse nimic.

Ned ridică din sprâncene.

— Nu te plictisesc, nu?

— Te rog, continuă, îi spuse rece procurorul.

Ned își lăsă scaunul pe spate și zâmbi batjocoritor.

— Crezi că glumesc, nu? Crezi că-ți jucăm o festă?

Dădu din cap și murmură:

— Ești un suflet temător, Farr.

— Mă bucur să ascult orice informație îmi oferi, dar sunt foarte ocupat, așa că te voi ruga să...

Ned Beaumont râse și apoi răspunse:

— În regulă. M-am gândit că poate ai vrea să-ți dau informația asta într-o depoziție sau ceva.

— Foarte bine, spuse Farr și apăsă pe unul dintre butoanele perlate de pe birou.

În încăpere intră o femeie cu părul grizonant, îmbrăcată în verde.

— Domnul Beaumont vrea să dicteze o declarație.

— Da, domnule, spuse ea și se așeză la celălalt capăt al biroului lui Farr, își puse carnetul pe birou și, ținând pregătit un stilou argintiu, se uită la Ned Beaumont cu ochi căprui lipsiți de expresie.

— Ieri la amiază, în biroul lui din Nebel Building, Paul Madvig mi-a spus că a fost la cină acasă la senatorul Henry în noaptea în care a fost omorât Taylor Henry. Că el și Taylor Henry s-au certat acolo. Că după ce a ieșit din casă, Taylor Henry a fugit după el și l-a ajuns din urmă și a încercat să-l lovească cu un baston greu, maro. Că în încercarea de a-i lua bastonul, l-a lovit din greșeală în frunte cu el și l-a trântit la pământ. Și că a luat bastonul și i-a dat foc. A spus că singurul motiv pentru care a ținut ascuns rolul lui în moartea lui

Taylor Henry a fost dorința de a ține acest lucru secret față de Janet Henry. Asta-i tot.

— Transcrie asta imediat, îi spuse Farr stenografei.

Femeia ieşi din birou, iar Ned Beaumont spuse:

— Credeam că veştile pe care ți le-am adus te vor umple de încântare, zise Ned şi oftă. Am crezut c-o să-ți smulgi părul din cap de entuziasm.

Procurorul se uită fix la el.

Ned continuă neintimidat:

— Am crezut că măcar o să-l aduci pe Paul aici şi-o să-l confrunți cu această... zise el fluturând o mână, dezvăluire pernicioasă. Da, ăsta ar fi cuvântul potrivit.

Procurorul vorbi reținut:

— Te rog, permite-mi să-mi conduc singur biroul.

Ned Beaumont râse iar şi tăcu până se întoarse stenografa cu o copie a declarației lui bătută la maşină. Apoi întrebă:

— Să jur?

— Nu, spuse Farr, doar semneaz-o. O să fie suficient.

Ned Beaumont semnă.

— Nu e nici pe departe la fel de distractiv pe cât credeam c-o să fie, se plânse el vesel.

Farr îşi încleştă maxilarul.

— Nu, spuse el cu o satisfacție întunecată, presupun că nu e.

— Eşti un suflet temător, Farr, repetă Beaumont. Ai grijă la taxiuri când traversezi strada, adăugă el şi făcu o plecăciune.

— Ne vedem mai târziu.

Ajuns afară, se strâmbă furios.

III

În noaptea aceea, Ned Beaumont sună la soneria unei case întunecate cu trei etaje de pe Smith Street. Un tip scund cu capul mic şi umeri lați deschise puțin uşa şi spuse:

— În regulă.

Apoi o deschise de tot.

Ned Beaumont îl salută şi intră, merse şase metri pe un hol întunecat, trecu pe lângă două uşi închise pe dreapta, deschise una de pe stânga şi coborî pe treptele de lemn până la subsol, unde se afla un bar şi unde se auzea în surdină un aparat de radio.

După bar era o uşă cu geam jivrat, pe care scria „Toaletă". Uşa se deschise şi ieşi un bărbat brunet, care semăna cu o maimuţă prin felul în care-i cădeau umerii laţi, prin lungimea braţelor groase şi prin faţa plată şi picioarele crăcănate – Jeff Gardner.

Îl văzu pe Ned Beaumont, iar ochii lui mici şi roşii sclipiră.

— Ia te uită, e Bate-mă-iar Beaumont! urlă el, arătându-şi dinţii frumoşi într-un rânjet larg.

— Salut, Jeff, spuse Ned şi toţi cei prezenţi se uitară la ei.

Jeff veni spre el păşind arogant, îşi aruncă braţul stâng în jurul umerilor lui, îi prinse mâna dreaptă cu mâna lui dreaptă şi zise jovial:

— Ăsta e cel mai grozav tip în care mi-am julit pumnii, şi mi i-am julit în mulţi.

Îl trase pe Ned Beaumont la bar.

— O să bem un păhărel şi pe urmă vă arăt cum se face. Mamă, ce-o să vă mai arăt! zise el şi-i rânji în faţă lui Ned. Ce zici de asta, băiete?

Privind netulburat chipul urât al bărbatului aflat atât de aproape de el, Ned spuse:

— Scotch.

Jeff râse încântat şi li se adresă din nou celorlalţi:

— Vedeţi, îi place. E un... începu el, ezită, se încruntă, îşi umezi buzele şi continuă: ...un masacrist, asta e.

Îi rânji iar de aproape.

— Ştii ce e un masacrist?

— Da.

Jeff păru dezamăgit.

— Whisky, îi spuse el barmanului.

Când li se puseră în față băuturile, îi eliberă mâna lui Ned, dar continuă să-l țină cu brațul pe după umeri. Băură. Jeff își puse jos paharul și își așeză degetele pe încheietura mâinii lui Ned.

— Sus e locul perfect pentru noi doi: o cameră prea mică pentru tine să cazi. Te pot izbi dintr-un perete-ntr-altul. În felul ăsta n-o să mai pierdem timp cu ridicatul de la podea.

— Fac cinste cu un rând, spuse Ned Beaumont.

— Nu-i o idee rea.

Băură iar.

După ce Ned plăti pentru băuturi, Jeff îl întoarse spre scări.

— Scuzați-ne, domnilor, le spuse el celorlalți, dar trebuie să mergem să facem repetiții. Eu și dulceața asta, adăugă el bătându-l pe Ned pe umăr.

Urcară două rânduri de scări și intrară într-o cămăruță unde erau înghesuite o canapea, două mese și vreo șase scaune. Pe una dintre mese erau pahare și farfurii pe care se vedeau resturile unor sandviciuri.

Jeff se uită miop în jur:

— Unde naiba s-a dus aia?

Îi eliberă lui Ned încheietura, își luă brațul de după umerii lui și întrebă:

— Nu vezi nicio femeie aici, nu?

— Nu.

Jeff dădu din cap cu emfază.

— A plecat, spuse el.

Făcu un pas nesigur în spate și apăsă cu un deget murdar pe butonul de lângă ușă. Apoi, fluturându-și mâna, făcu o plecăciune grotescă și spuse:

— Stai jos.

Ned Beaumont se așeză la cea mai curată dintre cele două mese.

— Stai pe care scaun vrei, spuse Jeff şi făcu iar un gest larg. Dacă nu-ţi place ăla, ia altul. Vreau să te consideri musafirul meu şi să te ia dracu' dacă nu-ţi place.

— E un scaun grozav, spuse Ned.

— E pe dracu', spuse Jeff. Nu e un singur scaun în toată gaura asta care să valoreze ceva. Uite.

Luă un scaun şi-i rupse un picior.

— Ăsta zici tu că-i un scaun grozav? Auzi, Beaumont, nu ştii nimic despre scaune.

Puse scaunul jos şi aruncă piciorul rupt pe canapea.

— Nu mă duci tu cu preşul. Ştiu ce-ai de gând. Crezi că-s beat, nu?

— Nu, nu eşti beat, zise Ned Beaumont rânjind.

— Pe dracu' nu-s beat. Sunt mai beat decât tine. Sunt mai beat decât toată lumea din gaura asta. Sunt beat ca dracu' şi să nu crezi altceva, dar...

Ridică un deget gros, murdar. Un chelner apăru în prag şi întrebă:

— Ce doriţi, domnilor?

Jeff se întoarse să-l confrunte.

— Unde-ai fost? Dormeai? Am sunat după tine acum o oră.

Chelnerul începu să spună ceva, dar Jeff îl întrerupse:

— L-am adus pe cel mai bun prieten al meu aici să bea ceva şi ce dracu' se-ntâmplă? Trebuie să stăm o oră s-aşteptăm un prăpădit de chelner. Şi te mai miri că-i supărat pe mine.

— Ce doriţi? întrebă chelnerul indiferent.

— Vreau să ştiu unde dracu' s-a dus fata aia care era aici.

— A, fata aia? A plecat.

— Unde-a plecat?

— Nu ştiu.

Jeff se uită urât.

— Păi, ia află, repede! Cum adică nu ştii unde s-a dus? Ce-i cu locul ăsta, unde nimeni...

O lumină vicleană îi apăru în ochii roşii.

— Îţi spun eu ce să faci. Te duci la toaleta femeilor şi vezi dacă-i acolo.

— Nu-i acolo, spuse chelnerul. A plecat.

— Ticăloasa! spuse Jeff şi se întoarse spre Ned Beaumont. Ce-i zici unei ticăloase ca asta? Te-am adus aici ca s-o cunoşti, că ştiam c-o să-ţi placă de ea şi ei de tine, dar e prea fiţoasă să-mi cunoască prietenii şi-a plecat.

Ned Beaumont îşi aprindea un trabuc şi nu spuse nimic.

Jeff se scărpină în cap şi mormăi:

— Atunci, adu-ne ceva de băut.

Se aşeză pe partea cealaltă a mesei, în faţa lui Ned şi spuse sălbatic:

— Eu vreau whisky.

— Scotch, spuse celălalt.

Chelnerul plecă, iar Jeff rămase holbându-se la Ned.

— Să nu crezi că nu ştiu ce pui la cale, îi spuse furios.

— Nu pun la cale nimic, spuse Ned nepăsător. Aş vrea să vorbesc cu Shad şi m-am gândit că poate-l găsesc pe Whisky Vassos aici şi-o să-mi spună el unde e Shad.

— Nu crezi că ştiu şi eu unde e Shad?

— Ar trebui să ştii.

— Şi-atunci de ce nu mă-ntrebi pe mine?

— Bun. Unde e?

Jeff bătu cu palma tare în masă şi urlă:

— Eşti un mincinos. Ţi se rupe unde-i Shad. Ai venit după mine.

Ned Beaumont zâmbi şi dădu din cap că nu.

— Ba da, insistă Jeff, ştii şi tu bine că...

Un bărbat între două vârste, dar încă tânăr, cu buze roşii proeminente şi ochi rotunzi, apăru în uşă şi spuse:

— Termină, Jeff. Tu faci cea mai multă gălăgie dintre toţi.

Jeff se răsuci pe scaun.

— Ticălosul ăsta, zise el şi-l arătă cu degetul pe Ned Beaumont, crede că nu ştiu ce-are de gând, dar ştiu. E o javră, asta e. Şi-o să-l bat de-o să-l rup, asta o să fac.

Bărbatul din uşă spuse pe un ton rezonabil:

— Păi nu trebuie să faci atâta zarvă.

Apoi îi făcu cu ochiul lui Ned Beaumont şi plecă.

— Şi Tim se transformă într-o javră, zise Jeff mohorât şi scuipă pe podea.

Veni chelnerul cu băuturile. Ned Beaumont îşi ridică paharul şi spuse:

— Mă uit la tine.

Apoi bău.

— Eu nu vreau să mă uit la tine. Eşti o javră, zise Jeff şi se holbă sumbru la Ned.

— Eşti nebun.

— Eşti un mincinos. Sunt beat. Dar nu sunt aşa de beat să nu ştiu ce pui la cale.

Îşi goli paharul şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Şi zic că eşti o javră.

— Bine. Cum vrei tu, zise Ned zâmbind prietenește.

Jeff îşi împinse puțin în față moaca de maimuță.

— Te crezi foarte deştept, nu?

Ned Beaumont nu spuse nimic.

— Crezi că e mare şmecherie să vii aici şi să mă-mbeți, apoi să mă dai pe mâna poliției.

— Aşa e, spuse Beaumont nepăsător, eşti căutat pentru asasinarea lui Francis West, nu?

— Să-l ia naiba pe Francis West.

— Nu-l cunosc, zise Ned dând din umeri.

— Eşti o javră.

— Îți mai fac cinste cu ceva de băut.

Maimuțoiul dădu solemn din cap şi-şi înclină scaunul pe spate ca să ajungă la butonul soneriei. Ținând degetul pe buton, spuse:

— Dar tot o javră eşti.

Scaunul se răsuci sub el. Jeff îşi aşeză tălpile pe podea şi aduse scaunul la loc pe cele patru picioare.

— Ticălosul! şuieră el şi se trase lângă masă.

Îşi puse coatele pe tăblie şi-şi sprijini bărbia în pumni.

— Dar ce-mi pasă cine mă dă în gât? Doar nu crezi c-o să mă curenteze, nu?

— De ce nu?

— De ce nu? Iisuse! Nu trebuie decât să rezist până după alegeri şi pe urmă totul e al lui Shad.

— Poate.

— Poate pe dracu'!

Veni chelnerul şi cei doi bărbați comandară băuturi.

— Poate că Shad o să te lase să ți-o iei oricum, spuse Ned Beaumont calm când rămaseră din nou singuri. S-au mai întâmplat cazuri de-astea.

— Slabe şanse, având în vedere ce ştiu despre el, spuse Jeff.

Ned Beaumont suflă fumul de trabuc.

— Ce ştii despre el?

Bărbatul cu față de maimuță râse disprețuitor și violent şi bătu cu palma în masă.

— Doamne! urlă el. Crede că-s atât de beat c-o să-i spun.

Din uşă se auzi o voce liniştită și muzicală de bariton, cu un ușor accent irlandez.

— Hai, Jeff, spune-i.

Shad O'Rory stătea în prag. Ochii lui albaştri-cenuşii îl priveau cumva trişti pe Jeff.

Acesta îşi miji vesel ochii la bărbatul din prag şi spuse:

— Ce mai faci, Shad? Hai aici să bei ceva cu noi. Fă cunoştință cu domnul Beaumont. E o javră.

O'Rory spuse blând:

— Ți-am zis să stai ascuns.

— Dar, Shad, simțeam că-ncep să turbez! Iar văgăuna asta e ascunsă, nu? Suntem într-o cârciumă care vinde ilegal băuturi.

O'Rory se mai uită puțin la Jeff, apoi la Ned Beaumont.

— Bună seara, Beaumont.

— Salut, Shad.

O'Rory zâmbi prietenește și, arătând spre Jeff cu o mișcare din cap, întrebă:

— Ai scos ceva de la el?

— Nimic din ce nu știam deja. Face multă gălăgie, dar fără sens.

— Cred că sunteți o pereche de javre, spuse Jeff.

Chelnerul veni cu băuturile. O'Rory îl opri zicând:

— Lasă, au băut destul.

Chelnerul duse paharele înapoi, iar Shad O'Rory intră în cameră și închise ușa. Se sprijini cu spatele de ea.

— Vorbești prea mult, Jeff. Ți-am mai spus.

Ned Beaumont îi făcu cu ochiul lui Jeff, iar acesta izbucni furios:

— Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Ned începu să râdă.

— Cu tine vorbeam, Jeff, spuse O'Rory.

— Doamne, crezi că nu știu?

— Ne apropiem de momentul în care n-o să-ți mai spun nimic.

Jeff se ridică.

— Nu fi javră, Shad. Ce dracu', zise el ocolind masa. Noi doi suntem prieteni de mult timp. Tu ai fost mereu prietenul meu și eu o să fiu mereu prietenul tău.

Se duse spre el să-l îmbrățișeze.

— Sigur, sunt amețit, dar...

O'Rory își puse o palmă albă pe pieptul bărbatului și-l împinse înapoi.

— Stai jos, spuse el fără să ridice vocea.

Pumnul stâng al lui Jeff țâșni spre fața lui.

Capul lui O'Rory se mișcă în dreapta și pumnul aproape că-i atinse bărbia. Fața lungă, frumos sculptată a bărbatului, era gravă. Își duse mâna dreaptă în spatele șoldului.

Beaumont sări de pe scaun, îi prinse brațul cu ambele mâini și se lăsă în genunchi.

Jeff, izbit de perete de avântul cu care se năpustise asupra lui O'Rory, se întoarse și-l prinse pe acesta cu mâinile de gât. Fața simianului era galbenă, distorsionată, hidoasă. Nu mai părea deloc beat.

— I-ai luat arma? întrebă el gâfâind.

— Da, spuse Ned și se ridică ținând un pistol negru îndreptat spre O'Rory.

Ochii lui Shad erau sticloși și bulbucați, iar fața îi încremenise și i se umpluse de pete roșii. Nu se luptă cu bărbatul care-l strangula.

Jeff întoarse capul și rânji spre Ned Beaumont. Avea un rânjet larg, sincer și animalic. Ochii lui mici și roșii sclipeau veseli. Spuse cu o voce răgușită, binedispusă:

— Acum vezi și tu ce trebuie să facem. Trebuie să-l aranjăm.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta, spuse Ned Beaumont.

Vocea îi era sigură, iar nările îi tremurau.

— Nu? rânji iar Jeff. Tu crezi că Shad e genul de om care uită?

Își trecu limba peste buze.

— O să uite. Mă ocup eu de asta.

Rânjind cu gura până la urechi, fără să se uite la bărbatul pe care-l strângea de gât, Jeff începu să respire sacadat. Haina i se umflă la umeri, la spate și de-a lungul brațelor. Pe fața întunecată și urâtă îi apărură broboane de sudoare.

Ned Beaumont era palid. Și el respira greoi și avea tâmplele umede. Se uită peste umerii umflați ai lui Jeff la fața

lui O'Rory, care avea culoarea ficatului. Privirea îi era îndepărtată iar bărbatul părea orb. Limba îi ieşi albastră printre buzele vineții. Corpul lui subțire se zbătea. Una dintre mâini începu să bată peretele din spatele lui, mecanic, fără forță.

Rânjind la Ned Beaumont, fără să se uite la bărbatul pe care-l strângea de gât, Jeff îşi depărtă puțin picioarele şi îşi arcui spinarea. Mâna lui O'Rory nu mai mişca. Se auzi un trosnet înfundat şi apoi, aproape imediat, unul mai ascuțit. Bărbatul nu se mai zbătea. Atârna greu în mâinile lui Jeff.

Acesta începu să râdă.

— Bingo, spuse el.

Trase un şut într-un scaun şi lăsă corpul lui O'Rory să cadă pe canapea. Acesta căzu cu fața în jos, iar o mână şi picioarele îi atârnau pe podea. Jeff îşi frecă mâinile de şolduri şi se uită la Ned Beaumont.

— Sunt doar o momâie uriaşă şi veselă. Oricine poate să-mi care şuturi toată ziua şi nu mă împotrivesc.

— Ți-era teamă de el, spuse Ned Beaumont.

Jeff râse.

— Sper să-ți pot spune că mi-era, zise el. Ca orice om normal la cap. Adică ție nu?

Râse iar, se uită în jur şi spuse:

— Hai s-o ştergem până nu vine cineva. Dă-mi pistolul, zise el întinzând mâna. O să mă descotorosesc de el.

— Nu, spuse Ned.

Îşi mişcă mâna într-o parte până ajunse cu țeava pistolului îndreptată spre pântecul lui Jeff.

— Putem spune că a fost legitimă apărare. Îți țin partea. Putem să-i păcălim la anchetă.

— Doamne, ce idee bună! exclamă Jeff. Eu, care sunt deja căutat pentru crimă!

Ochii lui mici se tot plimbau de la fața lui Ned Beaumont la pistol.

Ned zâmbi cu buzele albite.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse el blând.

— Nu fi cap sec, izbucni Jeff şi făcu un pas înainte. Tu...

Ned Beaumont se dădu înapoi şi ocoli una dintre mese.

— Nu mi-ar fi greu să te susţin, Jeff. Nu uita că-ţi sunt dator.

Jeff rămase nemişcat şi se scărpină la ceafă.

— Ce fel de javră eşti şi tu? întrebă el perplex.

— Sunt doar un prieten, spuse Ned Beaumont şi întinse brusc braţul cu care ţinea pistolul. Stai jos.

După un moment de ezitare, Jeff se aşeză.

Ned Beaumont întinse mâna stângă şi apăsă pe butonul soneriei.

Jeff se ridică.

— Stai jos, îi spuse Ned.

Bărbatul se aşeză.

— Ţine-ţi palmele pe masă.

Jeff dădu din cap lugubru şi spuse:

— Nu eşti chiar aşa deştept. Doar nu crezi c-o să te lase să mă scoţi de aici, nu?

Ned ocoli iar masa şi se aşeză pe un scaun cu faţa la Jeff şi la uşă.

— Cel mai bun lucru pe care-ai putea să-l faci ar fi să-mi dai arma şi să speri c-o să te iert. Doamne, Ned, ăsta e unul dintre locurile mele! N-ai nicio şansă aici.

— Ţine-ţi mâna departe de sticla de ketchup.

Chelnerul deschise uşa şi se holbă la ei.

— Spune-i lui Tim să urce, zise Ned, apoi i se adresă lui Jeff, care tocmai voia să spună ceva: Gura.

Chelnerul închise uşa şi plecă grăbit.

— Nu fi cap sec, Neddy, spuse Jeff. N-o să ai decât probleme cu asta. La ce-ţi foloseşte să mă dai în gât? La nimic.

Îşi umezi buzele cu limba.

— Ştiu că eşti cumva supărat c-am fost duri cu tine, dar n-a fost vina mea. Eu doar făceam ce-mi zicea Shad şi nu suntem chit acum, că te-am scăpat de el?

— Dacă nu-ți ții mâna departe de sticla de ketchup, o să ți-o găuresc.

— Eşti o javră.

Bărbatul cu buze roşii groase şi ochi rotunzi deschise uşa, intră repede şi o închise după el.

Ned Beaumont spuse:

— Jeff l-a omorât pe O'Rory. Sună la poliție. O să ai timp să cureți locul până vin ei. Şi cheamă şi un doctor, în caz că nu-i mort.

Jeff râse disprețuitor:

— Dacă nu-i mort, eu sunt Papa.

Se opri din râs şi i se adresă cu familiaritate bărbatului cu buze groase:

— Ce părere ai de tipul ăsta care crede c-o să-l laşi să scape? Spune-i că n-are nicio şansă, Tim.

Tim se uită la mortul de pe canapea, apoi la Jeff şi la Ned Beaumont. Ochii lui rotunzi erau sobri. I se adresă calm lui Ned:

— E un dezastru pentru local. N-am putea să-l târâm în stradă şi să-l lăsăm acolo?

Ned Beaumont încuviință.

— Curăță locul până vin sticleții şi n-o să ai probleme. O să fac tot ce pot pentru tine.

Tim ezita, iar Jeff spuse:

— Hei, Tim, mă cunoşti. Ştii...

— Mai încet, pentru numele lui Dumnezeu, zise Tim rece.

— Nimeni nu te mai cunoaşte, Jeff, acum că Shad e mort, spuse Ned zâmbind.

— Nu?

Bărbatul cu chip de maimuță se lăsă mai confortabil în scaun şi fața i se lumină.

— Păi, dați-mă-n gât. Acum că ştiu ce fel de javre sunteți, mai degrabă mi-o iau decât să vă mai cer ceva.

Ignorându-l pe Jeff, Tim întrebă:

— Trebuie s-o joci aşa?

Ned făcu semn că da.

— Cred că mă descurc, spuse Tim şi apucă mânerul uşii.

— Te-ar deranja să vezi dacă Jeff are vreo armă la el? întrebă Ned.

Tim dădu din cap.

— S-a întâmplat aici, dar n-am avut nimic de-a face cu asta şi nici nu vreau să am, spuse el şi ieşi.

Lăsându-se şi mai confortabil pe scaun, cu mâinile pe masă, Jeff îi vorbi lui Ned Beaumont până veni poliţia. Îi vorbi vesel şi obscen, îl insultă şi-l acuză de o serie lungă şi variată de vicii.

Ned Beaumont ascultă cu interes politicos.

Primul poliţist care intră era un bărbat slăbănog, cu păr alb, în uniformă de locotenent. În spatele lui veneau şase detectivi.

— Salut, Brett, spuse Ned. Cred că are armă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Brett şi se uită la trupul de pe canapea, în timp ce doi detectivi, trecând pe lângă el, îl apucară pe Jeff Gardner.

Ned Beaumont îi povesti lui Brett ce se întâmplase. Spuse în mare parte adevărul, doar că lăsă impresia că O'Rory fusese omorât în focul luptei şi nu după ce fusese dezarmat.

În timp ce Ned povestea, apăru un doctor, îl întoarse pe Shad O'Rory, îl examină repede şi se ridică. Locotenentul se uită la doctor.

— E dus, zise acesta şi ieşi din cămăruţa aglomerată.

Jeff îi înjura jovial pe cei doi detectivi care-l ţineau. De fiecare dată când înjura, unul dintre ei îl pocnea în faţă cu pumnul. Jeff râdea şi continua. Dinţii falşi îi zburară din gură. Gura îi sângera.

Ned îi dădu lui Brett pistolul lui Shad şi se ridică.

— Să vin acum la secţie? Sau e bine şi mâine?

— Mai bine acum, spuse Brett.

IV

Trecuse de mult de miezul-nopții când Ned Beaumont plecă de la sediul poliției. Le spuse noapte bună celor doi reporteri care ieşiseră odată cu el şi se urcă într-un taxi. Îi dădu şoferului adresa lui Paul Madvig.

La parterul casei luminile erau aprinse şi în timp ce urca pe treptele din față, doamna Madvig deschise uşa. Era îmbrăcată în negru şi avea un şal pe umeri.

— Salut, mamă. De ce eşti trează la ora asta?

— Am crezut că e Paul, spuse ea, dar se uită la el nedezamăgită.

— Nu-i acasă? Voiam să-l văd.

Se uită iscoditor la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia se dădu înapoi şi deschise larg uşa.

— Intră, Ned.

Acesta intră, iar ea închise uşa şi spuse:

— Opal a încercat să se sinucidă.

El îşi coborî privirea şi mormăi:

— Poftim? Cum adică?

— Şi-a tăiat venele la o mână înainte să apară asistenta medicală. N-a pierdut mult sânge, totuşi. Acum e bine, numai să nu mai încerce.

În glasul şi pe chipul doamnei Madvig nu se simțea nicio urmă de epuizare.

Vocea lui Ned era nesigură.

— Unde-i Paul?

— Nu ştiu. N-am reuşit să-l găsim. Ar fi trebuit să vină acasă înainte de toate astea. Nu ştiu unde e.

Îşi puse o mână osoasă pe antebrațul lui Ned, iar acum îi tremura şi ei puțin vocea.

— Eşti... tu şi Paul...?

Se opri şi îi strânse brațul. Ned dădu din cap.

— S-a terminat, definitiv.

— Of, Ned, băiete, nu poți să faci ceva să repari? Tu şi...

Se opri iar.

El îşi ridică privirea. Avea ochii umezi.

— Nu, mamă, s-a terminat, îi spuse blând. Ți-a spus ceva despre asta?

— Când i-am zis că te-am sunat în legătură cu omul de la Procuratură, mi-a spus să nu mai fac asta, că nu... că nu mai sunteți prieteni.

Ned Beaumont îşi drese glasul.

— Ascultă, mamă, spune-i să vină să mă vadă. Spune-i că mă duc acasă şi-l aştept acolo, o să fiu toată noaptea acasă.

Îşi drese din nou vocea şi adăugă stins:

— Spune-i asta.

Doamna Madvig îşi puse palmele osoase pe umerii lui.

— Eşti un băiat bun, Ned. Nu vreau ca tu şi Paul să vă certați. Eşti cel mai bun prieten pe care l-a avut, indiferent de ce s-a întâmplat între voi. Care-i problema? E vorba de Janet aceea...

— Întreabă-l pe Paul, îi răspunse el cu o voce joasă, amară şi mişcă nerăbdător din cap. Plec, mamă, doar dacă nu vrei să fac ceva pentru tine sau pentru Opal. Vrei?

— Poți să te duci s-o vezi. Încă nu doarme şi poate că i-ar face bine să vorbeşti cu ea. Pe vremuri asculta de tine.

— Nu, spuse el dând din cap. Nici ea nu vrea să mă vadă.

Înghiți în sec.

10
Cheia spartă

I

Ned Beaumont se duse acasă. Bău cafea, fumă, citi un ziar, o revistă şi jumătate de carte. Din când în când se oprea din citit şi se plimba prin camere. Nu sună soneria la uşă şi nici telefonul.

La 8.00 dimineaţa se spălă, se bărbieri şi îşi puse haine curate. Apoi comandă micul dejun şi-l mâncă.

La 9.00 se duse la telefon şi o sună pe Janet Henry.

— Bună dimineaţa... Da, e bine, mulţumesc... Păi, suntem gata de artificii... Da... Dacă tatăl tău e acolo îi spunem lui primul... Bine, dar nicio vorbă până nu ajung şi eu... Cât de repede pot. Plec acum... Bine. Ne vedem imediat.

Se ridică de la telefon şi se uită în gol, bătu din palme zgomotos şi îşi frecă mâinile. Gura i se vedea tristă pe sub mustaţă, iar ochii îi erau ca două puncte fierbinţi. Se duse la dulap şi îşi puse repede paltonul şi pălăria. Plecă din cameră fluierând printre dinţi *Little Lost Lady* şi străbătu străzile cu paşi mari.

— Domnişoara Henry mă aşteaptă, îi spuse el menajerei care-i deschise.

— Da, domnule.

Îl conduse spre o cameră decorată cu ghirlande strălucitoare, unde îşi luau micul dejun senatorul şi fiica lui.

Janet Henry sări imediat şi veni la el cu braţele deschise, strigând entuziasmată:

— Bună dimineaţa!

Senatorul se ridică mai relaxat, uitându-se cu surprindere politicoasă la fiica lui, apoi îi întinse o mână lui Ned Beaumont:

— Bună dimineața, domnule Beaumont. Sunt foarte bucuros să te văd. Vrei să...?

— Mulțumesc, am mâncat deja.

Janet Henry tremura. Entuziasmul îi golise obrajii de culoare și îi întunecase ochii. Părea drogată.

— Trebuie să-ți spunem ceva, tată, îi zise ea încordată, nesigură. Ceva ce...

Se întoarse brusc spre Ned.

— Spune-i! Spune-i!

Ned se uită cu coada ochiului la ea, încruntându-se, apoi direct la tatăl ei. Senatorul rămase la locul lui la masă.

— Avem dovezi destul de solide, inclusiv o mărturisire, că Paul Madvig ți-a omorât fiul, spuse Ned Beaumont.

Ochii senatorului se îngustară şi îşi puse palma pe masă în fața lui.

— Care sunt dovezile astea aşa de solide?

— Păi, domnule, în primul rând mărturisirea, bineînțeles. Madvig a spus că fiul tău a alergat după el în noaptea aceea şi a încercat să-l lovească cu o un baston maro masiv şi că, în încercarea de a-i lua bastonul, l-a izbit cu el din greşeală. Spune că a luat bastonul şi l-a ars, dar fiica ta, zise Ned înclinându-se scurt spre Janet Henry, spune că e încă acolo.

— Da, este, spuse ea. E cel pe care ți l-a adus maiorul Sawbridge.

Fața senatorului era albă ca marmura şi la fel de fermă.

— Continuă, spuse el.

Ned Beaumont făcu un gest scurt cu o mână.

— Ei bine, domnule, asta i-ar strica lui Madvig povestea cum că ar fi fost un accident sau legitimă apărare.

Îşi mişcă puțin umerii.

— I-am spus lui Farr asta ieri. Aparent, îi e teamă să riște, ştii cum e el, dar nu văd cum ar putea să nu-l ridice pe Paul azi.

Janet Henry se încruntă la Ned Beaumont, evident uimită de ceva, vru să vorbească, dar îşi strânse buzele.

Senatorul Henry îşi atinse gura cu şervețelul pe care-l ținea în mâna stângă, îl lăsă pe masă şi întrebă:

— Mai sunt şi alte... ăăă... alte dovezi?

Răspunsul lui Ned Beaumont fu o întrebare formulată cu nepăsare:

— Nu e de-ajuns?

— Dar mai sunt, nu? insistă Janet.

— Chestii care s-o susțină pe prima, spuse Ned Beaumont disprețuitor şi i se adresă senatorului: Pot să-ți mai dau nişte detalii, dar ştii deja povestea principală. E suficient, nu?

— Cam da, spuse senatorul şi îşi duse o mână la frunte. Nu pot să cred, dar aşa e. Te rog să mă scuzi o clipă, zise el, apoi se adresă fiicei sale: Şi tu, dragă, vreau să fiu singur, să mă gândesc, să mă adaptez la... Nu, nu, stai aici. Aş vrea să merg în camera mea.

Se înclină grațios.

— Te rog să rămâi, domnule Beaumont. N-o să-mi ia mult, doar un moment, să mă adaptez la vestea că omul cu care am lucrat umăr la umăr e ucigaşul fiului meu.

Se înclină iar şi ieşi, ținându-se drept şi rigid.

Ned puse o palmă pe încheietura mâinii lui Janet Henry şi întrebă cu o voce joasă, tensionată:

— E posibil să-şi piardă cumpătul?

Ea îl privi nedumerită.

— E posibil să plece după Paul? explică el. Nu vrem asta. Nu se ştie ce s-ar putea întâmpla.

— Nu ştiu, spuse ea.

El se strâmbă iritat.

— Nu-l putem lăsa să facă asta. Am putea sta undeva lângă uşa principală ca să-l oprim dacă încearcă?

— Da.

Janet era înspăimântată.

Îl conduse în partea din față a casei, într-o cameră mică, întunecată în spatele perdelelor grele. Uşa cămăruței era la câțiva paşi distanță de cea de la intrare. Rămaseră unul lângă altul acolo, aproape de uşa întredeschisă. Amândoi tremurau. Janet Henry încercă să-i şoptească ceva, dar el îi făcu semn să tacă.

Nu trecu mult timp şi se auziră paşi uşori pe covorul din hol şi senatorul Henry, cu pălăria pe cap şi paltonul pe el, se grăbi spre ieşire.

Ned păşi afară din cameră şi spuse:

— Aşteaptă, domnule senator.

Senatorul se întoarse. Avea fața dură şi rece, ochii aroganți.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

— N-are niciun rost, spuse Ned Beaumont şi se apropie de senator. Asta poate să ne facă şi mai multe probleme.

Janet Henry se duse lângă tatăl ei.

— Nu te duce, tată. Ascultă-l pe domnul Beaumont.

— L-am ascultat pe domnul Beaumont. Sunt dispus să-l mai ascult dacă mai are şi alte informații. Altfel, trebuie să vă rog să mă scuzați, spuse el zâmbindu-i lui Ned. Acum acționez pe baza a ceea ce mi-ai spus.

Ned Beaumont îl privi cu ochi calmi.

— Nu cred c-ar trebui să mergi la el.

Senatorul îl privi de sus.

— Dar, tată... spuse Janet, însă privirea tatălui ei o amuți.

Ned îşi drese glasul. Pe obraji avea pete de culoare. Îşi întinse mâna stângă şi atinse buzunarul din dreapta al paltonului senatorului. Acesta se dădu înapoi indignat. Ned dădu din cap ca pentru sine.

— Nu e bine deloc, spuse el serios şi se uită la Janet Henry. Are o armă în buzunar.

— Tată! țipă ea şi îşi duse mâna la gură.

Ned Beaumont îşi ţuguie buzele.

— Cu siguranţă nu te putem lăsa să pleci de-aici cu un pistol în buzunar.

— Nu-l lăsa, Ned, zise Janet Henry.

Ochii senatorului îi privi dispreţuitor.

— Cred că amândoi v-aţi cam uitat locul. Janet, te rog, du-te în camera ta.

Femeia făcu doi paşi şovăielnici într-o parte, apoi se opri şi strigă:

— Nu! Nu te las. Nu-l lăsa, Ned.

Ned îşi umezi buzele.

— Nu-l las, promise el.

Privindu-l rece, senatorul puse mâna dreaptă pe clanţă.

Ned se aplecă şi îşi puse palma dreaptă pe mâna lui.

— Uite ce e, domnule, spuse el respectuos, nu te pot lăsa să faci asta. Şi pot să te opresc.

Îşi luă mâna de pe încheietura senatorului şi scoase dintr-un buzunar interior o foaie împăturită, şifonată şi pătată.

— E împuternicirea mea emisă luna trecută în funcţia de investigator special pe lângă Procuratură.

Îi întinse hârtia senatorului.

— Din câte ştiu eu, n-a fost anulată, aşa că, zise el dând din umeri, nu te pot lăsa să comiţi o crimă.

Senatorul nu se uită la bucata de hârtie.

— Încerci să-i salvezi viaţa prietenului tău ucigaş, zise el arogant.

— Ştii că nu-i aşa.

Senatorul îşi îndreptă spatele.

— Ajunge, spuse el şi apăsă pe clanţă.

— Fă un pas pe trotuar cu pistolul ăla la tine şi te arestez.

— O, tată! se lamentă Janet Henry.

Senatorul şi Ned Beaumont se uitau fix unul în ochii celuilalt şi respirau greu.

Senatorul vorbi primul. Îi spuse fiicei lui:

— Te rog, ne lași singuri câteva minute, dragă? Vreau să vorbesc ceva cu domnul Beaumont.

Ea se uită întrebătoare la Ned. El dădu din cap.

— Da, îi spuse Janet tatălui ei. Dar vreau să te văd din nou înainte să pleci.

El zâmbi și spuse:

— O să mă vezi.

Cei doi bărbați o priviră cum se îndepărtează pe hol, cum se întoarce spre stânga și le aruncă o uitătură scurtă, dispărând apoi după o ușă.

Senatorul spuse mâhnit:

— Mă tem că n-ai avut o influență atât de bună asupra fiicei mele. De obicei nu-i așa de încăpățânată.

Ned zâmbi ca și cum și-ar fi cerut scuze, dar nu spuse nimic.

— De când durează asta? întrebă senatorul.

— Te referi la investigația noastră? De o zi sau două la mine. Fiica ta a fost implicată de la început. Mereu a crezut că Paul a făcut-o.

— Poftim?

Gura senatorului rămase deschisă.

— Mereu a crezut că el a făcut-o. Nu știai? Îl urăște ca pe un șarpe, întotdeauna l-a urât.

— Îl urăște? gemu senatorul. Doamne, nu!

Ned Beaumont dădu din cap și-i zâmbi curios bărbatului de lângă ușă.

— Nu știai asta?

Senatorul răsuflă prelung.

— Vino aici, îi spuse el și intră în camera întunecată unde se ascunseseră Ned și Janet.

Aprinse luminile în timp ce Ned Beaumont închidea ușa. Rămaseră față în față, în picioare.

— Vreau să-ți vorbesc ca de la bărbat la bărbat, domnule Beaumont. Putem să uităm de rolul tău oficial, nu? zise el zâmbind.

Ned Beaumont dădu din cap.

— Da. Probabil şi Farr l-a uitat.

— Exact. Acum, domnule Beaumont, nu sunt un om însetat de sânge, dar să mă ia dracu' dacă pot suporta ca ucigaşul fiului meu să umble liber şi nepedepsit când...

— Ţi-am spus că trebuie să-l salte. N-au cum să n-o facă. Dovezile sunt prea evidente şi toată lumea ştie.

Senatorul zâmbi din nou, rece.

— Eşti sigur că nu-ncerci să-mi spui, ca de la un politician cu experienţă la altul, că Paul Madvig e în pericol să fie pedepsit pentru ceea ce face în oraşul ăsta?

— Ba da. Paul e dus. L-au trădat. Singurul lucru care încă-i mai ţine în loc e că sunt obişnuiţi să acţioneze când aud pocnind biciul lui Madvig şi încă mai au nevoie de puţin timp ca să-şi adune curajul.

Senatorul Henry zâmbi şi dădu din cap.

— Îmi dai voie să te contrazic şi să subliniez faptul că sunt în politică de mai mulţi ani decât vârsta ta?

— Sigur.

— Atunci pot să te asigur că n-o să-şi adune niciodată suficient curaj, indiferent cât timp ar avea. Paul e şeful lor şi, dincolo de revoltele de moment, o să rămână şeful lor.

— Se pare că n-o să ne-nţelegem în privinţa asta. Paul e dus, zise el încruntându-se. Acuma, despre pistol. N-are niciun rost. Mai bine dă-mi-l.

Întinse mâna. Senatorul îşi puse mâna dreaptă în buzunarul hainei. Ned Beaumont se apropie de el şi-l prinse cu stânga de încheietură.

— Dă-mi-l.

Senatorul îl privi furios.

— Bine, spuse Ned, dacă trebuie să fac asta...

Şi după o mică luptă, în care fu răsturnat şi un scaun, îi luă arma, un revolver nichelat de modă veche. Şi-l punea într-un buzunar la şold, când deodată apăru Janet Henry, albă la faţă.

— Ce se întâmplă? strigă ea.

— Nu vrea să se comporte rațional, mormăi Ned Beaumont. A trebuit să-i iau arma.

Fața senatorului zvâcnea, iar bărbatul gâfâia zgomotos. Făcu un pas spre Ned Beaumont.

— Ieşi din casa mea! îi ordonă el.

— Nu, spuse Ned şi colțurile gurii i se încordară.

În ochi începu să-i ardă furia. Întinse o mână şi-i atinse brațul lui Janet Henry.

— Stai jos şi ascultă. Asta ai vrut, asta primeşti.

I se adresă apoi senatorului:

— Am multe de spus, aşa că poate ar fi bine să stai şi tu jos.

Nici Janet Henry, nici tatăl ei nu se aşezară. Ea îl privea pe Ned Beaumont cu ochi mari, panicați, iar senatorul cu ochi duri, precauți. Amândoi erau albi la față.

Ned Beaumont îi spuse senatorului:

— Tu ți-ai omorât fiul.

Nimic nu se schimbă pe fața bătrânului, care rămase nemişcat.

Pentru un timp, Janet Henry împietri şi ea. Apoi pe față îi apăru oroarea şi se lăsă pe podea. Nu căzu. Îşi îndoi încet genunchii şi se lăsă pe podea, sprijinindu-se cu palma dreaptă pe covor şi îi privi îngrozită pe cei doi.

Niciunul dintre ei nu se uită la ea.

Ned îi spuse senatorului:

— Vrei să-l omori pe Paul ca să nu poată dezvălui că ți-ai omorât fiul. Ştii că poți să-l omori şi să scapi, după regulile gentlemenilor de şcoală veche, dacă reuşeşti să menții în fața lumii atitudinea pe care-ai simulat-o cu noi.

Tăcu. Senatorul nu spuse nimic.

— Ştii că dacă e arestat n-o să te mai acopere, pentru că nu vrea ca Janet să creadă că el i-a omorât fratele, adăugă Ned şi râse amar. Ce farsă bună i s-a jucat!

Îşi trecu degetele prin păr.

— Iată cum a fost: când Taylor a auzit că Paul a sărutat-o pe Janet, a alergat după el, a luat bastonul şi şi-a pus pălăria pe cap, deşi asta n-are importanţă. Când te-ai gândit la ce s-ar putea alege de şansele tale de a fi reales...

Senatorul îl întrerupse aspru, furios:

— Ce prostie! N-o s-o las pe fiica mea să audă...

Ned Beaumont râse brutal.

— Sigur că e o prostie. Şi faptul c-ai adus înapoi acasă bastonul cu care l-ai omorât şi că i-ai purtat pălăria pentru că ieşiseşi în fugă, cu capul descoperit, toate sunt prostii, dar prostii care o să-ţi aducă sfârşitul.

Senatorul Henry spuse cu voce joasă, dispreţuitoare:

— Şi cum rămâne cu confesiunea lui Paul?

— Îţi spun eu cum rămâne, zise Ned rânjind. Janet, sună-l şi roagă-l să vină aici imediat. Apoi o să-i spunem cum tatăl tău se pregătea să se ducă după el cu o armă şi vedem ce are de zis.

Janet se mişcă, dar nu se ridică de pe podea. Faţa îi era inexpresivă.

— E ridicol, spuse tatăl ei. N-o să facem aşa ceva.

— Sună-l, Janet, zise Ned categoric.

Fata se ridică, în continuare albă la faţă, şi fără să bage în seamă strigătul poruncitor al senatorului, care-i pronunţase apăsat numele, se duse la uşă.

Senatorul îşi schimbă tonul şi-i spuse:

— Aşteaptă, dragă!

Apoi i se adresă lui Ned:

— Aş vrea să-ţi spun ceva între patru ochi.

— Bine, spuse Beaumont şi se întoarse spre fata care ezita în drum spre uşă.

Înainte să-i vorbească, ea spuse încăpăţânată:

— Vreau s-aud. Am acest drept.

El dădu din cap, se uită iar la tatăl ei şi spuse:

— Aşa este.

— Janet, dragă, spuse senatorul. Încerc să te cruţ. Eu...

— Nu vreau să fiu cruțată, spuse ea cu voce stinsă și plată. Vreau să știu.

Senatorul își întinse palmele într-un gest de renunțare.

— Atunci n-o să spun nimic.

— Sună-l pe Paul, Janet, zise Ned.

Înainte ca femeia să se mişte, senatorul vorbi:

— Nu. Îmi faceți situația mai dificilă decât ar trebui să-mi fie, dar...

Scoase o batistă şi-şi şterse palmele.

— O să-ți spun exact ce s-a întâmplat şi apoi o să-ți cer o favoare, una pe care nu cred c-o poți refuza. Oricum...

Se opri şi se uită la fiica lui.

— Hai, dragă, închide uşa, dacă trebuie să auzi.

Janet închise uşa şi se așeză pe un scaun lângă intrare. Se aplecă în față, cu trupul și fața încordate.

Senatorul își duse mâinile la spate, ținând încă batista şi, privindu-l fără dușmănie pe Ned Beaumont, spuse:

— Am fugit după Taylor în noaptea aceea pentru că nu voiam să pierd prietenia lui Paul din cauza furiei fiului meu. I-am ajuns din urmă pe China Street. Paul îi luase bastonul. Erau puşi pe ceartă rău, sau cel puțin Taylor era. L-am rugat pe Paul să ne lase, să mă lase pe mine să rezolv treaba cu fiul meu. A făcut întocmai şi mi-a dat bastonul. Taylor mi-a vorbit cum niciun fiu n-ar trebui să-i vorbească tatălui său şi a încercat să mă împingă, ca să se poată duce din nou după Paul. Nu știu exact cum l-am lovit, dar s-a întâmplat, iar el a căzut şi s-a izbit cu capul de bordură. Paul s-a întors, încă nu se îndepărtase prea mult, şi ne-am dat seama că Taylor murise pe loc. Paul a insistat să-l lăsăm acolo şi să ținem secretă implicarea noastră în moartea lui. A spus că oricât de accidentală a fost, în campania electorală poate să iasă un scandal urât din cauza asta şi, asta e, m-am lăsat convins. Paul a luat pălăria lui Taylor şi mi-a dat-o s-o port până acasă, ieşisem cu capul gol. M-a asigurat c-o să oprească investigația poliției dacă amenință să se apropie de noi. Mai încolo, săptămâna asta, de fapt, când

am devenit alarmat de zvonurile că el l-ar fi omorât pe Taylor, m-am dus la el şi l-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să spunem adevărul. A râs de temerile mele şi m-a asigurat că e perfect capabil să aibă grijă de el însuşi.

Senatorul îşi luă mâinile de la spate, îşi şterse fruntea cu batista şi adăugă:

— Asta s-a întâmplat.

Janet ţipă gâtuită:

— L-ai lăsat să zacă acolo, pe stradă!

Senatorul tresări, dar nu spuse nimic.

După ce tăcu încruntat o clipă, Ned zise făcând o grimasă:

— Un discurs electoral presărat cu ceva adevăr. Spuneai că vrei să-mi ceri o favoare.

Senatorul se uită la podea, apoi la Ned Beaumont.

— Dar e numai pentru urechile tale.

— Nu, spuse Ned.

— Iartă-mă, draga mea, îi spuse senatorul fiicei sale, apoi i se adresă lui Beaumont: Ţi-am spus adevărul, dar îmi dau seama în ce poziţie m-am pus. Favoarea pe care ţi-o cer e să-mi dai înapoi pistolul şi să mă laşi cinci minute, un minut, singur în camera asta.

— Nu, spuse Ned, iar senatorul îşi duse o mână la piept, cu batista atârnând din ea. O să înduri tot.

II

Ned Beaumont merse la uşa de la intrare însoţit de Farr, de stenografa cu păr cenuşiu a acestuia, de doi agenţi de poliţie şi de senator.

— Nu vii şi tu? întrebă Farr.

— Nu, dar o să ne vedem.

Farr îi strânse mâna cu entuziasm.

— Fă-o cât mai curând şi cât mai des, Ned. Mi-ai jucat nişte farse, dar nu mă deranjează, când văd ce iese din ele.

Ned Beaumont rânji, dădu din cap spre poliţişti, se înclină în faţa stenografei şi închise uşa. Se duse sus, în camera albă unde era pianul. Când intră, Janet Henry se ridică de pe canapeaua în formă de liră.

— Au plecat, spuse Ned pe un ton informativ.

— Au... au...?

— I-au luat o declaraţie destul de amănunţită, cu mai multe detalii decât ne-a dezvăluit nouă.

— O să-mi spui adevărul?

— Da, promise el.

— Ce... ce-o să-i facă, Ned?

— Probabil nu mare lucru. Vârsta şi reputaţia lui îl vor ajuta. Probabil o să-l condamne pentru omor prin imprudenţă şi va primi o pedeapsă cu suspendare.

— Crezi că a fost un accident?

Ned Beaumont clătină din cap. Avea ochii reci.

— Cred că l-a înfuriat faptul că fiul lui îi distrugea şansele să fie reales şi l-a lovit, zise el abrupt.

Janet nu-l contrazise. Îşi frământa degetele. Când puse următoarea întrebare, o făcu cu dificultate.

— Avea... avea de gând să-l împuşte pe Paul?

— Da. Putea să scape cu povestea asta: bătrânul care răzbună o moarte pe care legea n-a pedepsit-o. Ştia că Paul n-ar fi tăcut dacă ar fi fost arestat. Paul tăcea pentru că te voia pe tine şi tot de-asta îl sprijinea pe tatăl tău în alegeri. Nu te-ar fi putut avea dacă ai fi crezut că ţi-a omorât fratele. Nu ştia că tu crezi deja asta, însă dac-ar fi ştiut, ar fi lămurit lucrurile imediat.

Ea dădu din cap tristă.

— L-am urât şi-am greşit faţă de el, dar tot îl urăsc. De ce, Ned?

El dădu iritat din mână.

— Nu mă lua cu ghicitori.

— Şi tu m-ai păcălit şi te-ai jucat cu mine, dar nu te urăsc.

— Alte ghicitori.

— De când ştii de tata, Ned?

— Nu ştiu. Ideea mă bântuia de mult. Era singurul lucru care se potrivea cu prosteala lui Paul. Dacă l-ar fi omorât pe Taylor, mi-ar fi spus. N-avea niciun motiv să mi-o ascundă. Dar avea un motiv să ascundă de mine crima tatălui tău. Ştia că nu-mi place de senator. I-am spus-o clar. N-avea încredere în mine că n-o să-l torn pe bătrân. Şi Paul ştia că lui nu i-aş fi făcut rău. Aşa că atunci când i-am spus c-o să lămuresc crima indiferent de ce zice el, a făcut acea mărturie falsă ca să mă oprească.

— De ce nu-ți place de tata?

— Pentru că, spuse el înfierbântat, nu-mi plac proxeneții.

Fața ei se înroşi, ochii îi arătau ruşinea. Întrebă cu o voce uscată, gâtuită:

— Şi pe mine nu mă placi pentru că...?

Ned nu spuse nimic.

Ea îşi muşcă buza şi țipă:

— Răspunde-mi!

— Tu eşti în regulă, îi spuse el, doar că nu eşti potrivită pentru Paul, având în vedere cum l-ai jucat pe degete. Tu şi tatăl tău n-ați fost decât otravă pentru el. Am încercat să-i spun asta. Am încercat să-i spun că-l considerați o formă de viață inferioară pe care-o puteți trata după bunul-plac. Am încercat să-i spun că tatăl tău a fost un om obişnuit să câştige toată viața fără probleme şi că la înghesuială ori şi-ar pierde capul, ori s-ar transforma în lup. Dar era îndrăgostit de tine, aşa că...

Îşi încleştă maxilarul şi se îndreptă spre pian.

— Mă disprețuieşti, spuse ea cu vocea joasă şi dură. Crezi că sunt o depravată.

— Nu te disprețuiesc, spuse el iritat, fără să se întoarcă spre ea. Orice-ai făcut, ai plătit pentru asta şi ai fost plătită şi e valabil pentru noi toți.

Între ei se lăsă tăcerea, până când Janet spuse:

— Acum tu şi Paul o să fiţi din nou prieteni.

El se întoarse brusc de la pian şi se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să plec acum.

Ochii lui Janet se aprinseră speriaţi.

— Pleci?

El dădu din cap.

— Pot să prind trenul de patru şi jumătate.

— Pleci de tot?

— Dacă reuşesc să evit să fiu adus înapoi pentru proces, şi nu cred că va fi aşa de greu.

Ea îşi întinse mâinile impulsivă:

— Ia-mă cu tine.

— Chiar vrei să vii sau ai doar o criză de isterie? întrebă Ned clipind.

Janet se înroşi. Înainte să poată vorbi, el spuse:

— Nu contează. Te iau dacă vrei. Dar cine va avea grijă de toate astea? zise el încruntându-se şi arătând cu mâna în jur.

— Nu-mi pasă – creditorii noştri, spuse Janet amar.

— Mai e un lucru la care trebuie să te gândeşti, zise Ned încet. Toată lumea o să spună că ţi-ai abandonat tatăl imediat ce a intrat în belele.

— Îl abandonez şi vreau ca oamenii să spună asta. Nu-mi pasă ce zic ei – dacă mă iei cu tine.

Începu să plângă.

— N-aş fi făcut-o dacă nu l-ar fi lăsat acolo singur pe strada aia întunecată.

— Lasă asta acum, zise Ned brusc. Dacă vrei să vii, fă-ţi bagajele. Ia doar ce-ţi încape în câteva genţi. O să cerem să ni se trimită restul mai târziu, poate.

Ea râse ascuţit, nefiresc, şi fugi din cameră. Ned îşi aprinse o ţigară, se aşeză la pian şi cântă încet până se întoarse Janet. Aceasta îşi pusese o pălărie neagră şi o haină tot neagră şi ducea două genţi de voiaj.

III

Plecară spre apartamentul lui cu un taxi. Tăcură aproape tot drumul. La un moment dat, Janet spuse dintr-odată:

— În visul acela, nu ți-am spus, cheia era de sticlă şi ni s-a spart în mâini când am deschis uşa, pentru că broasca era înțepenită şi-a trebuit s-o forțăm.

El se uită dintr-o parte la ea şi întrebă:

— Şi?

Ea se cutremură.

— N-am reuşit să închidem acolo şerpii şi au venit peste noi şi m-am trezit țipând.

— A fost doar un vis, spuse el. Uită-l.

Ned zâmbi fără veselie.

— Tu mi-ai aruncat păstrăvul în apă – în vis, zise el.

Taxiul opri în fața casei lui. Urcară. Ea se oferi să-l ajute să împacheteze, dar el spuse:

— Nu, mă descurc. Stai jos şi odihneşte-te. Mai avem o oră până la tren.

Janet se așeză pe unul dintre fotoliile roşii.

— Unde te... unde ne ducem? întrebă ea intimidată.

— La New York, pentru început.

Umpluse deja o geantă când sună soneria.

— Mai bine te duci în dormitor, îi spuse el şi-i cără bagajele acolo.

Închise uşa după el, apoi se duse la intrare şi deschise.

— Am venit să-ți spun că aveai dreptate şi că acum ştiu, spuse Paul Madvig.

— N-ai venit aseară.

— Nu, încă nu ştiam. Am ajuns acasă imediat ce-ai plecat.

Ned Beaumont dădu din cap.

— Intră, spuse şi se dădu la o parte.

Madvig intră în camera de zi. Se uită imediat la bagaje, dar îşi lăsă privirea să se plimbe prin cameră înainte să întrebe:

— Pleci?

— Da.

Madvig se aşează în fotoliul pe care-l ocupase Janet Henry. Vârsta i se vedea pe faţă şi se aşează obosit.

— Ce mai face Opal? întrebă Ned.

— E bine, sărmanul copil. O să fie bine acum.

— Tu i-ai făcut-o.

— Ştiu, Ned. Doamne, ştiu!

Madvig îşi întinse picioarele şi îşi privi pantofii.

— Sper că nu crezi că sunt mândru de mine.

După o pauză, Madvig adăugă:

— Cred... ştiu că lui Opal i-ar plăcea să te vadă înainte să pleci.

— O să trebuiască să-i spui tu la revedere din partea mea, şi mamei la fel. Plec cu trenul de patru şi jumătate.

Madvig îşi ridică ochii albaştri umbriţi de nelinişte:

— Ai dreptate, bineînţeles, Ned, dar, ce să zic, ai dreptate!

Se uită iar la pantofi.

— Ce-o să faci cu acoliţii tăi nu tocmai loiali? întrebă Ned. O să-i pui iar la respect? Ori s-au pus singuri?

— Farr şi ceilalţi trădători?

— Îhâm.

— O să le dau o lecţie, spuse Madvig hotărât, dar n-avea niciun fel de entuziasm în voce şi nu se uită în sus. O să mă coste patru ani, dar pot să folosesc cei patru ani să fac curăţenie în casă şi să ridic o organizaţie care să rămână în picioare.

Ned Beaumont ridică din sprâncene.

— O să-i înjunghii la urne?

— Să-i înjunghii? Pe dracu', o să-i dinamitez! Shad e mort. O să las echipa lui să conducă în următorii patru ani. Niciunul dintre ei nu poate să construiască ceva destul de solid cât să mă îngrijoreze. Data viitoare îmi iau oraşul înapoi şi până atunci fac curăţenie.

— Ai putea să câştigi acum.

— Sigur, dar nu vreau să câştig cu ticăloşii ăia.

Ned Beaumont dădu din cap.

— E nevoie de răbdare şi curaj, dar e cel mai bun mod să-ţi joci cartea, cred.

— Ei sunt tot ce am, spuse Madvig întristat. N-o să am niciodată creiere.

Îşi mută privirea de la pantofi la şemineu.

— Chiar trebuie să pleci, Ned? întrebă el aproape inaudibil.

— Trebuie.

Madvig îşi drese vocea violent.

— Nu vreau să par prost, dar mi-ar plăcea să cred că, indiferent dacă pleci sau rămâi, nu-mi porţi pică, Ned.

— Nu-ţi port pică, Paul.

Madvig îşi ridică repede capul.

— Dai mâna cu mine?

— Sigur.

Madvig sări în picioare. Îi prinse mâna lui Ned Beaumont şi o strânse tare.

— Nu pleca, Ned. Rămâi cu mine. Dumnezeu ştie că am nevoie de tine acum. Şi chiar dacă n-aş avea... o să fac tot posibilul să mă revanşez.

— N-ai de ce să te revanşezi, zise Ned.

— Şi-o să...?

Ned Beaumont dădu iar din cap.

— Nu pot. Trebuie să plec.

Madvig îi eliberă mâna şi se aşeză din nou în fotoliu, mohorât.

— Da, păi aşa merit.

Ned dădu din mână ca şi cum i-ar fi alungat vorbele.

— N-are nimic de-a face cu asta.

Se opri şi-şi muşcă buza. Apoi spuse repezit:

— Janet e aici.

Madvig se uită fix la el.

Janet Henry deschise uşa dormitorului şi veni în camera de zi. Era palidă şi trasă la faţă, dar îşi ţinea capul sus. Se duse direct spre Paul Madvig şi spuse:

— Ţi-am făcut mult rău, Paul. Am...

Şi el se albise la faţă, dar acum sângele îi revenea în obraji.

— Nu, Janet, spuse el răguşit. N-ai avut încotro.

Mormăi încă ceva neinteligibil.

Ea tresări şi se dădu înapoi.

— Janet vine cu mine, zise Ned.

Madvig căscă gura. Se uită prostit la Ned şi faţa i se goli iar de sânge, până se albi de tot, şi atunci mormăi ceva din care se înţelese numai cuvântul „noroc". Se întoarse cu stângăcie, se duse la uşă, o deschise şi ieşi, lăsând-o deschisă în urmă.

Janet Henry se uită la Ned Beaumont. El se uita fix către uşă.

Cuprins

1. Cadavrul de pe China Street 7
2. Trucul cu pălăria 36
3. Lovitura ciclonului 55
4. The Dog House 83
5. Spitalul 101
6. Observer 124
7. Băieții buni la toate 148
8. Concedierea 168
9. Fiarele 189
10. Cheia spartă 208

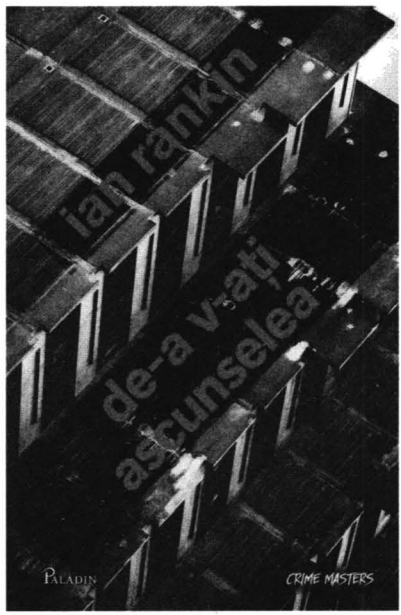

Ian Rankin, *De-a v-ați ascunselea*

Traducere din limba engleză de Bogdan Hrib

Într-un cartier rău famat din Edinburgh, poliția descoperă un cadavru înconjurat de seringi, lumânări şi simboluri satanice. Deşi ar putea întocmi pentru acest caz un raport de moarte accidentală prin supradoză, detectivul John Rebus n-o face, ci îşi începe investigațiile, atât prin adăposturile toxicomanilor, cât şi prin reşedințele luxoase ale bogătaşilor, încercând să descopere ucigaşul. Treptat, înaintea lui se dezvăluie o lume a corupției, pariurilor ilegale şi afacerilor dubioase.

Jeff Lindsay, *Dragul şi devotatul Dexter*
Traducere din limba engleză de Răzvan Năstase

Viața e grea pentru Dexter Morgan. Nu e uşor să fii singurul criminal în serie din lume cu principii morale, mai ales dacă lucrezi pentru poliția din Miami. Ca să evite suspiciunile, Dexter e nevoit să se ascundă sub masca normalității: îşi petrece timpul cu iubita lui, Rita, şi copiii acesteia, transformându-se treptat într-un ucigaş domesticit.

Dar când un psihopat mai periculos decât el începe să facă victime în Miami – lăsându-l până şi pe Dexter înmărmurit – şi când însăşi sora lui este implicată în caz, Dexter e nevoit să iasă din ascunzătoare şi să vâneze monstrul. Asta dacă nu cumva ajunge să fie el cel vânat...

Paladin Crime

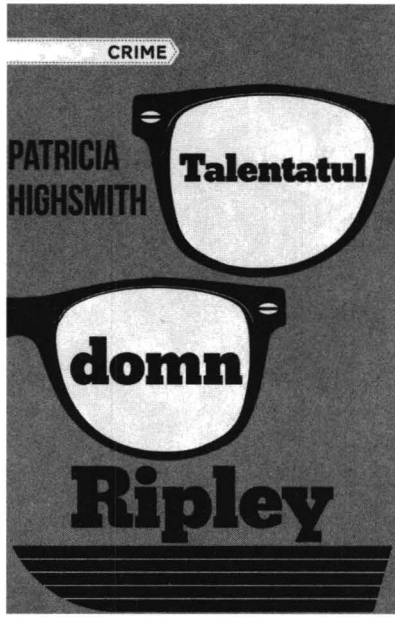

Patricia Highsmith, *Talentatul domn Ripley*
Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

După o copilărie marcată de moartea ambilor părinți și de experiențele traumatizante trăite alături de o mătușă care îl umilește, Tom Ripley devine un tânăr anxios, cu o sexualitate incertă, care își câștigă existența în New York punând la cale diverse fraude fiscale și luându-și identități false. Atunci când magnatul Herbert Greenleaf îl roagă pe Tom să meargă în Italia pentru a-l convinge pe fiul său, Dickie, să se întoarcă acasă, el acceptă fără ezitări. Ajuns acolo, Tom este vrăjit de personalitatea lui Dickie, însă fascinația lui se transformă treptat în atașament bolnav, apoi în dorința obsesivă a tânărului de a deveni chiar persoana pe care o adoră. Iar de aici până la crimă ar putea fi doar un pas.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

În America anilor 1930, un politician corupt aspiră să urce pe scara socială căsătorindu-se cu fiica unui senator, dar planurile îi sunt zădărnicite când devine principalul suspect într-o crimă. Însărcinat să investigheze asasinatul este chiar prietenul lui cel mai bun. Va reuși acesta să-și ducă la bun sfârșit misiunea sau va încerca să mușamalizeze omorul?

Ned Beaumont își luă mâinile de pe cadavru și se ridică în picioare. Capul mortului căzu puțin spre stânga, departe de bordură, așa că fața îi era acum luminată în întregime de felinarul de la colț. Era tânăr, iar expresia de furie întipărită pe chip era intensificată de rana întunecată care-i traversa fruntea, de la marginea părului blond și buclat, până la una dintre sprâncene.

„Proza lui Hammett este unică, iar personajele lui sunt creionate cu abilitate. Talentul literar și inventivitatea nu l-au împins niciodată dincolo de limitele credibilului."

The New York Times

De același autor:
Omul umbră

În curând:
Șoimul maltez

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-43-1